

Upíří polibky
Rakve lásky

Ellen Schreiber

Schreiber Ellen

Upíří polibky 2

Rakve lásky

Může láska k upírovi přestat nástrahy světa? Ravenin dávný sen se konečně splnil! Našla si přítele, který je nejen citlivým gotikem jako ona, ale ještě navíc i princem temnot – upírem, o němž vždycky snila. Jenže jejich štěstí nevydrželo dlouho. Alexander ze svého sídla na Benson Hill zmizel. Zoufalá Raven je však odhodlána ho nalézt, a tak využije nadcházejících jarních prázdnin a vydává se po jeho stopách do sousedního městečka.

Schreiber Ellen

Upíři polibky 2

Rakve lásky

„Na novou krev. „ – Jagger Maxwell

Obsah

Krvácející srdce	6
Kouzlo květin	16
Konečný odjezd	21
Hipsterville	28
Klub Záhrobí	35
Draculova pomoc	44
Historický ústav	52
Sídelní záležitosti	57
Smutné autobusové blues	70
Spojení	74
Hrůzostrašné rozloučení	79
Riskantní shledání	81
Slib	87
Pitomec	93
Noční můra	98
Upíří návštěva	103
Školní upír	107
Rakve lásky	116
Noc a den	126
Tanec v temnotách	129
Děsivý karneval	134

1

Krvácející srdce

Bylo to jako zatlouct poslední hřebíček do rakve.

Becky a já jsme seděly v temnotě mého pokoje, pohroužené do rytmu *Rakve lásky* – kultovní hororové klasiky z osmdesátých let. Jenny svůdná náctiletá blondýnka s vyzáblou postavou, oblečená do bílých bavlněných šatů velikosti XS – právě se zoufalým výrazem běžela po klikatící se skalní cestičce nahoru k opuštěnému strašidelnému domu. Deštivou oblohu nad její hlavou protínaly blesky.

Teprve minulou noc odhalila Jenny pravou identitu svého snoubence, když náhodou narazila na jeho tajnou podzemní kobku a viděla ho vylézat z rakve. Elegán Vladimír Livingston, proslulý profesor angličtiny, nebyl nakonec pouhým smrtelníkem, ale nesmrtelným, krev sajícím upírem. Ve chvíli, kdy profesor Livingston uslyšel Jennyin výkřik, při kterém mi tuhla krev v žilách, zakryl své tesáky černým pláštěm. Jeho rudé oči, však zůstaly nezahalené a toužebně hleděly na Jenny.

„Nemůžeš mne vidět v tomto stavu, „ řekla jsem společně s upírem.

Upíří láska vydala tiché zavrčení, zdráhavě ustoupila zpátky do stínu a zmizela.

Tento upíří snímek si mezi gotiky získal mnoho příznivců a jeho oblíbenost trvá až dodnes. Lidé oblečení v kostýmech se kdysi v houfech hrnuli do retro kin, jednohlasně křičeli filmové hlásky a před promítacím plátnem předváděli různé scény z filmu. Přestože jsem *Rakve lásky* viděla mnohokrát doma na DVD a znala celý scénář,

nikdy jsem neměla to štěstí zúčastnit se nějakého veřejného promítání. Becky ten film viděla poprvé. Seděly jsme v mém pokoji, oči přilepené k obrazovce, zatímco se Jenny rozhodla vrátit se do profesorova domu a postavit se tváří v tvář své nesmrtelné lásce. Když Jenny pomalu otvírala vrzavé, dřevěné sklepní dveře s klenbou, Becky mi do ruky zaryla své okousané nehty s krvavě rudým lakem. Nevinná dívka se tiše kradla dolů po masivním točitém schodišti, na cihlové zdi kolem ní visely pavučiny a pochodně a ona se chystala znovu vstoupit do Vladimírový temné kobky. Uprostřed místnosti ležela jednoduchá černá rakev a pod ní byl nános hlíny. Jenny obezřetně přistoupila blíže. Vší silou nadzvedla těžké víko rakve.

Doprovodná houslová hudba dosáhla vrcholu. Jenny nakoukla dovnitř. Rakev byla prázdná.

Becky zalapala po dechu. „Je pryč!“

Oči se mi zalily slzami. Bylo to jako dívat se na obrazovce na sebe samotnou. Má životní láska, Alexander Sterling, se vytratila do temné noci před dvěma dny, krátce poté, co jsem stejně jako Jenny zjistila, že je upír.

Jenny se opřela o prázdnou rakev a propukla v hořký pláč, jaký může předvádět jenom herečka běčkových filmů.

Slza z oka mi skanula na tvář. Rychle jsem ji setřela hřbetem ruky, aby si toho Becky nevšimla. Na ovladači jsem stiskla tlačítko „stop“ a obrazovka zčernala.

„Proč jsi to vypnula?“, ptala se Becky. Její roztrpčený obličej slabě ozařovalo několik svíček, které jsem rozmístila po pokoji. Po tváři jí stékala slza a na okamžik se v ní zalesklo světlo. „Právě to začínalo být zajímavé.“

„Už jsem to viděla tak stokrát,“, řekla jsem, zatímco jsem vstala a vyndávala DVD z přehrávače.

„Ale já ne,“, stěžovala si. „Co se tam stane dál?“

„Dodíváme se na to příště,“, slíbila jsem jí a schovávala DVD do skříně.

„Kdyby byl Matt upír,“, přemítala Becky o svém novém klukovi, který nosí oblečení v khaki barvách, „klidně bych ho nechala, aby mě kdykoliv kousnul.“

Její nevinná poznámka mě přímo vybízela k reakci, ale ovládla jsem se. Své nejtajnější tajemství jsem nemohla vyzradit ani nejlepší kamarádce.

„Ve skutečnosti nemůžeš vědět, co bys udělala, „ bylo všechno, co jsem dokázala říct.

„Dovolila bych mu to, „ odpověděla stroze.

„Už je pozdě, „ řekla jsem a rozsvítila světlo.

Poslední dvě noci od chvíle, kdy Alexander zmizel, jsem vůbec nespala. Kruhy pod očima jsem měla temnější než černé oční stíny, které si na ně nanáším.

„Jo, musím zavolat Mattovi ještě před devátou, „ řekla Becky a dívala se při tom na můj budík z Burtonova filmu *Ukradené Vánoce*. „Nechtěli byste s námi zítra s Alexandrem zajít do kina? „ zeptala se a sebrala z opěradla počítačové židle svou džísku.

„Eh... zítra nemůžeme, „ zastavila jsem se při sfoukávání svíček. „Možná příští týden.

„Příští týden? Ale já Alexandra od toho večírku vůbec neviděla.“

„Přece jsem ti to říkala. Alexander se musí učit na zkoušky.“

„No, vsadím se, že ty zkoušky zvládne jako nic, „ řekla. „Ve dne v noci přece leží v knihách.“

Samozřejmě jsem nikomu, ani Becky, nemohla říct, proč Alexander zmizel. Ve skutečnosti jsem ani já sama neznala přesný důvod.

A co hůř, nedokázala jsem si přiznat, že je pryč. V duchu jsem tu skutečnost zarputile popírala. Je *pryč* – pouhé uvědomění si těchto slov mi svíralo žaludek a stahovalo hrdlo. Stačilo pomyslet na to, jak bych rodičům vysvětlovala, že Alexander opustil Dullsville, a oči se mi zalívaly slzami. Nemohla jsem tu pravdu snést, natož o ní mluvit.

Také jsem netoužila po dalším koloběhu drbů, které by Dullsville zachvátily. Pokud bych se zmínila o tom, že se Alexander beze slova odstěhoval, kdo ví, jaké závěry by si z toho dullsviliští pomlouvači vyvodili.

V tomto okamžiku jsem chtěla nechat věci tak, jak jsou: udržovat dojem, že je všechno v pořádku, dokud RBI – Raven Bureau of Investigation – nebude mít více času si vše promyslet a vytvořit plán.

„Brzy určitě zajdeme na nějaké dvojité rande, „ slíbila jsem Becky, když jsem ji doprovázela ven k jejímu nákladňáčku.

„Musím to vědět., řekla, když nasedla dovnitř. „Co se stane s Jeany?“

„Eh... Pokusí se Vladimíra najít.“

Becky zavřela dveře a stáhla okýnko. „Kdybych zjistila, že je Matt upír, a on by pak zmizel, určitě bych ho šla hledat, „ řekla se samozřejmě v hlase.

„Vím, že bys pro Alexandra udělala to samé.“

Nastartovala motor a vycouvala z příjezdové cesty. Poznámka mé nejlepší kamarádky byla jako balíček praskavého sladkého prášku Pop Rocks, který mi rázem pukl v hlavě. Proč mě to nenapadlo dřív? V posledních dnech jsem se pořád jen trápila myšlenkou na to, jak dlouho ještě budu muset omlouvat Alexandrovu nepřítomnost. A přitom přece nemusím čekat celou věčnost v Dullsville a uvažovat, jestli se někdy vrátí. Už nemusím skákat po telefonním sluchátku pokaždé, když telefon zazvoní, abych nakonec zjistila, že je to pro mámu.

Zamávala jsem na Becky, která ujížděla směrem domů.

„Máš naprostou pravdu, „ řekla jsem si sama pro sebe. „Musím ho najít!“

„Jdu za Alexandrem. Nebudu tam dlouho! „ zavolala jsem na mámu, která seděla v obývacím pokoji a byla zabraná do katalogu značky J. Jill. V žilách mi pulzovala krev, jako by mnou procházely elektrické výboje, což se mi nestalo od chvíle, kdy jsem zjistila, že můj gotický kluk zmizel.

Popadla jsem bundu a běžela k sídlu s cílem najít nějaké stopy, které by mi napověděly, kam Alexander odešel. Nemohla jsem přece nechat svou lásku zmizet, aniž by o tom RBI sepsalo řádné hlášení. Byla jsem jako detektivka Nancy Drew v černém.

Přestože jsem vždycky snila o tom, stát se upírkou, čelit této skutečnosti bylo něco úplně jiného. Nevěděla jsem, co dělat. Alexander už dokázal to, co dokázali všichni velcí upíří – proměnil mě. Za bílého dne jsem toužila po jeho přítomnosti každou minutu. Chyběl mi jeho úsměv a prahla jsem po jeho dotyku. Takže, potřebovala jsem se snad doslova proměnit ve svůdné ztělesnění

temnoty jen proto, abych mohla být se svým klukem? Chtěla jsem žít v ještě větší izolaci, než jsem jako gotický vyvrženec žila doted? V každém případě jsem mu však musela dát vědět, že ho miluju bez ohledu na to, kým nebo čím je.

Jako rebelský outsider, který miluje tmu a černé oblečení, jsem celý svůj život strávila v perleťově bílém, uzavřeném, konzervativním městečku, zvaném Dullsville. Vytrvale jsem musela snášet urážky a šikanování od fotbalového snoba Trevora Mitchella. Všichni Dullsvillští, spolužáci i učitelé se na mě dívali jako na nějakou cirkusovou zřůdu. Mou jedinou kamarádkou byla Becky, ale nikdy jsme nesdílely stejný hudební ani módní vkus – naše povahy byly naprosto odlišné. Když se do starého sídla na vrcholku Benson Hill přistěhoval Alexander Sterling, poprvé v životě jsem cítila, že nejsem sama. Osud nás svedl dohromady ještě dřív, než jsme se vůbec setkali – poprvé, jsem ho uviděla stát na ztemnili cestě, když přední světla Beckyiny dodávky osvětlovala jeho bledou pleť a přitažlivé rysy. Už tehdy mi vyrazil dech. Když mě potom přistihl, jak jsem se vplížila k němu do sídla, a já jsem ho uviděla znovu, přepadl mé zvláštní pocit, který jsem nikdy předtím nepoznala. Pochopila jsem, že my dva patříme k sobě.

Nejenže byl stejným bledým gotikem se zálibou ve vojenských botách jako jsem já, ale když jsme spolu začali chodit, zjistila jsem, že dokonce posloucháme stejnou hudbu – Bauhaus, Korn, Marilyn Manson. A ni je důležitější než podobný vkus, sdíleli jsme stejné touhy a sny. Alexandr chápal, jaké to je, být osamělý, izolovaný a jiný než ostatní. Z vlastní zkušenosti věděl, jaký je to pocit, když ho lidé posuzují podle stylu oblékání, vzhledu a domácí výuky. A to všechno vyjadřoval pomocí svých maleb, ne proháněním se po fotbalovém hřišti, jako to dělají jiní.

Když jsem byla s ním, cítila jsem, že konečně někam zapadám. Nikdo mě nesoudil, nešikanoval, ani si mě nedobíral kvůli tomu, co nosím. Právě naopak. Zažila jsem pocit přijetí a obdivu za to, jaká jsem uvnitř

Ted', když byl Alexander pryč a já jsem nevěděla, kde ho hledal | sem se cítila ještě osaměleji než předtím.

Odstranila jsem cihlu, která držela rozbité okno otevřené, a vkradla jsem se do sídelního sklepa. Měsíc v úplňku ozařoval zrcadla, překrytá pomačkanými bílými plachtami, ledabyly poházené lepenkové krabice a konferenční stůl ve tvaru rakve. Srdce se mi opět sevřelo, když jsem si všimla, že bedny s hlínou jsou pryč.

Naposledy, když jsem sídlo prohledávala jako nezvaný host, jsem doufala, že najdu něco děsivého. Objevila jsem bedny s nápisem ZEMINA, které na sobě měly razítka z rumunské celnice. Také jsem našla starý rodinný rodokmen, kde stálo Alexandrovo jméno, ale nebyla tam žádná data narození ani úmrtí. Tentokrát jsem však měla obavy spíš z toho, co *nenajdu*.

Portréty, jež dříve lemovaly stěny o patro výše, byly pryč. Prošla jsem halou až do kuchyně, kde jsem otevřela lednici. Zůstaly tam jen nějaké zbytky. Čínská jídelní souprava a cínové poháry byly stále vyrovnány ve skříních. Všimla jsem si nezapálené svíčky a krabičky sirek, které stály na černé žulové lince.

Při světle svíčky jsem procházela prázdnými pokoji. Dřevěná prkna vrzala pod tíhou mých kroků, jako by osamělé sídlo nařikalo.

V obývacím pokoji prosvítalo dírami v závěsech z červeného sametu měsíční světlo. Nábytek opět pokrývaly bílé plachty. Skličeně jsem zamířila k velkému schodišti.

Místo hudby skupiny The Smiths, která se dříve ozývala skrz strop, jsem nyní slyšela pouze vítr, jenž se v silných poryvech opíral do okenic.

Strašidelné sídlo ve mně již nevzbuzovalo vlny nadšení, cítila jsem pouze osamělé mrazivé záchvěvy. Vystoupala jsem po schodech a vkradla se do studovny, kde mě jednou můj rytíř noci překvapil čerstvě natrhanými kopretinami. Teď se z té místnosti stala pouhá opuštěná knihovna – na knihách se hromadil prach a nebyl zde nikdo, kdo by si v nich četl.

Ložnice pro služebné působila ještě strožeji. Osamoceně tam stála pouze dokonale ustlaná postel a v Jamesonově šatníku už nebyly žádné pláště, žádné boty, ani jediný kus oblečení.

Hlavní ložnice byla vybavena postelí s nebesy, kolem jejíchž gotických sloupků splývaly černé krajkové závěsy. Hleděla jsem na toaletní stůl bez zrcadla, který stál u protější zdi. Malé hřebeny,

štětečky a laky na nehty v odstínech černé, šedé a hnědé, které patřily Alexandrově matce, byly pryč.

Nikdy jsem neměla příležitost poznat Alexandrovy rodiče. Dokonce jsem si ani nebyla jistá, jestli existují.

S trýznivým pocitem jsem se zastavila pod schody vedoucími do podkroví. Přemýšlela jsem o tom, jak se asi Alexander cítil, když musel tak náhle odejít krátce poté, co ho konečně přijalo tolik Dullsvillských.

Vystoupala jsem po úzkém podkrovním schodišti a sfoukla již úplně rozpálenou svíčku. Vstoupila jsem do opuštěné ložnice, do které mě pozval teprve přede dvěma nocemi. Jeho velká matrace ležela na zemi, neustlaná – jak se to dá čekat od jakéhokoliv teenagera, ať už upírského, nebo ne.

Malířský stojan v rohu pokoje byl prázdný. Civěla jsem na barevné cákance na podlaze. Všechny jeho obrazy byly pryč, dokonce i ten, který namaloval pro mě – portrét mě samotné, oblečené v šatech na Sněhový ples, jak držím dýňový košík a Snickers, na ruce mám pavoučí prstýnek a v ústech falešné upíří zuby.

Na plechovce s krvavě rudou barvou, která stála pod malířským stojanem, ležela černá obálka standardní velikosti. Zvedla jsem obálku a přidržela ji proti světlu měsíce. Byla adresována Alexandrovi a měla na sobě rumunskou známku. Neobsahovala však zpáteční adresu a poštovní razítko bylo nečitelné. Obálku už někdo otevřel.

Zvědavost mi nedala, a tak jsem dovnitř vsunula prsty a vytáhla červený dopis. Černým inkoustem tam stálo:

Alexandře,

UŽ JE NA CESTĚ!

Naneštěstí byl zbytek dopisu odtržen. Nevěděla jsem, kdo to napsal ani co tím myslel. Přemýšlela jsem, jaké podstatné informace, asi dopis mohl obsahovat – možná nějakou tajnou lokaci. Bylo to jako dívat *na* film, ale nevidět konec. A *kdo* byl na cestě?

Přistoupila jsem k oknu a vzhlédla k měsíci – bylo to právě to, o

kterém panovaly fámy, že se v něm zjevuje duch Alexandrovy babičky. Cítila jsem s baronkou spříznění. Ona také ztratila svou

lásku a zbytek života musela strávit v naprosté izolaci. Jestlipak to bude i mým osudem?

Kam Alexander odešel? Zpátky do Rumunska? Klidně bych si koupila letenku do Evropy, pokud by to bylo třeba. Klepala bych na dveře všech sítel, jen abych ho našla.

Přemítala jsem, co by se Alexandrovi stalo, pokud by tady zůstal. Kdyby se lidé dozvěděli o jeho pravé identitě, nejspíš by ho pronásledovali nebo by ho podrobili nějakému vědeckému výzkumu, případně by ho předváděli jako atrakci při nějakém představení. Představila jsem si, co by se stalo se mnou. Nejspíš by mě vyslýchali agenti z F13I, honili by mě reportéři bulvárních plátku nebo bych byla nucena žít v izolaci, navěky známá jako Lovkyně upírů.

Otočila jsem se, abych opustila Alexandrův pokoj, když tu jsem zahlédla malou knížečku, která vykukovala zpod matrace. Přinesla jsem si ji k oknu, abych si ji mohla lépe prohlédnout.

Že by Alexander zapomněl svůj cestovní pas? Všimla jsem si prázdného místa, ze kterého byla odtržena fotka. Zlehka jsem to místo přejela prsty a přemýšlela, jakou fotku asi mohl pořídit upír.

Prolistovala jsem stránky. Byla tam razítka z Anglie, Irska, Itálie, Francie a Spojených států.

Jestliže jsem v ruce držela Alexandrův cestovní pas, pak určitě nemohl odjet do Rumunska. Nikdo nemůže ze země vycestovat bez pasu.

Nyní jsem mněla něco, co jsem předtím postrádala.

Naději.

„Zpomal! „ zakřičela máma, když jsem se prohnala kuchyňskými dveřmi. „Roznášíš bahno všude po podlaze.“

„Uklidím to později! „ řekla jsem ve spěchu.

„Ráda bych pozvala Alexandra tento týden na večeři, „ navrhla mi, zatímco mě dobíhala. „Od toho večírku jsme ho vůbec neviděli. Necháváš si ho jenom pro sebe.“

Dobře... „ zamumlala jsem. „Promluvíme si později. Musím se jít učít

„Učit? Od večírku se pořád jenom učíš. Zdá se, že Alexander má na tebe dobrý vliv, „ řekla.

Kdyby máma jenom věděla, že jsem celou dobu zalezlá v pokoji, protože čekám na e-maily, telefonáty a dopisy, které nikdy nepřišly.

Billy a táta v pracovně sledovali basketbalový zápas.

„Kdy přijde Alexander na návštěvu? „ zeptal se Billy, když jsem procházela kolem.

Co jsem mu měla říct? Nikdy?

Rychle jsem se rozhodla pro: „V nejbližší době ne. Nerada bych ho vystavovala přílišnému vlivu předměstí. Možná by pak chtěl začít hrát golf.“

„Myslím, že sis našla svědomitého opatrovníka, „ pochválil mě táta.

„Díky, tati, „ řekla jsem a na chvíli se zastavila, protože mi v hlavě vyskočila představa rodinných pikniků, prázdnin a dovolených, které s Alexandrem nikdy nebudu moct sdílet. „Teď mě, prosím, nerušte, „ nařídila jsem jim a zamířila přímo do svého netopýřího kutlochu.

„Ona vážně píše úkoly? „ zeptal se Billy udiveně táty.

„Píšu referát, „ zavolala jsem na ně ještě. „Referát o upírech!“

„Tak v tom případě určitě dostaneš jedničku, „ odpověděl táta.

Zamkla jsem se v pokoji a horlivě prohledávala internet s cílem najít nějaká místa, kde se scházejí upíři a kde bych Alexandra teoreticky mohla najít. New Orleans? New York? Nebo severní pól, kde šest měsíců nesvítí slunce? Schovávají se upíři mezi běžným smrtelným obyvatelstvem, nebo mají tendenci izolovat se a sdružovat se s ostatními svého druhu?

V mizerné náladě jsem padla na postel, s botami stále na nohou, a sledovala jsem své poličky s romány Brama Stokera, plakáty z filmů *Ztracení chlapci* a *Dracula 2000* a toaletní stolek s figurkami *Hello*

Batty. Nic z toho mi ale nedokázalo napovědět, kam mohl Alexander odejít.

Natáhla jsem se, abych zhasla svou lampu s obrázkem *Střihorukého*

Edwarda, když tu jsem si na nočním stolku všimla předmětu, který všechny tyhle problémy způsobil – Rubyiny pudřenky!

Proč mě to nenapadlo dřív? Jameson si přece na večírku domluvil s Kuby rande.

Nikdo by si nedovolil nepřijít na rande s Ruby – dokonce ani nemrtvý

2

Kouzlo květin

Následujícího rána jsem extrémní rychlostí běžela přímo do cestovky Armstrong Travel a dorazila jsem tam ještě před otevřením.

Za sebou jsem uslyšela zvonění klíčů a klapot podpatků. Byla to Janice Armstrongová, majitelka cestovky.

„Kde je Ruby? „ zeptala jsem se téměř bez dechu.

„V úterky chodí do práce až odpoledne, „ odpověděla a otvírala při tom dveře.

„Odpoledne? „ zasténala jsem.

„Mimochodem, „ řekla a přistoupila ke mně blíž, „nevíš něco o Alexandrovu komorníkovi?“

„O Děsivém staříkovi? „ zeptala jsem se. „Tedy, myslím... máš na mysli Jamesona?“

„Měli spolu mít rande, „ svěřila se mi, zatímco rozsvěcela světla v kanceláři a nastavovala termostat.

„A jak to dopadlo? „ zeptala jsem se, jako bych o ničem nevěděla.

Janice uložila svou malou kabelku do vrchní zásuvky stolu, zapnula počítač a podívala se na mě.

„Ty o tom nevíš? Vůbec se tam neukázal, „ řekla. „A přitom měl u takové kočky, jako je Ruby, vůbec štěstí, že se podívala jeho směrem!“

„Řekl, proč to rande musel zrušit? „ náléhala jsem na ni.

„Ne. Myslela jsem, že ti to pověděl Alexander, „ řekla.

„Nezmínil se o tom.“

Zakroutila hlavou. „V dnešním světě je těžké najít nějakého dobrého chlapa. Máš štěstí, že máš Alexandra.“

Kousla jsem se do svého černého rtu.

„Hele, nejdeš pozdě do školy? „ ptala se mě a koukala při tom na velké hodiny v Armstrong Travel.

„Já chodím vždycky pozdě! Janice, mohla bys mi dát Rubyinu adresu?“

„Proč se nezastavíš po škole?“

„Já jenom, že si zapomněla svou pudřenku...“

„Tak ji tady nech, „ navrhla Janice.

V té chvíli se otevřely přední dveře a dovnitř vešla Ruby.

Čekala jsem zničenou ženu v džínách a s cigaretou a pivem v ruce, ale přestože Ruby dostala košem, působila jako vždycky stylově. Byla dokonale naličená a měla na sobě bílý svetřík, sladěný s úzkými bílými kalhotami.

„Jdeš dneska nějak brzo, „ řekla Janice.

„Mání toho hodně, co musím stihnout, „ odpověděla Ruby s povzdechem. „Co ty tady děláš? „ zeptala se překvapeně, když mě uviděla.

„Něco pro tebe mání.“

„Jestli tě za mnou poslal Jameson, „ řekla, „můžeš mu vzkázat, že je mi líto, že jsem to musela zrušit.“

„Ty? Ale on přece... „ začala jsem.

Ruby si sedla ke svému stolu, zapnula počítač a při tom nechtěně převrhla stojan s propiskami.

„Sakra! „ vykřikla podrážděně a snažila se propisky chytit, než spadnou na zem.

Janice a já jsme rychle přiběhly, abychom jí pomohly všechny propisky posbírat.

„To se mi ještě nikdy nestalo! „ řekla Ruby rozčileně. „Teď se o tom všichni dozvědí.“

„Já převrhávám věci pořád, „ utěšovala jsem ji.

„To ne, ona mluví o Jamesonovi, „ zašeptala Janice. „Než jsem potkala svého Joa, taky mé párkrát někdo nechal čekat a na rande vůbec nepřišel.

Ale musím říct, že u toho komorníka mě to vážně překvapuje. To od něho bylo opravdu nevychované, tím spíš, že jsme přišly na ten večírek, abychom podpořily rodinu Sterlingových. „ Janice na mě zlobně shlížela, jako by to celé byla moje vina. „Takhle z toho mám pocit, jako by podvedl i mě.“

„Není to až tak vážné, „ řekla Ruby. „Koneckonců, Jameson je ještě víc... no... výstřednější“, než jsem já.“

„Je to hlupák, „ řekla Janice.

„Ale taky mě to překvapuje. Vždyť se celou dobu choval jako pravý džentlmen, „ hořkovala Ruby. „A ten jeho přízvuk. Myslím, že právě tím si mě tak získal.“

„Ale ty se mu přece taky líbíš, „ řekla jsem. „Jenom...“

Obě se na mě podívaly, jako bych zrovna měla vyzradit národní tajemství.

„Jenom co? „ zeptala se Janice.

„Jenom... že měl aspoň zavolat.“

„To máš sakra pravdu! Doufám, že jsi o tom nikomu neřekla, „ řekla Ruby se starostí v hlase. „V tak malém městě by mi něco takového mohlo zničit pověst.“

„Ale Raven, musíš přece vědět aspoň něco, „ vyzvídala Janice.

„Jo, nezmínil se o něčem Alexander mezi řečí? „ ptala se Ruby.

Musela jsem svou bývalou nadřízenou nějak utěšit. Nakonec jsem to byla já, kdo způsobil, že Jameson nedorazil na smluvené rande. Nemohla jsem připustit, aby si to Ruby brala osobně.

„Řekl jenom, že důvod, proč to musel zrušit, nemá s tebou nic společného, „ odpověděla jsem neurčitě.

„Vsadím se, že má nějakou přítelkyni, „ spekulovala Ruby. „Jednou jsem četla v *Cosmopolitanu*...“

„Jasně že nemá! „ vykřikla jsem smíchy.

„Ale já bych taky něco potřebovala vědět. Neplánoval Jameson nějakou cestu mimo město?“

„Víš o něčem, co já nevím?“

„Nerezervoval si nějaké letenky? Nebo nekupoval tady nějakou automapu? „, vyzvídala jsem.

„Ty před námi něco tajíš?“

Ruby i Janice na mě upřeně zíraly. Samozřejmě jsem nehodlala říct jim pravdu – že se Alexander neodrážel v zrcátku pudřenky.

Rubyina pudřenka! Málem bych zapomněla.

Začala jsem ji vytahovat z kabelky, když vtom se otevřely dveře a do cestovní kanceláře vešel muž v bílých plátěných kalhotách a červené polokošili. V ruce nesl velkou kytici. Vyrušena jeho příchodem jsem schovala pudřenku zpátky a zapnula kabelku na zip.

„Ruby Whitcová? „, ptal se.

„To jsem já. „, řekla Ruby a mávala rukou ve vzduchu, jako by právě vyhrála bingo.

Muž předal Ruby kytici bílých růží a ona se při jejich přebírání začervenala.

Květiny pro Ruby? Ty mohl poslat kterýkoliv z jejích dullsvillských ctitelů.

„Co se píše na kartičce? „, ptala se Janice nedočkavě. „Neposlal je golfový profík Kyle?“

„Je mi velice líto, že se s vámi tyto květiny musí shledat namísto mě, „ četla Ruby a v úžasu vzhlédla. „S láskou, Jameson.“

„Jameson? „, vykřikla jsem a oči se mi rázem rozšířily.

„To je milé! „, řekla Janice a z chladiče nalávala vodu do skleněné vázy. „Já jsem ti celou dobu říkala, že je úžasný.“

„No, věřily byste tomu? „, udiveně přemítala Ruby a tiskla si kytici růží k hrudi.

„Píše se tam ještě něco? „, zeptala jsem se.

„Nejsou ta slova dostačující? „, řekla Janice, přičichla si ke květinám a vložila je do vázy. „Jsou nádherné!“

„Žádné informace o tom, kde byla objednávka přijata? „, vyptávala jsem se.

Ruby jen nepřítomně zakroutila hlavou.

„Ale musí tam přece něco být... „, mumlala jsem si pro sebe. Vyhlédla jsem z okna a všimla si poslíčka, jak nastupuje do bílé dodávky, na které byl z kopretin vytvořen nápis KOUZLO KVĚTIN.

Rychle jsem vyběhla ven, ale dodávka už ujížděla pryč.

„Počkejte! „ volala jsem a těžkopádně dodávku dobíhala ve svých vojenských botách. „Něco jste zapomněli!“

Ale už bylo pozdě. Dodávka zatočila za roh.

Rozladěná a bez dechu jsem se vracela zpátky do cestovky. Ve chvíli, kdy jsem vzala za kliku, padl můj zrak na list papíru, který ležel na chodníku. Byla to objednávka z Kouzla květin. Nejspíš vypadla z dodávky. Rychle jsem ji zvedla a přejížděla pohledem, jestli na ní nejsou nějaké důležité informace. V kolonce příjemce byla vyplněna celá adresa cestovky, ale kolonka odesílatele byla prázdná. Žádné jméno. Ani e-mail. Nic.

Poté jsem si všimla deseti místního čísla, které se schovávalo v pravém rohu.

„Můžu použít tvůj telefon, Ruby? „ zeptala jsem se, když jsem vběhla dovnitř. „Bude to jenom na chvíli.“

„Jen si posluž, „ řekla a upravovala růže ve váze. V té chvíli jsem klidně mohla volat do Afriky a jí by to bylo jedno.

Předčísli mi připadalo zvláštně povědomé. Krátce jsem se zamyslela. Mylo to předčísli města několik set mil odsud, kde bydlela moje teta Líbby.

Vytočila jsem číslo. Přivítá mě Alexandrův hlas? Crrr. Nebo hlas Děsivého staříka? Crrr. Nebo to nikdo nezvedne? *Crrr.*

„Děkujeme, že voláte do klubu Záhrobí, „ ozval se nakonec děsivý hlas, který zněl, jako by mluvila zombie. „Máme otevřeno každou noc od západu slunce do rozednění. Zanechte vzkaz... pokud se odvážíte!“

Mobil mi leknutím vyklouzl z ruky. Ruby stále aranžovala květiny.

„Můj ty gotický bože! „ zašeptala jsem. „Klub Záhrobí!“

3

Konečný odjezd

Ve škole jsem nyní zažívala nevídanou popularitu. Ne že bych byla za hvězdu, ale spolužáci, kteří mi dříve nevěnovali jediný pohled, na mě najednou na chodbě volali: „Ahoj Raven, jak je?“

Avšak s výjimkou pozdravů a zamávání se nic víc nezměnilo. Kromě Matta a Becky mě nikdo nezval, abych si přisedla v jídelně, nikdo mi nenabízel odvoz domů a nikdo mě nežádal, abych se přidala do jeho studijního kroužku. Ani jeden ze spolužáků mi nikdy ve vyučování neposlal potajmu vzkaz nebo nenabídl žvýkačku. Naštěstí jsem však měla jiné starosti než se zajímat o zlepšení svého společenského postavení. Strávila jsem celé dlouhé odpoledne u počítače v knihovně a prohledávala internet, abych našla nějaké informace o klubu Záhrobí.

„Chci navštívit tetu Libby, „ řekla jsem toho dne rodičům u večeře.

„Tetu Libby? „ zeptal se táta.

„Tu už jsme neviděli, ani nepamatuju.“

„Já vím. Právě proto bych ji chtěla navštívit. Zrovna se to hodí – jarní prázdniny začínají ve středu. Takže bych hned zítra odpoledne chtěla odjet.“

„Nedovedu si představit, že bys snesla jen minutu odloučení od Alexandra, natož několik dní, „ řekla máma.

„No samozřejmě, bez Alexandra určitě umřu, „ zvolala jsem a dramaticky protočila oči. Cítila jsem, jak na mě má rodina upírá zrak a čeká, co ještě řeknu. „Ale Alexander je teď zaneprázdněný studiem na zkoušky, které pro něj připravil jeho domácí učitel. Tak jsem si říkala, že teď je skvělá příležitost navštívit tetu Libby.“

Rodiče se na sebe zmateně podívali.

„A jsi si jistá, že tam nejedeš, abys viděla koncert Wicked Wiccasy? „ „Tati! Vždyť se rozpadli před pěti lety.“

„No, Libby není zrovna prototypem vzorné péče, „ poznamenal táta. „Kdo ví, jakého neurotického přítele má tentokrát.“

„Tati, podobá se ti víc, než si myslíš. Jenomže ty už nejedíš svým hipíkovským autem.“

„Pamatuju si, jak jsem jako mladá navštívila *svou* tetu, „ ozvala se máma. „Vzala mě tehdy na muzikál *Vlasy*.“

„Vidíte? Taky chci získat takové nezapomenutelné zážitky, které mi budou později formovat život.“

„Libby aspoň Raven nakopne k nějaké akci, „ připustila máma. „Myslím, že jí to udělá jenom dobře.“

„Tak fajn, „ řekl táta odevzdaně.

„Dnes večer jí zavolám. Ale jestli ještě pořád praktikuje voodoo, tak nikam nejedeš.“

Po večeri jsem se sešla s Becky v parku Evans.

„Potřebuju s tebou hned teď mluvit, „ začala jsem.

„Já taky! Život je tak nádherný! Nemůžu uvěřit, že my obě máme kluky!“

I kdyby Alexander nebyl upír, představa, že my dvě máme kluky, se pořád zdála nereálná.

Celé ty roky jsme byly společenskými vydědenci, takže se zdálo nemožné, abychom našly spřízněné duše v někom jiném než v sobě navzájem.

„Potřebuju, abys se mnou jela na malý výlet, „ řekla jsem jí.

„Výlet?“

„Jedu navštívit svou tetu Libby a potřebuju, abys jela se mnou! „ vykřikla jsem naléhavě.

„Tento víkend? Budu se muset nejdřív zeptat.“

„Ne, odjíždím zítra odpoledne“

„Ale Matt mé pozval, abych se šla po škole podívat na jeho fotbalový zápas.“

„Vždyť jste spolu sotva začali chodit! „, namítla jsem.

„Myslela jsem si, že ze mě máš radost. Navíc jsem se tě chtěla zeptat, jestli na ten zápas nepůjdeš taky.“

Z představy sledování fotbalu mi bylo na zvracení, ale stačilo vidět, jak Becky září štěstím, a bylo mi jasné, že se chovám sobecky.

„Samozřejmě, že z tebe *mám* radost. Jenom...“

„Nemůžeš jet jindy? „, prosila mě.

„Máme před sebou celé jarní prázdniny, které můžeme strávit s Mattem a Alexandrem.“

Nemělo smysl se s ní hádat. Becky byla rozhodnuta jít zítra na Mattův zápas, stejně jako já jsem byla rozhodnuta hledat Alexandra. Žádné dohadování by naše rozhodnutí nezměnilo.

Teď, když Matt opustil svého nelepššího přítele a zároveň mého největšího nepřítele Trevora, který mi byl trnem v oku už od mateřské školky, trávil všechnen čas jenom s Becky.

A já jsem Becky záviděla, protože na rozdíl od mého přítele Matt nikdy nezmizel pod rouškou noci.

„A proč je ten výlet za tvou tetou tak důležitý? „, zeptala se.

„To je tajemství.“

„Co je tajemství? „, přerušil náš rozhovor Matt, který se zrovna objevil *va* námi.

„Co ty tady děláš? „, ptala jsem se překvapeně. „Tohle je soukromá schůzka.“

„Becky a já jdeme do herny Ace's Arcade. Řekla mi, abych se s ní sešel tady.“

Jako by nebylo dost hrozné, že mi Alexander zmizel někde v podsvětí. A teď mi ještě moje nejlepší kamarádka měla zmizet v herním centru u trojrozměrného pinballu, a to zrovna ve chvíli, kdy jsem ji potřebovala.

„Musím jít, „, řekla jsem a zvedla se k odchodu.

„Tak o jakých tajných novinkách jsi to mluvila? „ zeptal se Matt. „Bylo by skvělé jednou za čas slyšet něco jiného než Trevorovy vymyšlené příběhy.“

Hleděla jsem na ten šťastný pár – nejnovější terč Amorova šípu. „Trevor měl pravdu. Sterlingovi jsou vážně upíři, „ řekla jsem bez obalu.

Vyvalili na mě oči, jako bych byla blázen. A pak se oba dali do smíchu. Já jsem se zasmála také a odešla jsem.

Do kufru jsem si zabalila všechno možné černé oblečení, protože jsem nevěděla, co přesně od svého výletu očekávat. Pro jistotu jsem si se sebou vzala také stroužek česneku v uzavíratelné plastové misce, Rubyinu pudřenku a slzný plyn ve spreji.

Abych se uklidnila, otevřela jsem svůj zápisník Olivia Outcast a napsala si seznam kladů chození s upírem:

Bude po mém boku navěky.

Vždycky může lítat zadarmo.

Ušetříme stovky dolarů, protože nebudeme potřebovat svatební fotografie.

Nebudu muset leštit žádná zrcadla.

Nikdy mu nebude z pusy páchnout česnek.

Zavřela jsem zápisník. Byla tu ještě jedna věc, kterou jsem potřebovala zabalit.

Otevřela jsem dvoře bráchova pokoje. Billy svými tenkými prsty vyťukával něco na klávesnici.

„Co chceš? „ vyštěkl na mě, když jsem pootevřenými dveřmi nakoukla dovnitř.

„Co chci? Spíš by ses měl zeptat, co ti jdu dát. Tohle jsem po škole vyzvedla v Software City. Říkali, že je to úplná novinka.“

Ukázala jsem mu hru *Wrestling Maniacs 3*.

„Tys to ukradla?“

„Jasně že ne. Možná ti to přijde divné, ale nejsem žádný zloděj!
„Natáhl se pro hru, ale já jsem ji pevně držela. „Jen bych od tebe potřebovala něco na oplátku.“

Protočil oči v sloup. „To jsem si mohl myslet!“

„Je to jenom úplně drobounká maličkost.“

„Odpovědi na otázky z testu?“

„Ne, tentokrát ne.“

„Potřebuješ, abych ti napsal referát?“

„To zatím ne.“

„Tak co teda?“

„Potřebuju falešnou občanku, „zašeptala jsem.

„Teta Libby tě určitě nevezme do baru!“

„Jasně že ne. Ale musím se něčím prokázat a řidičák nebudu mít ještě několik měsíců.“

„Tak použij svůj studentský průkaz.“

„Potřebuju, aby mi bylo osmnáct! „vykřikla jsem. Pak jsem se zhluboka nadechla. „V knihovním řádu mají pravidlo, že člověku musí být osmnáct, aby si mohl prohlížet některé knihy.“

„To je mi jedno! Máma s tátou tě zabijou! Jsi moc mladá na to, abys pila!“

„Já nebudu pít. Jenom si chci trochu vyrazit.“

„Co by na to asi řekl Alexander, kdyby zjistil, že si někde užíváš bez něho?“

„Popravdě doufání, že ho tam potkám, „zašeptala jsem.

„Já jsem to vědě! Vůbec ti nezáleží na tvé, oblíbené tetičce Libby, „zapitvořil se holčičím hlasem.

„Pěkně prosím! „žadonila jsem a mávala mu hrou před očima, které měl od ustavičného koukání do monitoru červené.

„No...“

„Dokážeš tu občanku vyrobit?“

„Ne, ale znám někoho, kdo ano.“

Poprvé v životě jsem bráchu doprovázela do školy – dullsvillské nižší střední. Cihlová budova, přední trávník a hřiště vypadaly překvapivě menší, než jak jsem si je pamatovala, když jsem sem před pár lety chodila já.

„Často jsem se ulívala z hodin a schovávala se tamhle, „ řekla jsem a ukazovala na malý přístřešek se sportovním náčiním.

„Já vím, „ řekl. „Celá jedna sténaje poškrábaná nápisy, Byla jsem tady Raven. ““

„Tak to jsem se asi ulívala častěji, než si vůbec pamatuju, „ ušklíbla jsem se.

Cítila jsem se jako nějaký významný gotický velikán, jak jsem tak procházela po předním trávníku mezi kluky s přecpanými batohy značky Pokémon a mezi holkami, které na sobě měly trička Bratz a v náruči nesly sešity s obrázky Strawberry Shortcake.

Myslela jsem si, že se máme setkat s nějakým učitelem, co tajně vede nekalé obchody, ale místo toho nás u vchodu přivítal zrzavý jedenáctiletý chytrák jménem Henry.

„Co budeš chtít za to, že mi uděláš falešnou občanku? „ zeptala jsem se ho. „Dostat se do zábavního centra Chuck E. Cheese s po zavírače?““

Billyho kamarád na mě zespoda hleděl, jako by nikdy dřív neviděl zblízka skutečnou holku.

„Na moji fotku se můžeš dívat až *poté*, co ji vyfotíš, „ zavtipkovala jsem.

„Pojďte za mnou, „ řekl.

Na chodbě nás zastavila paní Hanleyová, moje učitelka matematiky ze šesté třídy.

„Raven Madisonová! Ty jsi ale vyrostla!“

Z jejího překvapení bylo jasné, že očekávala, že člověk jako já už dávno skončil v nějakém nápravném centru pro mladistvé nebo že mě rodiče poslali na internátní školu. Hleděla na mě a bráchu a zjevně přemýšlela, jak dva tak odlišní lidé mohli vzejít ze stejné DNA.

„Nikdy jsem si neuvědomila, že Billy je tvůj bratr, „ přiznala se.

„Já vím, „ zašeptala jsem. „Taky mě to překvapuje.““

„Jak vidím, některé věci se nezměnily, „ prohlásila a odkráčela pryč. Stále se však ohlížela zpátky, jako by viděla nějaké zjevení. Bylo mi úplně jasné, jaké bude dnešní téma hovoru u mikrovlnky v učitelském bufetu.

Zastavili jsme se u Henryho skřínky‘-jediné, která měla zámek na číselný kód připojený k otevíracímu zařízení garážových dveří. Henry stiskl vypínač a zámek se otevřel. Na poličkách měl vyrovnané počítačové Cd na elektroniku a návody k programování, jako by jeho skřínka byla miniaturní počítačový obchod.

Vytáhl digitální foťák, který byl schovaný pod jednou z poliček.
„Jdeme.“

Následovala jsem je za roh a dál až k počítačové místnosti. Ale byla uzamčená. Protáhla jsem obličej zklamáním.

„To snad ne! Rozbij okno, jestli je to třeba, „ řekla jsem napůl ze srandy, Oba mi intošší předpubertální společníci mi však věnovali pohled, jako bych tady já byla ta divná.

Henry sáhl do zadní kapsy svých plátěných kalhot a vytáhl ošuntělou peněženku z hnědé kůže. Otevřel ji a vylovil z ní kreditku. Tu zastrčil do škvíry u dveří, trochu s ní zalomcoval a dveře se rázem otevřely.

„Líbí se mi tvůj styl, „ usmála jsem se.

4

Hipsterville

Mami, nejedu přece na Sibiř. Za dva dny budu zpátky. „Seděly jsme na autobusové zastávce Dullsvilles Greyhound před cukrárnou U Shirley. Když autobus se zaskřípěním zabrzdil u obrubníku před skupinkou několika dalších mladých Dullsvillských, kteří stejně jako já vyjížděli na jarní prázdniny brzy, máma se mě ještě rychle snažila zasypat polibky.

Když autobus vyjel a já jsem mámě zamávala na rozloučenou ze zadního sedadla u okna, ucítila jsem zvláštní bodnutí v břiše. Tohle měl být můj první výlet mimo Dullsville, který jsem podnikala úplně sama. Přemýšlela jsem, jestli se vůbec vrátím.

Seděla jsem opřená o sedadlo a se zavřenýma očima jsem přemítala, jaké by to bylo, kdyby mě Alexander proměnil ve svou upírku.

Představila jsem si, že mě Alexander bude čekat na hipstervillské zastávce, bude tam stát v dešti, na sobě úzké černé džíny a tričko s fosforeskujícím Jackem Skellingtonem a v ruce malou kytičku černých růží. Jakmile mě uvidí, jeho bledý obličej se rozjasní slabě růžovou barvou, která bude právě tak sytá, aby vypadal živě. Vezme mě za ruku, nakloní se a věnuje mi dlouhý polibek. Svezí mě svým zrenovovaným starým pohřebákem, ozdobeným malbami pavouků a pavučin, a reproduktory nám budou na cestu vyřvávat písničky od Slipknot.

Zaparkujeme před opuštěným zámkem a vyšplháme po vrzavých točitých schodech, vedoucích do pusté věže. Starodávné zámecké stěny budou ozdobeny černou krajkou a prostá dřevěná podlaha bude poseta okvětními lístky růží. V místnosti se budou mihotat plamínky miliónu svíček a malinké středověké okno bude jen zlehka propouštět měsíční svit.

„Nedokážu bez tebe žít, „ řekne Alexander. Nakloní se ke mně a přiblíží otevřená ústa k mému krku. Ucítím na kůži tlak. Přepadne mě závrat, ale najednou se budu cítit plná života – plnější, než jsem se kdy cítila. Hlava mi klesne dozadu a mé tělo padne bezvládně do jeho náruče. Srdce mi bude tlouct tak rychle, jako by tlouklo za nás oba. Na okraji zorného pole si všimnu Alexandra, jak hrdě zvedá hlavu.

Zlehka mě postaví na nohy. Budu se cítit malátně a zavravorám. Ruku si budu tisknout na rudou ránu na krku. Krev mi bude stékat po předloktí.

Špičkou jazyka ucítím v ústech dva špičaté tesáky.

On otevře okno věže a před mým zrakem odhalí spící město. Budu schopná vidět věci, které jsem nikdy dřív neviděla – třeba usmívající se duchy, kteří budou poletovat nad domy.

Alexander mě vezme za ruku a společně odletíme do temné noci jako dvě gotické víly. Pod námi budou zářit městská světla a nad námi se budou donekonečna rozprostírat třpytící se hvězdy.

Vyrušil mě zvonivý zvuk. Nebyly to zvony označující můj příchod do podsvětí, ale železniční signál, který varuje před projíždějícím vlakem. Pro mě to však byl signál označující konec mých bujných představ. Autobus se zastavil před kolejemi železniční tratě. Jakýsi klučina, který seděl na sedadle přes uličku, nadšeně mával na přijíždějící černou lokomotivu.

„Š-š-š húúú, š-š-š húúú! „, křičel.

„Chci být průvodčí, „ prohlásil a otočil se na svou matku.

Stejně jako on jsem se i já dívala, jak průvodčí zamával svou modrou čepicí, zatímco nás vlak míjel. Místo nových, krásných vagónů však kolem nás pomalým tempem projížděly jen zchátralé nákladní vozy, pokreslené graffiti. Klučina přes uličku nejspíš snil o úžasném životě průvodčího – byl ještě příliš naivní, než aby si uvědomil, že taková práce nutně znamená také časté odloučení od blízkých, dlouhou pracovní dobu a nízký plat. Napadlo mě, jestli i můj sen stát se upírkou není romantičtější, než jaká by byla skutečnost

Chystala jsem se vstoupit do světa nepoznaného a věděla jsem jen jediné: Musím najít Alexandra.

Na oficiální uvítací ceduli k městu tety Libby by se mělo psát: „Vítejte v Hipsterville – obyvatelé jsou povinni odevzdat všechny golfové kalhoty na hranicích města. „ Městečko bylo rozmanitou směsicí stylových kaváren, luxusních second handů a nezávislých kin, kde si na své přišli především zajímaví lidé všech možných druhů – sjetí hipíci, umělci, gotikové a módní podivíni. Tohle město

zkrátka přijímalo každého. Docela se dalo chápat, proč si Alexander a Jameson vybrali k útěku právě toto místo. Nacházelo se v blízkosti Dullsville a zároveň zde mohli lehce zapadnout mezi pestrrou směskou dalších podivných obyvatel.

Mohla jsem se jen domýšlet, jaký by asi byl můj život, kdybych vyrůstala ve městě, kde by mě nevylučovali z kolektivu, ale přijímali mezi sebe. Byla bych na seznamu VIP návštěvníku pátečních strašidelných večírků, korunovali by mé královnou Halloweenu a dostávala bych samé jedničky na hodinách historie náhrobních kamenů.

Táta i teta Libby byli v šedesátých letech oba hipíci, ale zatímco z táty se později stal obyčejný kravaták, teta Libby zůstala věrná své svobodomyšlné duši. Přestěhovala se do Hipsterville, na univerzitě se věnovala divadlu a nyní pracovala jako čišnice ve veganské restauraci, aby měla stálý příjem na podporu svého herectví. Často vystupovala v avantgardních hrách a jiných uměleckých představeních, které se konaly v garáži nějakého neznámého režiséra. Když mi bylo jedenáct, byli jsme s rodinou na jednom z jejích zdoluhavých představení, kde stála na jevišti převlečená za obří hrášek a v nesouvislých větách mluvila o tom, jak vyklíčila.

Když jsem dojela do Hipsterville, nepřekvapilo mě, že na mě Alexander nečeká, zato mě však překvapilo, že na mě nečeká teta. *Doufám, že se neopozdila kvůli děkovačce*, myslela jsem si, zatímco jsem čekala na autobusové zastávce vedle svého kufru a pánilo na mě horké odpolední slunce. Nakonec jsem uviděla její otlučený žlutý Volkswagen Brouk. S hrkáním dojel na plac před zastávkou.

„Ty jsi ale vyrostla!“, vykřikla, když vystoupila z auta, a zešíroka mě objala. „Ale oblečení máš pořád stejné. S tím jsem taky počítala.“

Teta Libby měla mladistvý obličej, zkrášlený třpytivými fialovými očními stíny a růžovou rtěnkou. Zpod kaštanových vlasů jí vykukovaly visací náušnice z červeného kříšťálu a na sobě měla nebesky modré šaty se zavazováním kolem krku, poseté bílými korálky, a dámské sandály stylu Nairobi.

Zalilo mě její teplo. I když se náš vkus lišil, rychle jsme si padly do noty, jako bychom byly sestry, a bez zábran jsme si začaly povídat o módě, hudbě i filmech.

„*Rakve lásky*? „zeptala se, když jsem jí řekla, jaký film jsem v poslední době viděla. „To je jako *Rocky Horror Picture Show*. Pamatuju si, jak jsem kdysi šla na půlnoční představení a jak jsme pak tancovali v uličkách mezi sedadly., Let's do the time warp again!, „ zpívala si teta Libby písničku z filmu, zatímco na nás kolemjdoucí vrhali divné pohledy.

„Ech, *Rakve lásky* ale nejsou muzikál, „ přerušila jsem ji, abych zamezila pokutě za rušení klidu.

„Jaká škoda. No, je tady ale jedno skvělé místo, které bych ti ráda ukázala, „ vyhrkla nadšeně, a vedla mě kolem bloku, do obchodu Žhaví gotici.

„Páni! „ vykřikla jsem a ukázala na pár černých bot z lakované kůže a na černý svetr z potrhané síťoviny. „Tenhle obchod jsem viděla jenom na internetu.“

Byla jsem v gotickém nebi a byla to nádhera! Trička Wicked Wiccasy, komiksy Hello Batty a falešné nalepovací tetovačky.

Přistoupila ke mně prodavačka s fuchsiovými vlasy a několika piercingy, která na sobě měla černé kraťasy přes černé legíny, dámské polobotky na několikapalcovém podpatku a košili, jakou nosí mechanici, s nápisem „Bob“. Měla přesně takový styl, jaký můžeme v Dullsville vidat pouze na satelitní televizi. A na rozdíl od mé obvyklé maloobchodní zkušenosti, kdy mě prodavači buď ignorovali, nebo se na mě dívali jako na potenciálního zloděje, jsem tady byla uvítána jako filmová hvězda v nějakém butiku na Beverly Hills.

„Můžu vám nějak pomoci? Prodáváme množství nejružnějšího zboží.“

Dychtivě jsem ji následovala, abych si za její asistence prohlédla celý obchod, až jsem nakonec byla ze všech těch regálů s gotickým oblečením vyčerpaná.

„Pokud budete ještě něco potřebovat, neváhejte se zeptat, „ řekla.

náruči jsem držela síťované punčochy, vysoké černé boty ke kolenům a kabelku Olivia Outcast.

Libby se mi předvedla v černém tričku s nápisem „Upíři sajou.“

Píchlo mě u srdce a ucítila jsem knedlík v krku.

„Koupím ti ho, „ usmyslela si a odnesla tričko k pokladně.

Normálně bych křičela nadšením, kdybych takové tričko viděla, ale teď mi nápis na něm jen připomínal smutnou skutečnost, že je Alexander pryč.

„To nemusíš.“

„Ale musím. Jsem přece tvoje teta. Vezmeme si tohle, „ řekla a podávala prodavačce tričko a svou kreditku.

V rukou jsem držela své gotické zboží. Všechno mi připomínalo Alexandra.

„Vrátím ty věci zpátky, „ povzdechla jsem si. Jenže pak mě napadlo, jak sexy budu v těch botách a síťovaných punčochách vypadat, až Alexandra najdu.

„Tyhle věci si vezmeme taky, „ řekla teta, jako by mi viděla přímo do duše, a předala prodavačce všechno, co jsem držela v náruči.

Teta Libby bydlela v malém bytě v jednom z řadových domků ze čtyřicátých let, který stál v úzké městské ulici lemované stromy – naprostý kontrast k našemu současnému domu na předměstí Dullsville. Její byt s jedinou ložnicí byl sice malý, ale útulný a působil bohémským dojmem květované koberečky, polštáře, proutěné židle a levandulové potpourri vyplňovaly celý obývací. Zdi zdobily italské masky a ze stropu visely čínské lampióny.

„Můžeš přespat tady, „ teta Libby ukázala na nízkou pohovku s kašmírovým vzorem, která stála v obývacím.

„Díky! „ přikývla jsem, nadšená ze všech těch nových objevů, které jsem tu našla. „Moc si cením toho, že jsem tě mohla navštívit.“

„Jsem hrozně ráda, že jsi přijela! „ odpověděla.

Položila jsem svůj kufr vedle pohovky a vzhledla k hodinám Pink Floyd, zavěšeným nad imitací starobylého krbu, kterou teta vyplnila nezapálenými svíčkami. Do setmění zbývalo jen pár hodin.

Zatímco jsem si vybalovala, Libby mi nalila mrkvový džus. „Určitě máš hlad, „ zavolala na mě ze své malinké kuchyně ve stylu art deco. „Nechceš sendvič s avokádem?“

„Jasně, „ řekla jsem a sedla si k jejímu starému, vybledlému žlutému stolu s viklavou nohou, na kterém byl postavený koráلكový stojan na ubrousky. „Vsadím se, že máš dneska rande, „ hádala jsem, zatímco mi již hotový sendvič ještě zdobila výhonky. „Ale to je v pohodě. Dokážu se sama o sebe postarat.“

„Táta ti to neřekl? No, asi chtěl, aby to bylo překvapení.“

„Co mi neřekl? „ chtěla jsem vědět a představila si, že mi Libby předá VIP vstupenku do klubu Záhrobí.

„Dnes večer mám představení.“

Představení? Necestovala jsem až do Hipsterville jenom proto, abych tři hodiny seděla v garáži.

„Je to v centru města, „ řekla hrdě. „Dnes večer máme soukromé představení pro zdejší seniory, takže tam bohužel budeš jediná, kdo ještě nemá šedivé vlasy. Ale jsem si jistá, že se ti to bude líbit. „ Z ledničky vzala obálku, která tam držela připevněná duhovým magnetem.

Otevřela ji, vytáhla vstupenku a předala mi ji.

OBECNÍ HERECKÝ SVAZ UVÁDÍ PŘEDSTAVENÍ

Dracula

Herecký svaz vystupoval se svým představením v někdejší základní škole. Šatna hereček bývala kdysi třídou a ještě stále tam byl cítit pach školních gum. Velká okna zakrývaly těžké rolety. Tabuli nahradila zrcadla a na místě učitelské katedry stál nyní dlouhý toaletní stůl s líčidly, květinami a blahopřáními.

Zatímco se teta Libby líčila a soukala do bílého viktoriánského kostýmu, já jsem v rohu místnosti otáčela starým, zapomenutým globusem a zastavila jsem svůj prst s černě nalakovaným nehtem na Rumunsku.

Za jakýchkoliv jiných okolností bych samozřejmě představení *Dracula* viděla velmi ráda. Klidně bych na něj chodila každý večer – hlavně prolít, abych viděla svou tetu jako nepochybně trochu přestárlou, ale určitě přesvědčivě zahraniou Lucy. A vždycky bych si zamluvila místo v přední řadě. Ale proč bych se dívala na falešného

Draculu, když můžu vidět skutečného upíra, jak o pár ulic dál sedí v klubu Záhrobí a popíjí koktejl Woody Mary?

Z chodby se ozval divadelní inspicient: „Pět minut do začátku. „Objala jsem Libby a popřála jí, aby zlomila vaz. Doufala jsem, že si během představení nevšimne mého prázdného sedadla. Ale neměla jsem čas lámat si s tím hlavu, protože jsem se uličkou rychle hnala do zadní části divadla.

Odtáhla jsem stranou postaršího uvaděče, který vypadal, jako by byl sám jedním z nemrtvých. „Kudy se dostanu do klubu Záhrobí? „Někteří lidé stráví celý život hledáním své správné duše. Já jsem měla jenom hodinu a půl, abych našla tu svou.

5

Klub Záhrobí

Zabočila jsem za roh a před mým zrakem se rozprostřel pohled na něco, co jsem nikdy předtím neviděla: v řadě tu čekal více než deset mladých gotiků. Ježaté černobíle obarvené vlasy, prodloužené fialové prameny vlasů sahající až na zem, pláště vlající ve větru, vysoké černé boty ke kolenům a černé Šaty ve stylu Morticie z Addamsovy rodiny. Rty, tváře, čela a jazyky propíchnuté kovovými cvočky a řetízky. Tetování s netopýry, ostnatými dráty a esoterickými motivy pokrývala jejich končetiny, hrudě a záda – a v mnoha případech dokonce celá těla.

Nad řadou těchto démonických gotiků svítily na budově z černých cihel dvě rakve, obtažené červeným neonem.

Jelikož je netrpělivost jednou z mých hlavních vlastností, vmísila jsem se do řady před dívku, která si právě zavazovala povolený korzet středověké róby.

Dvojník Marilynna Mansona, který stál přede mnou, se na mě otočil. „Ty asi nejsi odsud, co?“

„Myslím, že nikdo z nás není odsud, jestli víš, co tím myslím, „ řekla jsem, jako bych všechno věděla.

„Jsem Primus, „ odpověděl a natáhl ruku. Jeho nehty byly delší než moje.

„Já jsem Raven, „ odtušila jsem.

„A já jsem Jed, „ rychle se do našeho hovoru vmísila holka v červenočerných pruhovaných šatech z umělého hedvábí a našťavaně odtáhla Primusovu ruku z mého dosahu.

Řada se posunovala dopředu. Primus a jedovatá holka ukázali své občanky a zmizeli uvnitř.

Před klubem stál vyhazovač, který na sobě měl tričko s upírem *Nosferatu*, a svým tělem zahrazoval černé dřevěné dveře ve tvaru rakve. Změřil si mě přísným pohledem.

Pyšně jsem vytáhla svou občanku. Ale když ji tenhle hrozivě vypadající vyhazovač začal zkoumat, mé sebevědomí kleslo a mé srdce začalo zběsile tlouct.

„Ta fotka vypadá, jako by byla pořízena teprve včera.“

„Ne, to nebyla, „ řekla jsem s úšklebkem. „Byla pořízena dneska. „ Vyhazovač se nejdřív usmál a pak se dal do smíchu. „Nikdy dřív jsem tě tu neviděl.“

„Nepamatuješ si mě od minula? Já byla ta holka v černém. „ Vyhazovač se znovu zasmál. Na ruku mi dal razítko ve tvaru netopýra a na levé zápěstí mi připevnil plastový náramek v podobě ostnatého drátu. „Jsi tu sama? „ zeptal se.

„Doufám, že se tu setkám se svým známým. Starší chlápek, plešatý a nosí šedý plášť. Byl tady zrovna nedávno. Neviděl jsi ho?“

Vyhazovač pokrčil rameny. „Já si pamatuju jen holky, „ usmál se. „Ale jestli se neukáže, já tady končím před rozedněním, „ dodal, otevřel dveře ve tvaru rakve a nechal mě vejít.

Prošla jsem vchodem a vstoupila jsem do temného podsvětí plného kouře a lidí, kteří zběsile trhali hlavami do rytmu hudby. Musela jsem se zastavit, aby mé oči přivykly tomuhle prostředí.

Nad osazenstvem klubu se vznášela umělá mlha, která vypadala jako spousta malých duchů. Betonové zdi byly přestříkané černou barvou a zářily na nich neonové náhrobní kameny. Ze stropu visely bledé figuríny s velkými netopýřími křídly – některé ovázané kůží, jiné oblečené do viktoriánských šatů či jiného staromódního oblečení. Dveře na záchod měly také tvar náhrobních kamenů – na jedněch byl nápis

PŘÍŠERY, na druhých DÉMONI. Lahve za barem pokrývaly pavučiny. Pod rozbitými hodinami se skvěl nápis ZÁKAZ ČESNEKU. Vedle tanečního parketu byl na rozkládacích stolech vyložený malý gotický bleší trh. Upírští návštěvníci si tam mohli koupit cokoli od umělých zubu, až po tetovačky nebo výklad tarotových karet. Nad tanečním parketem čněl balkón, kam se dalo vylézt po točitém schodišti. Hosté klubu, kterým na krku visely amulety naplněné krví a z úst vyčnívaly falešné upíří zuby, se zdáli být směskou neškodných gotiků, i když mezi nimi možná byli jeden, dva skutečně vyšinutí. Ale pokud jsem chtěla brát v úvahu možnost, že v této části světa jsou nějakí skuteční upíři, pak museli být přímo tady, schovaní v mase podobně vypadajících lidí.

Z reproduktorů vyřvávala hlučná hudba skupiny Nightshade. Procházela jsem klubem a cítila na sobě pohledy ostatních. Oproti běžným pohledům, které jsem musela snášet, kdykoliv jsem procházela chodbami dullsvillské střední nebo mójela stoupenkyně značky Prada, které se hemžily ve městě, jsem se tentokrát cítila rozpačitě z jiného důvodu – tyhle pohledy mě totiž prověřovaly. Žhaví gotici, božští gotici a dokonce i podivínští gotici na mě zírali, jako bych byla gotická Paris Hilton, která se prochází po středověkém přehlídkovém mole. I dívky, které pyšně vystavovaly na odiv svá plochá břicha s piercingy, či dívky s krátkými tričky s nápisem HŘÍCH si mě prohlížely jako hrozbu, která vstoupila na jejich území – jako by je děsilo pomýšlení na jakoukoliv novou nezadanou holku s černými očními stíny a v úzkých černých šatech. Nervózně jsem se dotkla svých havraních vlasů a snažila jsem se

dávat pozor na to, komu se podívám do očí. Byli to skuteční upíři, kteří ucítili pach smrtelníka? Nebo jen gotici, kteří vyhlížejí dalšího ze svých řad?

Protlačila jsem se mezi lidmi až k baru, kde dlouhovlasý barman s namalovanými rty a očními stíny právě naléval červenou tekutinu do sklenice na martini.

„Co ti můžu nabídnout? „ zeptal se.

„Krvavé pivo nebo Popravu?“

„Dám si Popravu, ale prosím nealkoholickou, „ odpověděla jsem sebe jistě. „Dnes totiž řídím. Nebo bych spíš měla říct *letím*. “

Barmanův ponurý výraz se změnil v úsměv. Z poličky vzal dvě cínové lahve a nalil jejich obsah do sklenice ve tvaru mučící železné panny.

„Bude to devět dolarů.“

„Můžu si nechat tu sklenici? „ zeptala jsem se. Spíš než jako nezletilá pubertářka, která se snaží chovat dospěle u baru, jsem zněla jako nadšené děcko v zábavním parku.

Dala jsem mu desetidolarovou bankovku. „Drobné si nechte, „ řekla jsem povýšeně, stejně jako jsem to viděla dělat mého tátu snad tisíckrát. Nebyla jsem si ale ani jistá, jestli jsem mu nechala přiměřené dýško.

Usrkla jsem trochu červené břechky, která chutnala jako rajčatový džus.

„Nebyl tady nedávno plešatý muž v tmavém plášti? „ zeptala jsem se a snažila se překřičet burácející hudbu. „Zavolal si přímo odsud z klubu.“

„Tak takový je tu každou noc.“

Dychtivě jsem se usmála. „Vážně?“

„Jo, jasně – on a dalších padesát podobných chlápků, „ odpověděl nahlas.

Otočila jsem se. Měl pravdu. Bylo tu zhruba tolik oholených hlav jako těch se špičatými vlasy.

„Má děsivé oči a rumunský přízvuk, „ dodala jsem.

„Aha, myslíš tamtoho? „ zeptal se a ukázal na vychrtlého plešatého muže v šedém plášti, který si v rohu povídal s dívkou v šatech jako od Wednesday Addamsové.

„Díky!“

Rychle jsem se prodrala houfem lidí.

„Jamesone! „ zakřičela jsem a poklepala mu na rameno.

„To jsem já!“

Otočil se. Ale místo člověka v důchodovém věku na mě hleděl někdo, kdo tak jenom vypadal. Rychle jsem utekla dřív, než měl šanci mě požádat, abychom spojili své duše na věčnost.

Pádila jsem kolem gotického blešího trhu, aniž bych měla čas se zastavit a koupit si nějaký cínový, křišťálový nebo stříbrný amulet nebo si nechat vyložit tarotové karty.

Ale když jsem mījela poslední stánek, věštkyň mě chytla za dlaň a začala mi číst z ruky. „Hledáš lásku, „ prohlásila.

Osamělá holka v klubu hledá svou lásku? Na takové věštbě nebylo nit neobvyklého.

„No, tak kde je? „ zkoušela jsem ji a snažila se překřičet hlasitou hudbu.

„Je blíž, než si myslíš, „ odušila tajemně.

Rozhlédla jsem se po přelidněném klubu. „Kde? „ zakřičela jsem. Věštkyň nic neřekla.

Vtiskla jsem jí do dlaně několik dolarů. „Kterým směrem? „ ptala jsem se nahlas.

Podívala se mi do očí. „Směrem na východ.“

„K baru?“

„Musíš se podívat sem, „ řekla a ukázala druhou rukou na své srdce.

„Nepotřebuju nejasné rady. Potřebuju mapu! „ zakřičela jsem naštvaně a pokračovala jsem ve svém prodírání se davem lidí.

Zastavila jsem se u dýdžejského pultu.

„Neviděl jsi tady v poslední době plešatého muže? „ zeptala jsem se dýdžeje, který byl oblečený v bílém laboratorním plášti s fleky od umělé krve.

„Koho?“

„Neviděl jsi tady minulý víkend plešatého muže? „ opakovala jsem.

Pokrčil rameny.

„Nejspíš měl na sobě šedý plášť.“

„Kdo?“

„No ten muž, na kterého se ptám! „ Hudba byla tak hlasitá, že jsem neslyšela ani vlastní slova.

„Zeptej se Romea na baru, „ zakřičel na mě.

„Už jsem se ho ptala! „ zabručela jsem nevrle.

Když jsem se vrátila k baru, všimla jsem si tmavovlasého kluka v džínách a uhlově šedém tričku, který se na tanečním parketu opíral o korintský sloup.

Protlačila jsem se mezi gotiky a srdce mi bušilo jako o závod.

„Alexandře?“

Ale při bližším pohledu jsem zjistila, že je to jen, nějaký alkoholem nasáklý kluk v tričku s nápisem KOUSNI MĚ. Muselo být mu už přes dvacet.

Zklamaně jsem zamířila zpátky k baru.

„To nebyl on, „ řekla jsem Romeovi. „Chlápek, o kterém mluvím, použil váš telefon a zavolal si odsud z klubu.“

Romeo se obrátil k barmance, která vypadala jako Elvíra a zrovna si strkala dýško do podprsenky.

„Hej, tahle holka hledá plešatýho chlápka, který tu nedávno byl, „ řekl Romeo. „Použil náš telefon a někam volal.“

„Jo, tak to je mi povědomé, „ řekla.

„Vážně? „ ožila jsem náhle.

„Pamatuju si ho právě proto, že chtěl použít náš telefon. Tohle už nikdo jiný nedělá, protože každý má svůj mobil.“

„Nezmínil se o tom, kde bydlí?“

„Ne. Jenom poděkoval a dal mi za ten telefonát dvacku.“

„Nebyl tady někdo s ním? „ zeptala jsem se, nedočkavá slyšet nějaké zprávy o Alexandrovi.

„Myslím, že jsem ho zahlédla s nějakým klukem v Draculově kápi.“

„S Alexandrem? „ ptala jsem se nadšeně. „Jmenoval se Alexander Sterling?“

Romeo se na mě podíval, jako by mu to jméno něco říkalo, ale pak se odvrátil a dal se do utírání baru.

„Neměla jsem čas na seznamování, „řekla Elvíra. Otočila se a šla obsluhovat kluka oblečeného v kůži, který na ni mával dvacetidolarovou bankovkou.

Takže Jameson tady *byl!* A možná i Alexander – ve své kápi, kterou měl na sobě tu poslední noc, kdy jsme se viděli.

Rozhlédla jsem se po klubu a hledala jakékoliv stopy, které by mi ho pomohly najít. Možná Alexander usoudil, že je toto místo naprosto falešné. Byl tenhle klub plný gotiků-vyvrhelů, jako jsem já, nebo se zde nacházeli i praví upíři? V tu chvíli jsem si uvědomila, že abych odhalila pravého upíra, nepomůže mi jenom se na něj dívat.

Otevřela jsem kabelku a vytáhla Rubyinu pudřenku. Všichni gotici s tesáky, kteří stáli okolo mě, se v zrcátku odráželi. Musela jsem vymyslet jiný plán. Schovala jsem pudřenku zpátky do kabelky a zamířila ke dveřím.

Najednou jsem na rameni ucítila ledovou ruku.

Otočila jsem se.

„Myslím, že vím, koho chceš vidět, „řekl Romeo.

„Opravdu?“

„Pojď za mnou.“

Držela jsem se v těsné blízkosti za svým gotickým průvodcem, napůl nadšená, napůl vyděšená.

Vedl mě po točitém schodišti nahoru na balkón. Na gauči ve tvaru rakve tam seděla postava zahalená stínem. Na kulatém konferenčním stolku před ní stála velká číše a svícen.

Záhadná postava ke mně vzhledla. Přejel mi mráz po zádech. Stěží jsem dokázala zašeptat: „Alexandre...“

Osamělá postava si přitáhla svícen blíže, takže na její rysy dopadlo světlo.

Nebyl to Alexander.

Místo toho přede mnou seděl tajemně vypadající teenager s mrtvolně bledou, ale pohlednou tváří, která byla téměř skryta pod spadajícími bílými vlasy s konečky červenými, jako by si je snad namočil do krve. V obočí měl tři stříbrné piercingy a z jeho levého ucha visela náušnice s cínovým kostlivcem. Probodával mě svůdnýma očima – jedno bylo kovově zelené, druhé ledově modré. Oční bělmo měl protkané sítí žilek, jako by už několik dní nespál.

Jeho kůže měla barvu smrti. Nehty měl nalakované načerno, stejně jako já, a na paži bylo vidět tetování s nápisem POSEDLOST.

Musela jsem sebrat všechny síly, abych byla schopná se od jeho omamného pohledu odvrátit – skoro jako bych se snažila zlomit nějaké nadpřirozené zaklínadlo.

„Vypadáš zklamaně, „ promluvil svůdným hlasem a donutil mě tak znovu na něho pohlédnout. „Čekala jsi, že se setkáš s někým jiným?“

„Ano. Tedy myslím... ne.“

„Hledáš správnou duši na věčnost? Někoho, kdo tě nikdy neopustí?“

„Nehledáme někoho takového všichni? „ odsekla jsem.

„No, možná jsem pro tebe ten pravý.“

„Myslím, že Romeo byl jen zmatený, „ řekla jsem. „Hledala jsem někoho, kdo z klubu nedávno telefonoval. Staršího plešatého muže.“

„Vážné? Tak to nezní jako tvůj typ.“

„Tohle je jenom nedorozumění.“

„Něčí nedorozumění se může stát tvým osudem. Jmenuji se Jagger, „ řekl a jeho oči se do mě dál vpíjely, až mi z toho začínala vařit krev. Vstal a natáhl ke mně bledou ruku.

„Já jsem Raven, ale...“

„Hledáš někoho, kdo by mohl splnit tvé nejtemnější tužby.“

„Ne, hledala jsem... „ začala jsem naivně.

„Ano? „ zeptal se Jagger a lišácky se usmál.

Něco tady nehrálo. Neřekl mu Romeo už předtím, po kom se sháním? Rozhodla jsem se naslouchat své intuici. Zdálo se, že Jagger až příliš dychtí po tom, abych někoho jmenovala.

„Už vážně musím jít, „ ucouvla jsem a svírala kabelku jako štít.

„Prosím, potěš mě alespoň na chvíli svou společností. „ Chytil mě za ruku a přitáhl na gauč. „Zdá se, že máme mnoho společného.“

„Možná někdy jindy... Vážně musím jít...“

„Romeo, přines slečně něco k pití, „ přikázal Jagger. „Co třeba Trest smrti? To je specialita klubu.“

Pak se přisunul blíž ke mně a zlehka mi odhrnul vlasy z ramene.

„Jsi docela pěkná, „ řekl.

Vyhýbala jsem se jeho pohledu a dál jsem na klíně svírala kabelku, zatímco po mně pokukoval. Cítila jsem, že tenhle svůdný, pohledný gotik není o nic víc můj přítel než Trevor.

„Poslouchej, ty jsi... „ začala jsem a snažila se vstát, když tu se vrátil Romeo se dvěma poháry.

„Na novou krev, „ řekl Jagger se smíchem.

Váhavě jsem si s jeho pohárem přitukla. Pořádně se napil a pak čekal, až udělám to samé. U tak hanebného kluka jsem si mohla jen domýšlet, co mi nechal do pití přidat.

„Musím jít, „ prohlásila jsem a postavila se.

„Není takový, jaký si myslíš, „ ozval se najednou.

Zastavila jsem se, skoro jako bych přimrzla k zemi. „Nevím, o kom mluvíš, „ odpověděla jsem a otočila se k odchodu.

„Najdeme ho společně, „ řekl Jagger a zvedl se z gauče, aby mi zablokoval cestu.

Mrkl na mě a pak se ušklíbl. Ve světle svíček se zaleskly upíří tesáky. O krok jsem ucouvla, ale poté jsem si uvědomila, že v klubu Záhrobí má tesáky každý.

Byl jenom jeden způsob, jak zjistit, kdo nebo co je Jagger zač.

„Fajn, dám ti svoje číslo, „ řekla jsem a otočila se k němu zády. Otevřela jsem kabelku a skryla pudřenku tak, aby ji neviděl. „Jenom najdu propisku.“

Ruce se mi třásly, když jsem se snažila Rubyinu pudřenku otevřít a natočit ji jeho směrem. Zavřela jsem oči a na okamžik zaváhala. Zhluboka jsem se nadechla a oči otevřela.

Ale Jagger už byl pryč.

6

Draculova pomoc

Vrátila jsem se do divadla Obecního hereckého svazu právě včas, abych stihla děkovačku. Spěchala jsem do zákulisí, kde mě v šatně uvítala ustaraná Libby.

„Vůbec jsem tě neviděla v hledišti! „ pokárala mě teta Libby tónem, který se podobal vyčítavému hlasu mé mámy.

„Neměla by ses soustředit na představení?“

„Jak jsem se mohla soustředit, když všechno, co jsem viděla, bylo tvoje prázdné místo! „ křičela zlobně.

„Ženská, co seděla vedle mě, pořád usínala a padala mi na rameno, „dávala jsem rychle dohromady nějakou výmluvu, „takže jsem si přesedla do zadní řady. Ale ty jsi byla úžasná!“

„Takže jsi to přece jenom viděla, „odpověděla s úlevou.

„Samozřejmě že jsem to viděla! „Zmáčkla jsem ji v náruči. „Ani ti nejdivočejší upíři by mě nedonutili z takového představení odejít.“

Přehrabovala jsem se v Libbyině sadě líčidel, zatímco šla na chodbu pozdravit své fanoušky. Nedokázala jsem to setkání s Jaggerem dostat z hlavy. Že bych potkala druhého Dracula? Nebo byl Jagger jen obyčejný potetovaný teenager, který touží po holce, se kterou by mohl jít na rande?

„Musíš se setkat s Marshallem, „zavolala na mě Libby, když se vrátila do šatny.

Nakukovala jsem za okenní roletu, protože se zdálo, že venku v setmělé uličce číhá u kontejneru nějaká osamělá postava.

„Raven! „zavolala znovu teta Libby.

Otočila jsem se, abych čelila zdejší herecké verzi Draculy – podvyživenému, silně nalíčenému muži středního věku s uhlazenými napomádovanými šedými vlasy, sytě červenými rty, které mi připomněly klauna Bozo, a dlouhými nalepovacími nehty. Měl na sobě tradiční saténovou kápi.

Jak mohl tenhle přestárlý muž bez charismatu hrát sexy svůdného Dracula? Asi to byl zkrátka dobrý herec.

„Ráda bych ti představila tvoji největší fanyнку, „oznámila mu teta Libby.

Má mysl byla stále zaneprázdněná číhající postavou venku. „Teto, vážně bychom měly... „začala jsem.

„Přišel jsem ti vysát krev! „prohlásil rádoby Dracula d'ábelským hlasem a vrhal se na mě.

Musela jsem se hodně ovládat, abych neprotočila oči v sloup.

Ještě před nedávnem by pro mě setkání s hercem, který hraje Dracula v profesionálním představení, bylo zlatým hřebem existence. V jeho přítomnosti bych se rozplývala blahem a jeho zarámovaný autogram bych si vystavila na poličku. Teď to bylo spíš jako potkat o Velikonocích před obchodákem chlápka převlečeného za zajíce.

„Libby mi o tobě tolik vyprávěla, „pokračoval Dracula.

„Těší mě, že vás poznávám, „ snažila jsem se být zdvořilá. „My jsme zrovna...“

„Pojď, posad' se, „ skočila mi do řeči teta a nabídla svému démonickému kolegovi skládací židli.

„Tvá teta mi říkala, že jsi zblázněná do upírů, „ řekl, přehodil svou kápi přes židli a posadil se.

Ve skutečnosti s jedním chodím, chtěla jsem odpovědět.

„Už jsi byla v klubu Záhrobí? „ zajímal se.

„Na to je moc mladá, „ připomněla mu teta Libby, zatímco se posadila na židličku u toaletního stolku a začala si stírat make-up.

„A vy jste tam byl? „ ptala jsem se zvědavě.

„Ano. Ale jen za účelem průzkumu.“

„Viděl jste tam něco neobvyklého? „ vyptávala jsem se, jako bych byla gotická Nancy Drewová.

„Všechno je tam neobvyklé, „ zasmál se.

„Děcka tam chodí ve středověkých pláštích a s upířími zuby. Mají kovové piercingy v obočí i rtech a na krku jim visí amulety s krví. Myslím, že já jediný jsem tam byl ve věku nad třicet. Tedy ještě kromě jednoho muže.“

„Staršího než vy?“

„No, byl to skutečný podivín, jestli se ptáš na tohle.“

„Já jsem nemyslela...“

„Já vím. Zkrátka vyčníval. Ale ne takovým způsobem jako já. Člověk jako on by mohl hrát Renfielda.“

„Děsivý stařík? „ vyhrkla jsem. „Tedy, myslím... Byl děsivý?“

„No, dá se to tak říct.“

Takže nakonec to byl nejspíš tenhle laciný Dracula, ne Alexander, koho Elvíra viděla mluvit s Jamesonem.

„Byl docela výstřední, „ pokračoval Marshall. „Ptal se mě, jestli nevím o nějakém opuštěném sídle tady v okolí – o nějakém tmavém, které stojí v ústraní, je blízko hřbitova a má podkrovní pokoj.“

„A je tady nějaké takové? Já miluju stará sídla.“

„Svěřil jsem se mu, že hraji v *Draculovi*,“ prohlásil Marshall pyšně, „a že jsem v rámci průzkumu zdejších sídel a hřbitovů byl v Historickém ústavu. Vysvětlil jsem mu, že by měl raději zajít do Historického ústavu než do nějaké realitní kanceláře.“

Dracula se zvedl k odchodu. „Rád jsem tě poznal.“

Přes částečně zakryté okno jsem stále viděla číhající postavu. Když jsem se otočila na tetu Libby, která právě děkovala Marshallovi za návštěvu, v dlouhém zrcadle jsem jasně viděla jejich odrazy, stejně jako odraz okna, ze kterého jsem před chvílí vykukovala ven. Ulička za oknem se zdála být prázdná. Ale když jsem se otočila zpátky k oknu, postava tam stále byla.

Alexander?

Rychle jsem zamířila ke dveřím a protlačila se kolem odcházejícího Draculy.

„Raven! „ napomenula mě teta Libby.

„Promiň, „ začala jsem. „Myslím, že jsem venku zahlédla tvého fanouška. Půjdu se ho zeptat, jestli se s tebou nechce setkat!“

Běžela jsem ven, až za smradlavý kontejner, vyhozené starobylé židle a divadelní kulisu. Nad hlavou mi viselo požární schodiště.

Když jsem došla až k oknu šatny, nikdo už tam nebyl.

Zklamaně jsem se rozhlížela, jestli nenajdu aspoň nějaký důkaz, že se mi to jen nezdálo. V uličce nebylo ani živáčka. Ale na popraskaném asfaltu pod oknem padl můj zrak na něco blyštivého.

Při bližším pohledu jsem zjistila, že tam vedle kaluže leží náušnice s cínovým kostlivcem. Nejasně jsem si vzpomněla, že tu náušnici jsem už u někoho viděla. Ale Alexander nosil cvočkové náušnice, ne visací. A pak mi to došlo – byl to Jagger.

Znovu jsem se rozhlédla kolem, abych se ujistila, že je vzduch čistý. Rychle jsem náušnici zvedla, strčila ji do kabelky a utíkala zpátky do divadla.

Společně s několika dalšími tetinými spolupracovníky jsme já a teta Libby mířily k autu. Měla jsem pocit, jako by každý můj krok někdo sledoval.

Vzhlédla jsem a všimla si malého tmavého objektu, který visel z telefonního drátu nad ulicí.

„Není to netopýr? „ zeptala jsem se tety, když odemykala auto.

„Nic nevidím, „ řekla.

„Tamhle, „ ukázala jsem.

Teta Libby zamžourala do dálky. „Určitě je to jen pták, „ poznamenala.

„Ale ptáci nevisí hlavou dolů, „ namítla jsem.

„Člověče, ty mě děšíš! „ zahulákala a rychle obešla svého brouka, aby nasedla dovnitř.

Mohl to být Alexander? Nebo mě mé podezření ohledně Jaggera neklamalo?

Ve chvíli, kdy teta nastartovala auto, jsem pohlédla zpátky na drát, který byl najednou prázdný.

„Co to děláš? „ chtěla vědět teta Libby, když jsem v jejím staropanenském kvartýru rozsvítila všechna světla. „Ty snad tenhle měsíc platíš účet za elektřinu?“

Všechna světla po mně zase pozhasínala.

„Musíme mít rozsvíceno, „ trvala jsem na svém.

„Ve všech místnostech?“

„Táta ti to neřekl? Bojím se tmy.“

Nevěřicně na mě shlížela. „A tohle mám věřit holce, která přespává na hřbitovech?“

Měla pravdu. Ale za žádnou cenu jsem jí nemohla vyzradit nejtajnější ze svých tajemství. „To představení mě vážně vyděsilo, „ řekla jsem místo toho. „Hraješ až moc přesvědčivě. Teď mání strach, že mě každou chvíli něco kousne do krku.“

„Vážně si myslíš, že jsem hrála tak dobře? „ zeptala se překvapeně.

Horlivě jsem několikrát přikývla.

„No tak dobře, ale dávám přednost svíčkám, „ povolila. Zapálila několik malých čajových svíček a rozmístila je po obýváku. Byt začal vonět po růžích a po stěnách se mihotaly stíny italských masek.

Že bych vážně potkala dalšího nezletilého upíra? Možná měl Jagger strach, že v zrcátku pudřenky neuvidím jeho odraz. Mohl to být on, kdo mě Špehoval v temné uličce za divadlem a kdo mě pak sledoval z telefonního drátu. Zhluboka jsem se nadechla a uvědomila si, že nejsem o nic lepší než přehnaně reagující šířitel drbů, jakým byl Trevor Mitchell. Měla bych trávit čas plánováním pátrání po Alexandrovi, ne se soustředit na smrtelnou existenci nějakého bělovlasého gotika. Jagger mohl svou náušnici ztratit po cestě domů z klubu Záhrobí. A ta postava za oknem mohl být jakýkoliv potácející se opilec, který měl v klubu, až moc míchaných Poprav.

Zvedla jsem sluchátko tetina svítícího lávového telefonu a zavolala jsem rodičům.

„Prosím? „ ozval se Billy.

„To jsem já. Jsou táta s mámou doma?

„Jsou u sousedů. Šli se podívat na nové mimino od Jenkinsů, „ odpověděl.

„Oni tě doma nechali samotného? „ popichovala jsem ho.

„Nech si toho.“

„No tak ať tě ani nenapadne sahat na něco v mém pokoji! Nebo tam vůbec chodit! „ varovala jsem ho a omotávala si telefonní kabel kolem prstu.

„Už jsem četl jeden z tvých deníků.“

„To si snad děláš srandu!“

„Alexander mě políbil! „ řekl holčičím hlasem. Pak jsem ve sluchátku uslyšela listování stránkami.

„Opovaž se...“

„Trevor měl pravdu, „ pokračoval, „Alexander je vážně upír.“

V té chvíli by se ve mně krve nadořezal. Jak Billy našel můj deník? „Okamžitě to zavři! „ křičela jsem. „To není deník. Je to příběh, který píšu do hodiny angličtiny!“

„Hm, tak to tam máš spoustu gramatických chyb.“

„Řekla jsem, okamžitě, Noumo! Zavři to, nebo přijedu domů a nad ohněm ti roztavím všechny počítačové hry!“

„Uklidni se, ty cvoku. Jsem ve svém pokoji a listuju knihou NASA, „ přiznal se. „Myslíš, že bych chtěl jít do toho tvého bince? Ještě bych se tam ztratil!“

„To jsem si mohla myslet, „ vydechla jsem úlevou. „Vyřid mámě, že jsem volala. „ Byla jsem překvapená, jak přesně Billy odhadl obsah mého deníku. Možná by měl věštit z koule v klubu Záhrobí.

„Jo, a někdo ti volal, „ vzpomněl si.

„Becky?“

„Ne, nějaký kluk.“

Zatajila jsem dech. „Alexander?“

„Vůbec se nepředstavil. Když jsem mu řekl, že nejsi doma, zavěsil. „ „Zkontroloval jsi informace o volajícím?“

Čekala jsem celou věčnost, než mi odpověděl.

„Hlásí to, mimo dosah“, „ odpověděl konečně.

„Jestli ještě jednou zavolá, zeptej se ho na jméno, „ přikázala jsem mu. „A pak mi hned zavolej!“

Teta Libby seděla na podlaze na fialovém manšestrovém polštáři a chroupala mrkev, kterou si namáčela do arabského humusu. Já jsem byla příliš rozrušená na to, abych jedla.

„Tak mi pověz o tom svém klukovi, „ zeptala se, jako by mi četla myšlenky.

„No, je gotik jako já, „ odhalila jsem jí tu část Alexandrovovy identity, která nebyla tajná. „A je vážně božský!“

„Jak vypadá?“

„Má svůdné, dlouhé, tmavé vlasy a hluboké, zasněné oči. Je o něco vyšší než já, asi tak jako ty. Je hubený, ne podvyživený, ale ani ne svalnatý, jako kdyby v posilovně trávil dvacet čtyři hodin denně. Nemůžu uvěřit, že je pryč, „ dodala jsem při vzpomínce na jeho vzkaz na rozloučenou. „On tě opustil?“

„Ne! Myslela jsem to tak, že odjel na jarní prázdniny, „ blekotala jsem spěšně a snažila se napravit svou chybu. „Odjel za rodinou.“

„Jsem moc ráda, že sis našla někoho výjimečného, s kým se dokážeš ztotožnit. Musí to být pro tebe těžké, vyrůstat v tom městě.“

Cenila jsem si toho, že Libby chápe, jaké to je, odlišovat se. Sama se v Hipsterville cítila mnohem pohodlněji a možná že i Alexander našel místo, kde se cítil daleko lépe.

„Teto Libby, můžu se tě zeptat na něco osobního?“

„Jen do toho.“

„Věříš na upíry?“

Zasmála se. „Myslela jsem, že se chceš zeptat na sex.“

Ale já jsem to myslela vážně. „Tak věříš?“

„Jednou jsem chodila s chlápkem, který nosil na krku přívěsek s Holou. Tvrdil mi, že je v ní krev, ale páchlo to jako jahodový Kool-Aid. „Vypadal děsivě?“

„Ve skutečnosti mě spíš děsili ti, co netvrdili, že jsou upíři, „dobírala si mě. „Měly bychom jít na kutě. Obě jsme měly dlouhý den, „řekla, sfoukla svíčky a odnesla zbytky mrkve. „Jsem vážně ráda, že jsi tady, „dodala ještě a objala mě.

„Já taky.“

Jen co teta Libby zmizela za dveřmi své ložnice, obešla jsem po špičkách znovu celý byt a rozsvítila pro jistotu světla. Lehla jsem si na pohovku, přetáhla přes sebe pokrývku a zavřela oči.

Najednou jsem ucítila, že na mě padl něčí stín. Stiskla jsem víčka ještě silněji. Představila jsem si, že nade mnou stojí Alexander s květinami a žádá mě o odpuštění za to, že musel tak náhle odejít. Ale pak jsem si uvědomila, že to může být Jagger, který se chystá zabořit tesáky do mého krku.

Pomalů jsem otevřela oči.

„Teto Libby! „vykřikla jsem s úlevou.

„Pořád se bojíš? „zeptala se. „Můžeš nechat rozsvíceno v obývacíku.“

Libby zhasla všechna ostatní světla a vrátila se do ložnice, aniž by věděla, že jsem se snažila ochránit ji před potetovaným teenagerem temnoty. Znovu jsem si přes hlavu přetáhla pokrývku, ale pořád jsem měla zvláštní pocit, že mě někdo pozoruje. Snažila jsem se uklidnit se myšlenkami na Alexandra. Vzpomněla jsem si, jak jsme spolu leželi v trávě na zadním dvoře sídla a dívali jsme se na hvězdy, naše prsty propletené.

Z kuchyně jsem uslyšela škrábavý zvuk. Byla jsem pravděpodobně jediná holka na světě, která kdy uslyšela škrábavý zvuk a doufala, že je to jen myš. Představila jsem si sama sebe zpátky v sídle, temnou oblohu osvětlenou zářivými mračny, vůni

kolínské Drakar ve vzduchu a Alexandra, jak mě líbá. Ale když mi Alexander začal šeptat sladká slůvka do ucha, všechno, co jsem slyšela, byl jen škrábavý zvuk.

Rozhodla jsem se postavit se tomu, a tak jsem v černých ponožkách vykročila směrem ke kuchyni. Bílá myš byla tím nejmenším problémem, se kterým jsem se tady mohla setkat.

Rozsvítila jsem kuchyňské světlo. Zdálo se, že zvuk přichází zvenčí.

Odhrnula jsem závěs nad kuchyňským dřezem a očekávala, že uvidím Jaggerův bledý obličej, jak na mě zírá z druhé strany okna. Ale byla to jenom větev stromu, která se kývala ve větru a sem tam zavádili o sklo.

Pro jistotu jsem otevřela svou plastovou misku, vytáhla stroužek česneku a položila ho na okenní parapet nad pohovkou.

7

Historický ústav

Následujícího rána jsem se s trhnutím probudila do hlučné hudby skupiny Doors. Jasná sluneční záře, která otevřenými okny proudila dovnitř, jen zhoršovala pulzující bolest v mé hlavě. Cesta do Hipsterville, pátrání po Alexandrovi a noční setkání s návštěvníky klubu Záhrobí – to všechno mě naprosto vyčerpalo. Když jsem se podívala z okna, svět smrtelníků vypadal stále stejně. Džípy

zaparkované hezky v řadě. Hipstervillští, kteří tlačili stylový sportovní kočárek. A ptáci usazení na telefonních drátech.

Ale ranní slunce osvětlilo události minulého večera z trochu jiného úhlu. Možná že můj zážitek z klubu Záhrobí byl jen sen a Jagger jen směsice vzešlá z mé noční fantazie.

S lehkým úsměvem na rtech jsem se zvedla z pohovky a myslela na své přebujelé noční sny, když tu jsem si všimla přívěsku, položeného na dřevěné truhle tety Libby hned vedle mých náramků.

Jaggerova náušnice s kostlivcem. Takže to nebyl sen.

Vzala jsem náušnici do ruky. Kostlivec zíral vzhůru, přímo na mě. Pokud byl Jagger vážně upír, jakých hrůz byl asi tento kostlivec svědkem, když visel z jeho ucha? Viděly jeho oči, jak Jagger na nočním lovu vysává nic netušícím dívkám krev z těla? A nezahlédl náhodou tento malý cínový kostlivec Alexandra?

Znovu jsem si musela připomenout, že o Jaggerovi smýšlím stejné hrozným způsobem, jako předtím smýšlel Trevor o Alexandrovi. Byl to právě Trevor, kdo začal šířit fámy, že Sterlingovi jsou upíři. Ne však proto, že by odhalil jejich tajnou identitu, ale protože chtěl z jejich přistěhování udělat ve městě skandál. Teď jsem to byla já, kdo si o Jaggerovi vyvozoval závěry a soudil ho, aniž by měl nějaké důkazy. Měla bych svou energii soustředit na to, kvůli čemu jsem do Hipsterville skutečně přišla – na hledání opravdového upíra, ne rádoby upíra.

Vzpomněla jsem si na svůj rozhovor s hereckým Draculou. Musela jsem se dostat do Historického ústavu, hned jak otevřou.

Tetu Libby jsem našla v kuchyni, jak vaří vajíčka.

„Dobré ráno, zlato, „ přivítala mě. „Spala jsi dobře?“

„Jo, jako nemluvně.“

„Tak to mě trochu překvapuje, „ přerušila mě. „V obýváku něco divně smrdí, „ poznamenala, vypnula sporák a přesunula pánev na jiný hořák.

„Máma mi nabalila jídlo na tu cestu autobusem, „ řekla jsem a následovala ji do obývacího pokoje.

„Možná se něco z toho zkazilo.“

„Zdá se, že to vychází odtamtud, „ řekla a ukázala na okno nad pohovkou.

Než jsem ji dokázala zastavit, odsunula rozbitou roletu.

„Našla jsem to na podlaze, když jsem šla v noci na záchod, „improvizovala jsem. „Myslela jsem, že je to mušle.“

Odmlčela jsem se a čekala na její odpověď.

Věnovala mi skeptický pohled.

„No, po tom tvém včerejším představení jsem prostě nedokázala spát, „dodala jsem.

„Ale já jsem si myslela, že máš upíry ráda.“

„Však mám, ale ne u svého okna.“

„Připomínáš mi tvého otce, když vyrůstal. Sice miloval horory, ale nedokázal spát bez rozsvíceného světla až do doby, než šel na výšku.“

„Tak to asi mám v genech, „uzavřela jsem, sebrala česnek z parapetu a vrátila ho zpátky do misky.

„Můžu to vyhodit, jestli chceš, „nabídla se a natáhla ke mně ruku.

Ještě si to chci nechat, „odmítla jsem, zatímco jsem misku strkala do kabelky. „Aspoň do doby, než půjdu na výšku.“

Teta Libby se zasmála a já jsem ji následovala do kuchyně. „Napsala jsem seznam věcí, které můžeme podniknout, „řekla, když jsme se sešly u snídaně. „Můžeme začít návštěvou Muzea umění. Je tam výstava Edwarda Goreye, která by se ti mohla líbit. Na oběd můžeme zajít do Minty Fifties Diner – dělají tam dobrý slatinový cheeseburger. zřejmě jsem ho nikdy nejedla, to jsem jenom slyšela. Pak se můžeme podívat do několika obchůdků se starožitnostmi, které jsou kousek odsud. A potom mám další představení. Ale můžeš zůstat v zákulisí. Asi by to pro tebe bylo příliš děsivé, kdybys to viděla znovu, „dobírala si mě. „Zní to dobře, ne?“

„Chtěla bych se podívat do Historického ústavu, „požádala jsem ji. „Takže ti v hlavě vězí ten včerejší rozhovor s Marshallem o sídlech? „hádala.

„Chci zkusit napsat o jednom takovém sídle referát do dějepisu.“

„O jarních prázdninách? Spíš jsem myslela, že si budeš chtít udělat piknik na hřbitově, „podívala se a položila hrnek s kávou na stůl. „Dobrý nápad! To můžeme podniknout potom.“

„Jen jsem žertovala, „odpověděla.

Když se teta konečně připravila a já jsem se vysprchovala a oblékla, ráno už bylo téměř pryč. Libby byla všechno, co můj táta nebyl – zatímco on byl upjatý člověk typu A, teta byla pohodářka typu ZZZ. Táta chodil do kina vždycky patnáct minut předem. Teta naopak mohla být ráda, pokud stihla aspoň závěrečné titulky.

Sice se mi tetu nepovedlo přesvědčit, aby do košíku nabalila tortily s tofu a abychom je pak společně snědly na pikniku u otevřených hrobů, ale dokázala jsem s ní vyjednat výměnu Muzea umění za Historický ústav.

Dullsvillský Historický ústav sídlil v naprosto nestrašidelném kostele

Z kufru jsem si vzala svůj zápisník Olivia Outcast, vložila ho do batohu a konečně jsme mohly vyrazit.

Byl z konce devatenáctého století. Navštívila jsem ho jenom jednou na školním výletě a většinu času jsem tam strávila zkoumáním tří náhrobních kamenů na hřbitově, dokud mě učitelé nenašli a nezačali vyhrožovat, že zavolají mým rodičům.

Hipstervillský Historický ústav se ukázal jako daleko zajímavější, jelikož byl umístěn ve dvou lůžkových železničních vozech na starém vlakovém nádraží.

Uvnitř jsem se přehrabovala obrázky viktoriánských domů, starými jídelními lístky z restaurace Joe's Eats a dopisy původních obyvatel města. Z druhého vozu se vynořila žena s nevkusnými zrzavými vlasy, oblečená v limetkově zeleném kalhotovém kostýmku, který sladila se sandály stejné barvy.

„Můžu vám nějak pomoci?“, zeptala se.

„Neteř za mnou přijela na návštěvu a ráda by napsala referát o zdejších historických sídlech,“ prohlásila teta Libby a koukala po černobílých fotkách tramvají, které visely hned vedle záchranné brzdy.

„Tak to jste přišly na správné místo,“ přikývla žena a vytáhla z poličky nějakou knihu.

„Zajímala by mě nějaká neobydlená pozůstalost v blízkosti hřbitova.“

Žena se na mě podívala, jako bych byla duch.

„To je zvláštní. Zrovna nedávno tady byl jeden muž a ptal se úplně na to samé!“

„Vážně? „ zeptala jsem se překvapeně.

„Nebyl to Marshall Kenner? „ chtěla vědět teta Libby. „Právě s ním hraju v *Draculovi*.“

„Ne, Marshall tady byl dříve, na začátku měsíce. Tohle byl nějaký džentlmen, který je ve městě nový.“

Tato informace mě donutila zpozornět.

Žena vytáhla ještě několik knih a listovala v nich, zatímco teta Libby zkoumala muzeum.

„Tady je Landfordské sídlo, „ ukázala žena na obrázek v knize. „Je to na severu města. A pak Kensleyské sídlo na východě.“

Pozorně jsem si prohlížela všechny obrázky a přemýšlela, který dům s i asi Jameson vybral. Žádný z nich ani vzdáleně nepřipomínal sídlo na Benson Hill.

„A o které sídlo se zajímal ten muž? „ zašeptala jsem.

Věnovala mi divný pohled. „Měla bys psát referát o tom, které se líbí tobě.“

Znovu jsem si všechna sídla prohlédla, každé z nich působilo majestátněji než to předchozí. Napsala jsem si jejich jména a adresy na zadní stranu brožury Historického ústavu a pak jsem si uvědomila, že při V takovém množství by mi trvalo několik jarních prázdnin, než bych je všechna prošla.

Ve chvíli, kdy jsem chtěla knihu zavřít, jsem si všimla okraje záložky, která vykukovala v zadní části knihy. Když jsem nalistovala založenou stránku, zatajil se mi dech. Dívala jsem se na černobílou fotografii pochmurně vyhlížejícího sídla z devatenáctého století. Impozantní dům byl obehnán tepaným kovovým plotem a na samém vrcholku sídla bylo vidět malinké podkrovní okno. Představila jsem si duchy, schovávající se za závěsy, příliš stydlivé na to, aby je někdo mohl vyfotit.

Pod obrázkem stálo „Coswellské panské sídlo“.

„Co je tohle? „ zeptala jsem se ženy, která právě přerovnávala knihy v poličkách.

Pohlédla na obrázek. „Tohle sídlo jsem nezmínila, protože leží na předměstí. Už roky je opuštěné.“

„Je dokonalé.“

„Zvláštní. Totéž říkal i ten džentlmen.“

Na kousek papíru napsala adresu a předala mi ji. „Ten dům leží až na konci ulice Lennox Hill.“

Při odchodu z ústavu jsem vhodila pár mincí do sklenice s nápisem „Příspěvkový fond“.

„To od tebe bylo pěkné, „ řekla teta, když jsme šly přes parkoviště do Nifty Fifties Diner.

„Klidně bych jí dala všechny své peníze našetřené na vysokou, kdybych mohla.“

8

Sídelní záležitosti

Zatímco teta dávala dohromady všechny věci, které potřebovala na představení, a slunce se chystalo konečně zapadnout za obzor, já jsem seděla s nohama překříženýma na pohovce a psala si poznámky do zápisníku.

Mé vyšetřování bylo téměř u konce. Za pouhých několik hodin se znovu setkám s Alexandrem. A jakmile pochopí, že ho miluju bez ohledu na to, kdo nebo co je, budeme se moci vrátit zpátky do Dullsville a být už navždy spolu.

Pak jsem začala přemýšlet, co to pro mě bude ve skutečnosti znamenat. Bude Alexander chtít, abych byla jako on? A pokud mě postaví před rozhodnutí, vyberu si život, o kterém jsem vždycky snila?

Potřebovala jsem svou mysl uklidnit, takže jsem si zapsala několik dalších poznámek.

Proč chtít být upírkou:

Ušetřím za elektřinu.

Můžu chodit spát pozdě – hodně pozdě.

Nemusím si dělat starosti s držením diety s nízkým obsahem uhlohydrátů.

„Jsi si jistá, že tu chceš zůstat sama? „ zeptala se teta Libby a v ruce držela svou kosmetickou tašku.

„Je mi šestnáct.“

„A tví rodiče tě nechávají o samotě?“

„Mohla jsem hlídat děti už ve dvanácti, kdyby se v Dullsville našel někdo, kdo by byl ochotný si mě najmout.“

„No, v lednici je spousta jídla, „ sdělila mi ještě teta, než došla ke dveřím. „O přestávce zavolám, abych tě zkontrolovala.“

Teta Libby možná byla pohodářka, když šlo o její život, ale pokud jsem byla pod její střechou, chovala se úplně stejně jako můj táta. Vsadila bych se, že kdyby měla vlastní děti, nechala by své hipikovské dny za sebou a stala by se stejně zodpovědným člověkem jako její bratr.

Rychle jsem se převlékla do svého nového oblečení z obchodu Žhaví gotici – do černobílých pruhovaných punčoch a potřhaných černých minišatů, které odhalovaly mou krvavě červenou halenku.

Nanesla jsem si černé oční stíny a rty přetřela obvyklou černou rtěnkou. Stěží jsem měla dost času k otisknutí tetovačky s červenou růží na krk.

Zkontrolovala jsem, že je miska s česnekem dobře uzavřena, protože jsem Alexandra nechtěla vystavit své dvoupalcové zbraní, kterou jsem používala k odstrašení číhajících upírů. Ještě asi miliónkrát jsem si rozčesala a upravila vlasy, než jsem byla konečně spokojená, a mohla jsem vyrazit ke dveřím a ven na zastávku, kde jsem čekala na autobus číslo sedm.

Zatímco mě míjela jiná čísla, jako jedenáct nebo šestnáct, nervózně jsem pochodovala sem a tam po zastávce. Už už jsem začala zvažovat možnost, že se vrátím do teti na bytu a raději si zavolám taxík, když jsem konečně uviděla sedmičku, jak zatáčí na silnici a pomalým tempem se šine k zastávce. S úzkostí jsem nastoupila do autobusu, přeplněného směsicí hipíků a jiných městských obyvatel, vhodila jsem mince do stroje na lístky a chytila se kluzké hliníkové tyče. Držela jsem se jí jako klíště ve snaze neztratit rovnováhu a nenarážet do ostatních cestujících, protože autobus sebou při každém zrychlení trhnul. Když sebou sedmička konečně naposledy cukla před tím, než dosáhla maximální rychlosti, začala znovu zpomalovat a zastavovat na každé zastávce ve městě. Podívala jsem se na hodinky. Nejspíš by bylo rychlejší, kdybych šla pěšky.

Poté, co vystoupilo několik desítek cestujících a jiní naopak nastoupili, zatočil řidič za roh a minul můj cíl – ulici Lennox Hill.

Rozběhla jsem se do přední části autobusu.

„Nezastavil jste u Lennox Hill!“, křičela jsem v panice, když řidič znovu zrychlil a pokračoval v jízdě.

„Tam není žádná zastávka,“, odpověděl a podíval se do zpětného zrcátka.

„Ale já jsem tam potřebovala vystoupit,“, dohadovala jsem se s ním.

„Autobus zastavuje jen na zastávkách,“, odrecitoval a pokračoval v jízdě.

„Jestli stojí dolar padesát nastoupit do autobusu, kolik vám mám dát, abyste mě nechal vystoupit?“

Uslyšela jsem, jak se několik cestujících za mnou zasmálo.

„Zatáhni za šňůru, „ poradila mi jedna žena a ukázala na bílý kabel, který se táhl nad okny autobusu.

Natáhla jsem se přes ni a silně za kabel zatáhla.

O několik vteřin později začal řidič zpomalovat a zastavil.

„Vidiš tamto? „ zeptal se a ukázal na čtvercovou značku s číslem sedm, která stála vedle obrubníku. „To je autobusová zastávka.“

Věnovala jsem mu zlostný pohled a vyskočila z autobusu na zastávku, kde jsem se vyhnula staršímu páru, který se právě chystal nastoupit. Běžela jsem zpátky cestou, kterou autobus právě přijel, dokud jsem se nedostala k ulici Lennox Hill. Zabočila jsem a procházela kolem obřích, dokonale čistých domů s udržovanými zelenými trávníky a fialovými a žlutými květinami, až jsem se dostala k jedinému zanedbanému trávníku, zarostlému plevelem. Na zlověstně vypadajícím konci slepé ulice stál chátrající dům. Zdálo se, jako by se nad ním vznášel bouřkový mrak. Konečně jsem dorazila k onomu vznešenému gotickému panskému sídlu.

Na vrcholu tepané železné brány s hroty seděly chrliče. Přední zahradu sídla lemovaly divoce rostoucí keře. Zatímco mi uschlá tráva křupala pod nohama, všimla jsem si rozbitého koupátka pro ptáky, které stálo uprostřed trávníku, a mechem a břečťanem porostlé střechy, vypadající jako gotická verze hliněných figurek, kterým místo vlasů roste tráva. Vstoupila jsem na rozpraskanou kamennou cestu a vesele doskákala až ke klenutým dřevěným dveřím.

Vzala jsem do ruky klepadlo ve tvaru draka a to se uvolnilo ze dveří a spadlo mi přímo do dlaně. V rozpacích jsem ho raději schovala pod keř.

Zaklepala jsem na dveře a přemítala, jestli na druhé straně stojí Alexander, připravený uvítat mě vášnivým polibkem. Ale nikdo neotevřel. Začala jsem na dvoře bušit pěstí, až mi ruka pulzovala bolestí.

Otočila jsem zrezivělou kulovitou klikou a snažila se na dřevěné dveře zatlačit, ale byly zamčené.

Proplížila jsem se kolem přední části domu, schovaná za uschlými keři. Všechna okna byla zabedněná, ale nakonec jsem si všimla nepatrné praskliny. Stropy v domě byly tak vysoké, že jsem

se skoro divila, že tam mezi krovy neplynou oblaka. Bylo tam tolik místa, že by i duchové mohli poletovat sem tam, aniž by si jich někdo všimnul. Z toho, co jsem skrz prasklinu mohla spatřit, jsem poznala, že zdi obývacího pokoje jsou stejně holé jako celý pokoj.

Zklamaně jsem přešla k boční straně sídla, kde jsem našla vchod pro služebnictvo. Otočila jsem železnou kulovitou klikou u úzkých dubových dveří, ale i ty byly zamčené.

Srdce mi bušilo jako splašené. Rozběhla jsem se za dum. Několik rozpadlých schůdků tam vedlo dolu k osamělému ušmudlanému oknu. Nebylo zatlučené prkny, takže jsem k němu dychtivě přitiskla obličej.

Nic neobvyklého. Za sklem jsem uviděla několik kartónových krabic, zaprášené police s náradím a starý šicí stroj.

Pokusila jsem se okno otevřít, ale zdálo se, že jo zaseklé. Vyběhla jsem po rozbitých schůdcích zpátky nahoru, postavila jsem se na trávník a vzhledla k domu.

„Haló? „ zavolala jsem. „Jamesone? Alexandře?“

Ale na má slova odpověděl jenom sousedovic pes, který začal štěkat.

Vzhlížela jsem k podkrovnímu oknu. K domu se nakláněl téměř holý strom bez listů a jedna z jeho větví sahala jen kousek pod podkrovní okno. Ten obrovský dub musel být staletí starý – jeho koruna byla stejně široká jako dům a jeho kořeny svíraly půdu pod sebou, jako by to byly pavoučí nohy. Na šplhání jsem byla zvyklá, ať už šlo o tepanou železnou bránu dullsvillského sídla, nebo o jabloně na zahradě u Becky. Ale vyšplhat na tenhle strom se zdálo stejně těžké jako zdolávat Everest ve tmě. Oblečená v minišatech a s vojenskými botami na nohou jsem patu zapřela o nejnižší větev a vytáhla jsem se nahoru. Plynulým tempem jsem šplhala po stromě a zpomalila jsem, jen když jsem musela popadnout dech nebo když jsem v temnotě bez měsíčního světla potřebovala po hmatu najít další větev nad sebou. Vyčerpaná, ale odhodlaná jsem vylezla až na těžkou větev, která dosahovala k podkrovnímu oknu.

Tmavý závěs zakrýval téměř celý pokoj, ale podařilo se mi dovnitř aspoň nakouknout. Ve tmě jsem rozeznala prázdnou krabici a dřevěnou židli. A pak jsem si všimla toho nejúžasnějšího, co jsem

mohla spatřit – v rohu pokoje stál opřený obraz, na kterém mě Alexander zvěčnil, jak jsem oblečená v šatech na Sněhový ples. Přes jednu ruku jsem měla pověšený dýňový košík. Dvourozměrná Raven se ze široka usmívala a v ústech se jí leskly falešné upíří zuby.

„Alexandře! „ zavolala jsem. Chtěla jsem na okno zaklepat, ale ať jsem se natahovala sebevíc, nedokázala jsem dosáhnout až k němu.

„Alexandře! „ zavolala jsem znovu.

Psí štěkot byl stále hlasitější.

„Alexandře! Jamesone! „ křičela jsem z plných plic.

té chvíli soused otevřel zadní dveře domu a vystoupil na verandu. Stavbou těla vypadal na profesionálního zápasníka.

„Hej! Zpropadená děcka! Už jste zase zpátky? „ zavolal do tmy.

„Co se děje, Hale? „ zeptala se drobná žena, která vystoupila z domu za ním.

„Už jsem ti to říkal. Do toho domu vedle si chodí hrát nějací spratci, „ řekl jí. „Jdu zavolat policii! „ zakřičel znovu do tmy a ze zadní kapsy kalhot vytáhl mobilní telefon.

V úprku jsem sklouzla ze stromu dolů, abych se vyhnula zápasnické mu chvatu tohoto ranaře, nebo hůř – policejním želízkům. Navíc jsem nechtěla zapříčinit zatčení Alexandra a Jamesona nebo jim způsobit takové problémy, aby si museli hledat nový domov – protože tentokrát už by to taky mohlo být Rumunsko.

Když jsem se dostala až na spodní větev, koutkem oka jsem zahlédla, jak se tmavý závěs v podkrovním okně pohnul.

Rychle jsem ucouvla, abych na okno lépe viděla.

Ale závěs už byl opět nehybný.

Najednou ze sousedova domu vyrazil čokoládově hnědý dobrman, seběhl po schodech verandy a začal skákat na hnědý laťkový plot, který se táhl podél panského sídla.

Ze strachu, že se pes protáhne mezerami mezi laťkami a zhltně mě jako psí suchary Kibbles' n Bits, jsem oběhla druhou stranu sídla a řítila se zpátky ulicí až k autobusové zastávce.

Nastoupila jsem do sedmičky směřující zpátky na západ a posadila se na zadní sedadlo za zamilovaný pár zhruba ve vysokoškolském věku. Měla jsem radost ze svého zjištění, že Alexander je skutečně v Hipsterville.

Představila jsem si, že zrovna maluje portréty na děsivém hřbitově, prohledává strašidelné sídlo, aby našel nějaký nábytek k vybavení podkrovního pokoje, nebo že je venku na nočním letu.

Pořád jsem však nechápala, proč Alexander odešel zrovna do Hipsterville. Bylo to male město s tajuplnými opuštěnými sídly a mezi jeho obyvateli bylo dost gotiků a umělců, mezi kterými se dalo schovat. Ale co jiného takové město nabízelo osamocенému upírovi?

Pár, který seděl přede mnou, se začal líbat bez ohledu na zírající spolucestující.

Dívala jsem se na jejich odraz v okně autobusu a přemýšlela, jestli si uvědomují, jaké mají štěstí. Dva lidé, kteří spolu můžou trávit dny i noci. Fotit se spolu. A sedět společně na sluníčku. Pak jsem si však uvědomila, že tohle jsou pro mě jen drobnosti, které jsem schopna obětovat, jen abych byla znovu s Alexandrem.

Autobus zastavil u divadla Obecního hereckého svazu a já jsem společně s několika dalšími cestujícími vystoupila. Ploužila jsem se ulicí k zadnímu vchodu divadla a přemýšlela jsem nad nějakou dobrou výmluvou, kterou bych obelstila tetu Libby i své rodiče, abych mohla po několik následujících nocí sledovat panské sídlo, dokud se nesetkám s Alexandrem. V tom jsem zahlédla postavu číhající za kontejnerem.

„Čekal jsem, že te tady najdu, „ promluvil hluboký hlas a postava vykročila zpoza kontejneru, aby mi zastoupila cestu.

Ztuhla jsem překvapením. Byl to Jagger. Přitiskla jsem k sobě svou kabelku – uvnitř byl sprej se slzným plynem a, co je důležitější, nádoba s česnekem.

„Mám pro tebe informaci, která by tě mohla zajímat.“

„Informaci? „ zeptala jsem se skepticky.

„O Sterlingovi, „ řekl s významným pohledem.

„Toho přece hledáš, nebo ne?“

V šoku jsem o krok ucouvla. Věděla jsem, kde Alexander pobývá, ale nevěděla jsem, kde je teď. Příslib nových informací o tom, kde se nachází, způsobil, že se mi srdce rozbušilo jako splašené. Navíc stále přetrvávala má zvědavost ohledně Jaggerovy identity. Musela jsem vědět, odkud Alexandra zná.

„Můžu ti pomoci. Znáám ho už celou věčnost, „ prohlásil se zlověstným úsměvem.

Pohlédla jsem zpátky k divadlu. Kdybych se tam vrátila, měla bych zaručenou bezpečnou noc s falešnými upíry. Nebo jsem na Alexandra prostě mohla počkat před panským sídlem – ledaže si mě tam dnes on a Jameson všimli a už sídlo opustili, aby si našli nějaké jiné bydliště. To by znamenalo, že už svou gotickou spřízněnou duši nikdy neuvidím.

„Měl bys rychle vyklopit všechno, co víš, „ řekla jsem a svírala na boku svou kabelku. „Nebo...“

„Nikam tě jít nenutím. Je jen na tobě, jestli se mnou půjdeš nebo ne, „ ujistil mě. Stála jsem na místě, zatímco Jagger vyrazil ulicí pryč. Zvědavost mi nedala, a tak jsem ho dohonila. Následovala jsem ho ulicí, až k zadnímu vchodu do klubu Záhrobí.

Vedl mě do skladiště a pak temnou chodbou k nákladnímu výtahu.

Vratké dveře výtahu hlasitě zavržaly, když je zavřel. Namísto tlačítka do klubu Záhrobí však stiskl tlačítko „S“.

Výtah pomalu klesal do suterénu a skřípěl, jako by to byla rakev putující do pekla.

„Myslela jsem, že jdeme do klubu.“

Výtah se zastavil. Jagger otevřel dveře a přidržel mi je, abych mohla vystoupit do chodby.

Šel za mnou tak blízko, že jsem mohla cítit jeho dech vzadu na krku. Kráčeli jsme úzkou chodbou, jejíž zdi zdobily graffiti a betonovou zem lemovaly pohozené židle a krabice. Hudba z klubu nám pulzovala nad hlavou. Když jsme došli k širokým dveřím, které vypadaly jako od dalšího skladu, uslyšela jsem, jak se výtah se

skřípěním rozjíždí opět nahoru, do světa smrtelníků. Jagger zvedl kovové posuvné dveře nad naše hlavy a odhalil tak apartmán bez oken.

Vstoupila jsem dovnitř.

„Vítej v mém žaláři, „ řekl.

Prostorný apartmán vyplňovalo několik středověkých víceramenných svícňů.

A pak jsem to uviděla. Ve vzdáleném rohu ležela otevřená rakev, ozdobená samolepkami gotických kapel, stejně jako si smrtelní teenageři zdobí samolepkami skateboard. Celou rakev obklopovala hlína, jako by to byla městská hradba.

Oči se mi rozšířily. „Takže ty jsi... „ začala jsem, ale hlas se mi zadrhl.

„A, myslíš tu rakev, „ řekl. „Není skvělá? Koupil jsem ji ve starožitnictví.“

„A ta hlína?“

„To jsem viděl v upířském časopise. Vypadá to děsivě, nemyslíš?“

Nevěděla jsem, co si mám myslet. Dokonce i Alexander spal na matraci.

„Je vážně pohodlná. Nechceš to zkusit? „ zeptal se a pohlédl na mě svádivým pohledem.

„Nejsem unavená.“

„Nemusíš být.“

Jagger mě svým chováním mátl. Nedokázala jsem rozeznat, jestli je to prohnáný upír, nebo jen posedlý gotik jako já.

Rozhlédla jsem se, jestli náhodou nenajdu nějaké další podezřelé stopy, ale tady vypadalo podezřele všechno. Na podlaze byly rozprostřeny mapy. A betonové zdi zdobily reliéfy s náhrobními kameny.

Vedle topení stálo akvárium bez vody, které bylo vyplněno kameny. Kuchyňská linka a dřez vypadaly naprosto netknuté. Kovovým skřínkám chyběla dvířka. A bála jsem se pomyslet na to, co je v ledničce nebo spíše kdo je v ledničce.

„Jsi první holka, kterou jsem sem kdy přivedl, „ svěřil se mi Jagger. „Tak to mě překvapuje. V klubu Záhrobí určitě potkávaš

hodně holek. „Vlastně jsem ve městě nový. Stejně jako ty. Jsem tady jen na návštěvě. „Chloupky vzadu na krku se mi zježily hrůzou. „Jak víš, že jsem tady jen na návštěvě?“

„Nemusím být jasnovidce, abych to poznal. Taková gotička jako ty by byla v místním klubu stálým zákazníkem. Ale Romeo říkal, že tě tady nikdy dřív neviděl.“

„Ach... Asi máš pravdu.“

„Dáš si něco k pití?“

„Ne, díky, „odpověděla jsem. „Chtěla bych vědět...“

Jagger přešel k akváriu. Strčil dovnitř ruku a vytáhl obrovskou tarantuli.

„Zrovna jsem ho koupil. Nechceš si ho pohladit? „zeptal se a hladil jedovatého pavouka, jako by to byla spící kočka.

Normálně bych si tarantuli pohladila docela ráda, ale nebyla jsem si jistá, co má Jagger za lubem.

„Kde máš nějakou širokoúhlou televizi? „zeptala jsem se, když jsem si všimla, že zde chybí televize i počítač.

„Nemám takové věci rád. Jsou otravné.“

„Takže se nedíváš na filmy? Nikdy jsi neviděl původního *Draculu*? „vyzvíдалa jsem. „Ani *Upíra Nosferatu*? *Rakve lásky*? Takový gotik jako ty by měl znát všechny hlášky nazpaměť.“

„Raději prožívám svůj vlastní život, než abych sledoval něco falešného. „Vrátil pavouka do akvária. A já jsem vsunula ruku do kabelky. „Myslím, že jsi ztratil tohle, „řekla jsem a ukázala mu náušnici s kostlivcem. Radostné se usmál, jako bych mu přivedla dlouho ztraceného přítele.

Když si ode mě bral náušnici, chvíli svými prsty setrval na mé dlani a zlehka se jí dotkl. Přeběhl mi mráz po zádech. Musela jsem sebrat veškerou sílu, abych od něj dokázala ustoupit.

„Teď má pro mě ta náušnice ještě větší cenu, když jsi ji měla chvíli u sebe, „řekl a pověsil si náušnici zpátky do ucha.

„Můžu se ti něčím odvděčit? „zeptal se.

„Můžeš mi říct o Alexandrovi.“

„Mám ti to říct? Nebo rovnou ukázat? „postoupil o krok blíž ke mně.

„Řekni mi to, „ odsekla jsem vzpurně. „Jste s Alexandrem přátelé?“

„Možná ano, „ odpověděl s vábivým úsměvem, „možná ne, „ tentokrát se usmál podle.

„Zapomeň na to. Jdu pryč.“

„Znám ho z Rumunska, „ řekl rychle.

„A viděl jsi ho tady v Americe?“

Zakroutil hlavou, až mu konce jeho bílých vlasu několikrát přejely přes oči – jedno modré a jedno zelené.

„Víš, kde teď je? „ chtěla jsem vědět.

„Pokud ano, nakolik si té informace ceníš? „ zeptal se a olízl si rty.

„Ty nic nevíš, že ne? „ odvážila jsem se ho nařknout. O krok jsem před ním ucouvla, až jsem šlápla na mapu.

„Zato ty toho víš až moc, „ obvinil mě.

Přidržovala jsem si kabelku u těla.

„Musela jsi toho o mém rumunském příteli vědět dost, abys přišla až do klubu Záhrobí a ptala se po něm, „ dodal a znovu se ke mně začal přibližovat.

„Já nic nevím...“

„Tak proč ho chceš najít? „ zašeptal mi jemně do ucha a zlehka mi odhrnul vlasy z ramena.

„Asi jsem se spletla... „ řekla jsem a uhnula pohledem před jeho pronikavýma očima. Chtěla jsem utéct, ale nedokázala jsem se pohnout.

„Vážně? „ zašeptal. „Měla jsi s ním pocit, jako by jeho dech byl tvůj, „ vydechl a obcházel mě. Jeho slova lehce plynula směrem k mé šíji.

„Nevím, o čem to mluvíš, „ lhala jsem a srdce mi zběsile tlouklo. jako by se vaše těla spojila v jedno, „ pokračoval a jeho rty mi jemně laskaly pokožku na krku.

Nedokázala jsem ze sebe vydat ani slovo, srdce mi v panice bušilo a mapa se v záhybech krčila pod mýma nohama.

Zastavil se čelem ke mně a přistoupil až do mé těsné blízkosti, jeho oči se vpíjely do mých. Zlehka se dotkl mého onyxového náhrdelníku.

Naklonil se ke mně a políbil mě na dekol. Zašeptal: „... jako by stačil už jen jediný polibek, aby se vaše duše spojily na věčnost.“

Nemohla jsem popadnout dech. Objímal mě a mé srdce tlouklo jako splašené.

„Vypadni! „ zakřičela jsem, vklínila ruce mezi nás a odstrčila ho.

Mapa pod mou botou se roztrhla. Jagger se mě snažil zhyponotizovat svým pronikavým pohledem, ale já jsem hleděla dolů ke svým nohám. Byla to mapa Hipsterville. Všechny hřbitovy byly označeny žlutou a některé z nich přeškrtnuté černým fixem.

Pak jsem si pár kroků od nás všimla dalších map, ležících na zemi – všechno to byla sousední města Hipsterville i Dullsville. I tam byly hřbitovy zvýrazněny žlutou a některé přeškrtnuté černou.

Vzhlédla jsem k Jaggerovi, který se stále snažil navázat kontakt s mými očima. Zlehka mě vzal za ruku, stejně jako to udělal předtím v klubu Záhrobí. Vzpomněla jsem si na jeho slova: „Najdeme ho společně. „ Pak mi v mysli vytanula vzpomínka na vzkaz v Alexandrově pokoji: „UŽ JE NA CESTĚ!“

Ucouvla jsem od Jaggera a sáhla jsem do kabelky. Stálo to za pokus. Prsty se mi třáslly, jak jsem se snažila rychle otevřít nádobu s česnekem.

Víko bylo tak prisáté, jako by ho někdo přilepil lepidlem. Zatímco jsem s ním zápasila, Jagger udělal krok ke mně.

Vyběhla jsem ze dveří a utíkala chodbou pryč. Stiskla jsem tlačítko pro přivolání výtahu a ohlédla se. Jagger prošel dveřmi svého obydlí a rozběhl se za mnou. Nad sebou jsem slyšela skřípění výtahu, ale stále nepřijížděl. Vzhlédla jsem. Rozsvítlo se číslo „2“... rozsvítlo se číslo „1“... rozsvítlo se „P“ jako přízemí.

„Tak dělej! Dělej! „ mumlala jsem si a nervózně znovu a znovu mačkala tlačítko.

Slyšela jsem, že Jagger už je mi v patách. Najednou se rozsvítlo „S“ a klec se zastavila přede mnou. Stáhla jsem rozvíkané skládací dveře na stranu a skočila dovnitř. Vší silou jsem je dověřela zpátky právě ve chvíli, kdy rozzuřený Jagger doběhl k výtahu.

Vrhla jsem se do zadní části kabiny, co nejdál ode dveří, když se naše pohledy setkaly. Uvědomil si, že jsem stále nestiskla tlačítko, a tak se natáhl ke dveřím. Rychle jsem zmáčkla „P“.

Výtah začal stoupat a já jsem se přitiskla k jeho zadní zdi, co nejdál od Jaggera. „Doufám, že ho najdeš, „ slyšela jsem ho ještě zavolat. „Dřív, než ho najdu já!“

„Co tady děláš? „ zajímala se teta Libby, když mě po děkovačce našla ve své divadelní šatně, jak vykukuji zpoza okenních rolet. „Volala jsem ti o přestávce, ale tys to nezvedala.“

„Asi jsem byla zrovna ve sprše, „ zahuhlala jsem. „Ale chtěla jsem tě vidět.“

„Vážně? To je od tebe hezké! „ řekla a začala si stírat make-up.

„Mám se tady vážně skvěle. Ale musím ti něco říct.“

„Ano?“

„Zítra se musím vrátit domů.“

„Tak brzo? „ podivila se a odložila houbičku na stírání make-upu.

„Já vím, „ zakňourala jsem. „Nechci ještě domů, ale mání hodně domácích úkolů, které musím udělat.“

„Když jsem já byla na škole, jarní prázdniny byly zkrátka prázdniny. „ „A budu muset odjet brzo. Určitě ještě před setměním.“

„Pořád máš strach z upírů? „ dobírala si mě.

Pravdou bylo, že jsem si nebyla jistá. Nevěděla jsem, kdo nebo co Jagger je. Ale jedno jsem věděla jistě – Jagger Alexandra pronásledoval.

Bylo to sotva před chvílí, kdy jsem jen o chlup unikla z Jaggerova doupěte. Kdybych se pokusila zjistit, jaké jsou Jaggerovy důvody k pátrání po Alexandrovi, mohla bych tím ohrozit sebe, a co je důležitější, také Alexandra.

Ted', když mě Jagger sledoval – včera před divadlem nebo dnes večer, kdy mě čekal v uličce –, věděla jsem, že kdybych se vrátila do panského sídla nebo kamkoliv jinam, kde bych si myslela, že Alexandra najdu, zavedla bych Jaggera přímo k němu. I když mi to lámalo srdce, neměla jsem na výběr. Musela jsem opustit Hipsterville.

9

Smutné autobusové blues

Teta Libby a já, seděl na dřevěné lavičce u autobusové zastávky Greyhound, a čekaly jsme na autobus, který měl přijet v osm. Z Hipsterville jezdil jen jeden autobus denně a vyjížděl právě ve chvíli, kdy zapadalo slunce.

Těšila jsem se, až se vrátím do Dullsville, a doufala jsem, že se tam snad setkám i s Alexandrem, ale bylo mi líto opouštět tetu Libby. Bavilo mě s ní trávit čas a obdivovala jsem ji. Šla za svým snem stát se herečkou a mezitím žila nezávisle, podle svých životních představ, vkusu a stylu. Dívala se na mě jako na někoho mimořádného a jedinečného, ne jako na příšeru. A co bylo důležitější, chovala se ke mně, jako bych byla normální.

Věděla jsem, že se mi bude stýskat i po Hipsterville a místech“Jako byl klub Záhrobí, kde se můžou gotici jako já bavit a tančit, nebo hipstervillská pobočka Žhavých gotiků – obchod, kde se dá koupit gotické oblečení, šperky s bodci a tetovačky na tělo.

Když autobus přijížděl k zastávce, Libby mě jednou rukou objala a já jsem opřela hlavu o její rameno.

„Bude se mi po tobě stýskat, teto Libby, „řekla jsem, než jsem nastoupila do autobusu, a pevně jsem ji objala.

Když jsem procházela uličkou autobusu, otevřela jsem pudřenku, abych zkontrolovala všechny cestující. Po zjištění, že se všichni odrážejí, dokonce i gotický pár, který se tulil vzadu na dvousedadle, jsem si vybrala místo u okna. Teta Libby mi mávala celou tu dobu, po kterou autobus stál a čekal, až bude moci vyjet. Viděla jsem jí na očích, že se jí po mně bude stýskat stejně jako mně po ní. Nepřestávala mávat, ani když se autobus rozjel. Ale jakmile se mi zastávka ztratila z dohledu, oddechla jsem si úlevou. Ten podlý, záhadný, nepřátelský gotik Jagger byl konečně za mnou. A doufala jsem, že přede mnou je naopak nějaký nový plán na setkání s mým nádherným gotickým princem Alexandrem.

Cesta zpátky do Dullsville byla únavně dlouhá. Zkusila jsem mobilem zavolat Becky, ale nejspíš byla v kině s Mattem. Začala jsem si do zápisníku Olivia Outcast psát poznámky o svém setkání s Jaggerem, ale z psaní v autobuse mi začalo být špatně od žaludku. Přemýšlela jsem, proč asi Jagger pátrá po Alexandrovi – možná šlo o spor dvou rodin ohledně barončina sídla –, jenže přemýšlet o tom mi způsobovalo jen víc starostí o Alexandra. Snila jsem o tom, až se se svým klukem znovu shledám, a zároveň jsem nedokázala přestat myslet na mapy, které měl Jagger rozprostřené na zemi.

Zdálo se to jako věčnost, než autobus konečně zastavil na zastávce v Dullsville. Dokonce i v tak bezvýchodné situaci jsem doufala, že mě Alexander bude nějakým zázrakem na zastávce čekat, ale místo toho mě uvítali máma, táta, Billy a jeho intošský kámoš Henry.

„Ty už zase odcházíš? „ ptal se táta, když jsme přijeli domu a já jsem si jen v rychlosti odložila zavazadla do pokoje. „Chtěli jsme slyšet o tvých zážitcích z výletu.“

Neměla jsem na dobře míněné dotazy svých rodičů čas. „Jak se ti líbila teta Libby? Co si myslíš o jejím účinkování v *Draculovi*? Chutnaly ti její tofu sendviče?“

Chtěla jsem jít na místo, kde jsem nad vším mohla v klidu uvažovat.

„Musím jít za Alexandrem! „ oznámila jsem jim a zabouchla za sebou přední dveře.

Když jsem doběhla k sídlu, železná brána byla pootevřená. Téměř bez dechu jsem spěchala nahoru po větrné příjezdové cestě a tam jsem si všimla něčeho zvláštního – přední dveře byly také pootevřené.

Možná mě přece jenom zahlédl z podkrovního okna panského sídla a sledoval mě až zpátky do Dullsville.

„Alexandře? „ zavolala jsem, když jsem vstoupila dovnitř.

Vstupní hala, obývací pokoj i jídelna byly v takovém stavu, jak jsem je viděla naposledy – nábytek překrytý plachtami a všechny obrazy ze zdí pryč.

„Alexandře? „ volala jsem a stoupala po velkém schodišti. S každým krokem mi srdce tlouklo čím dál víc.

Prohnala jsem se poschodím a nahoru po Alexandrových podkrovních schodech. Se zatajeným dechem jsem stála u jeho pokoje. Zlehka jsem zaklepala. „Alexandře? To jsem já, Raven.“

Žádná odpověď.

Otočila jsem kulovitou klikou a otevřela dveře. I tento pokoj vypadal stejně, jako když jsem ho viděla naposledy – prázdný, až na pár zbylých věcí. Avšak na neustlané matraci ležel batoh, *takže se vrátil*.

Zvedla jsem jeho staromódní batůžek a objala ho. Věděla jsem, že prohledat Alexandrův batoh by bylo neslušné, obzvlášť pokud by najednou vstoupil do pokoje, ale nemohla jsem si pomoci.

Položila jsem ho zpátky na matraci a začala ho rozepínat, když vtom jsem ze zadní zahrady uslyšela nějaký hluk.

Vyhlédla jsem z podkrovního okna, a v altánku jsem zahlédla, třepotající se plamínek svíčky. Nad střechou altánku se vznášel netopýr.

Rychle jsem vyrazila ven z pokoje, dolů po podkrovních schodech přes celé patro a po nekonečně dlouhém schodišti až do přízemí.

Vyletěla jsem z předních dveří ven a uháněla dozadu za dům.

„Alexandře! „ volala jsem a vběhla do potměného altánku, kde jsem jen stěží dokázala rozeznat jeho postavu.

Plamen svíčky se zatřepotal. Nejdřív jsem uviděla jeho oči. Jedno zelené, druhé modré. Pak vykročil do měsíčního světla celý.

Chtěla jsem utéct, ale bylo už pozdě. Jaggerův pronikavý pohled mi způsobil mdloby.

10

Spojení

Probrala jsem se vleže na zádech na studené mokré trávě. Dešťové kapky mi kanuly na tvář jako polibky – skoro jako bych byla Šipková Růženka, která procitla ze svého spánku. Na stříbřitém nebi jasně zářil měsíc. Nade mnou se tyčil křivolaký strom a jeho tenké, holé větve se po mně natahovaly jako prsty čarodějnic.

Posadila jsem se, v hlavě pulzující bolest. Pak jsem to uviděla. Náhrobní kámen. A další. Ne jenom jeden, ale stovky. Uviděla jsem pomník baronky. Byla jsem na dullsvillském hřbitově.

Když jsem se postavila na nohy, cítila jsem se malátně. Chytila jsem se kříže, abych udržela rovnováhu. Náhrobní kameny mi vždycky skýtaly útěchu, ale tentokrát ne. Nebyla jsem si jistá, jak jsem se sem vůbec dostala, takže jediné, po čem jsem teď toužila, bylo uniknout pryč dřív, než skončím v nějakém neoznačeném hrobu.

Přímo přede mnou stál Jagger v černých kapsáčích s červenými švy a v tričku s nápisem KAT.

„Jak ses sem dostal? Sledoval jsi můj autobus? „ zeptala jsem se zmateně. „Za pár minut to budeš mít všechno za sebou.“

„Co? Máš na mysli můj život? Tak na to zapomeň. Jdu pryč!“

„Ne tak rychle. „ Jagger mě popadl za ruku a vedl mě do středu hřbitova. Chtěla jsem se mu vysmeknout, ale jeho sevření bylo příliš pevné a já naopak příliš zesláblá z toho, co na mě použil, aby mě sem dotáhl.

Vplížila jsem se na dullsvillský hřbitov již mnohokrát a pokaždé mě starý Jim, zdejší hlídač, a jeho dánská doga Duke vyhnali. Ale teď, když na nich závisel můj život, nebyli nikde na dohled.

„Myslela jsem, že hledáš Alexandra, „ řekla jsem, ale Jagger mě ignoroval a dál mě táhl kolem pomníků a hrobů. Zastavili jsme se u zavřené rakve, která ležela na betonovém podstavci. Zaslýchla jsem zvláštní hudbu, jakousi směsici kvílejících houslí a cembala, která vycházela z jednoho z hrobů. Na rakvi stál velký svícen se zapálenými svíčkami, jejichž plamínky se mihotaly mezi kapkami deště a vosk skapával po cínové konstrukci svícnu dolů. Vedle byl položený středověký pohár.

Vypadalo to jako scéna z nějaké gotické svatby.

„Co to je? „ zeptala jsem se. Moje zamlžená mysl se pomalu vzpamatovávala k plnému vědomí.

„Obřad spojení.“

„Ale kde jsou hosté? Nepřinesla jsem žádný dar, „ řekla jsem, stále ještě trochu omámená.

„To nevěsta nemusí.“

„Nevěsta? Ale já ještě ani nejsem registrovaná!“

Jagger se neusmíval. Místo toho znovu zapálil zhaslou svíčku.

Několik kroků od sebe jsem si všimla lopaty, která ležela vedle prázdného hrobu a leskla se v měsíčním světle. Pomalu jsem začala couvat směrem k ní, až kus hlídačova náčiní ležel u mých nohou.

Srdce mi bušilo tak hlasitě, až jsem se bála, že to Jagger uslyší. Zhluboka jsem se nadechla. Jagger právě umisťoval svícen do středu rakve, tak jsem se schnula a chytila lopatu za rukojeť. Jenže sotva jsem lopatu držela v ruce, Jaggerova bota ji zarazila do země. Stál vedle mě, zatímco jsem se ji marně snažila vytáhnout ven. Při mém zoufalém zápasení se její spodní část pohnula a lesklý nový kov ze sebe setřásl několik kusů přilepené hlíny. V prohnuté kovové části lopaty jsem uviděla samu sebe, převráceně, jako když vidíme odraz ve lžici. Ale odraz Jaggera, který stál hned vedle mě, jsem neviděla. Ohlédla jsem se na něj. Věnoval mi zlomyslný úsměv. Rychle jsem lopatu oťřela rukávem, naklonila jsem ji na stranu a zadívala se na lesklý kovový povrch. Všechno, co jsem viděla, byly jen hvězdy nad ním, ale jeho bota stále spočívala na rukojeti.

Zajíkla jsem se.

„Něco schází? „ zavtipkoval.

Rychle jsem se narovnala a ustoupila dozadu.

„Ty... „ začala jsem téměř bez dechu.

Pokusila jsem se utéct, ale Jagger se vrhl dopředu a chytil mě za ruku. Na okamžik na mě vycenil tesáky a pak si olízl rty.

Byla jsem úplně vyvedená z míry. Čelila jsem skutečnému upírovi. Upírovi, který nebyl Alexander. Jagger byl ten typ upíra, o kterém jsem četla v knihách nebo ho viděla ve filmech – upír, který mě unese od rodiny a přátel a vezme si mou krev. Stála jsem před závazkem. Měla jsem cizímu upírovi přislíbit svůj život na věčnost. Radikální představy zvědavé gotičky se nyní měly stát skutečností.

Ale tohle nebyl můj sen. Já jsem snila o věčné lásce, sounáležitosti a pocitu, že někam zapadám. Ne o nebezpečí, falši a zlu. Městečko Dullsville se už nezdálo tak nudné od té doby, co se sem přistěhoval Alexander. Když jsem ho poznala, uvědomila jsem si, že chci být dál člověkem – takovým, který si může užívat chození do kina, metalové koncerty a především lásku –, ne jedním z nemrtvých. Chtěla jsem usínat v Alexandrově náruči, ne sama v rakvi. Chtěla jsem se proměnit v gotickou krásku, ne ve strašidelného netopýra. A co je nejdůležitější, pokud bych si musela zvolit možnost proměny, udělala bych to jenom pro Alexandra.

„Doma mě čekají rodiče. Každou chvilku za mnou vyšlou jednotky rychlého nasazení.“

Svíral mou ruku silou, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Rozhlédla jsem se, jestli se okolo nenachází něco, co by mi mohlo pomoci k útěku.

Jagger mě vedl před rakev. Zvedl pohár a přidržel ho proti měsíci, poté vyslovil několik slov v jazyce, kterému jsem nerozuměla, a dlouze se z poháru napil.

„Teď ty, „ ušklíbl se podle a nabídl mi pohár.

„Na to zapomeň! „ zakřičela jsem a volnou rukou jsem pohár odstrčila.

„Není to náhodou to, po čem jsi celou dobu toužila? Proč bys jinak tak lpěla na Alexandrovi? „ zeptal se.

„Protože ho miluju! „ odpověděla jsem a snažila se mu vykroutit. „Zato tebe nikdy milovat nebudu!“

„To ani nemusíš, „ prohlásil a násilím mi pohár vrazil k ústům.

Kapky husté, sladké tekutiny skanuly na mé rty.

Vyplivla jsem tekutinu z úst. „Nikdy nebudu jako ty, ať už jsi kdokoliv, nebo cokoliv!“

V Jaggerově obličeji se objevil zvláštní výraz, jako by má slova byla stříbrný kolík, který mu někdo vrazil do srdce.

„A já říkám, že budeš! „ Jeho oči – zelené i modré – mě probodávaly, jako by se mě snažil uhranout. „Tímto polibkem si tě беру na věčnost.“

Jagger se usmál, až se jeho bílé tesáky zaleskly v měsíčním světle. Naklonil se ke mně.

„Kousnu tě! „ křičela jsem v sebeobraně a vycenila na něj zuby. Náhle tmu prořízl silný záblesk. Ozářil oblohu i celý hřbitov.

Zakousla jsem se zuby do Jaggerovy paže, jak nejsilněji jsem dokázala, a zaryla jsem nehty do jeho kostnaté ruky. Rychle uvolnil své smrtící sevření. Otočila jsem se k útěku, ale vtom jsem do něčeho narazila nebo spíš do někoho.

„Starý Jime? „ zvolala jsem zmateně.

Ale když jsem vzhledla a uviděla ty dvě oči, černé jako půlnoc, uvědomila jsem si, že to vůbec nebyl hlídač, do koho jsem vrazila.

Místo něj přede mnou jako rytíř noci stál můj gotický kluk. Tmavé vlasy po ramena mu spadaly do tváře. Měsíčně bledou pokožku halilo černé tričko a černé džíny a ruku mu zdobil plastový pavoučí prstýnek, který jsem mu dala. Jeho oči byly hluboké, osamělé a úžasně inteligentní stejné, jako když jsem ho spatřila poprvé.

„Alexandře! „ vykřikla jsem a padla mu do náruče.

„Jak jsem očekával! „ prohlásil Jagger, jako by vyhrál nějakou soutěž. „Věděl jsem, že tahle holka mě k tobě dovede!“

Alexander mě pevně objal, jako by mě už nikdy neměl pustit. Pak mě odstrčil. „Musíš jít, „ nařídil mi.

„Zbláznil ses? Neopustím tě! „ Stiskla jsem mu ruku. „Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím!“

Hleděl mi přímo do očí a zopakoval své varování. „Musíš odejít, ihned.“

„Ale já...“

„Neměl jsi ji do toho zatahovat! „ řekl Alexander Jaggerovi s takovým hněvem, jaký jsem u něj ještě neviděla.

„Ale to ona našla mě. Navíc mě docela překvapuje, že ji od sebe odháníš tak brzo, když podnikla cestu až do klubu Záhrobí jen proto, aby tě našla.

„Raven z toho vynech! „ zařval Alexander.

„Nemohl jsem si svou pomstu naplánovat lépe. Zneškodním tebe a zároveň získám svou partnerku na věčnost. A to všechno pomocí jediného kousnutí.“

„Jestli se jen opovázíš... „ varoval ho Alexander.

„Věděl jsem, že mě k tobě dovede, Sterlingu. Myslel sis, že nejsi jako my, ale ve skutečnosti jsi, „ konstatoval Jagger.

„O čem to mluví? „ zeptala jsem se.

„Teď ne, „ odpověděl Alexander.

„Proč myslíš, že Sterling opustil Rumunsko? „ zeptal se mě Jagger. „Myslíš si, že to byla náhoda, že přišel do malého amerického městečka, kde nejsou žádné upíři?“

Na jeho otázku jsem skutečně neznala odpověď.

„Ale já jsem tě našel, Sterlingu, „ vychloubal se Jagger. „A taky jsem našel Raven.“

„Ona s tím nemá nic společného, „ prohlásil Alexander a postavil se mezi mě a Jaggera.

„A s čím nemám nic společného? „ zeptala jsem se zvědavě.

„Nic si z toho nedělej, Raven. On porušuje sliby pořád. Nemám pravdu, Sterlingu? „ řekl Jagger.

Alexander zatnul pěsti.

„Jaké sliby? Jaká pomsta? O čem to mluví? „ ptala jsem se zmateně a přemýšlela, co asi Alexander slíbil, ale nemohl splnit.

„No, já se jí vzdát nehodlám! Budu se jí držet až na věčnost! „ prohlásil Jagger.

Ve zkrouceném potměšilém úšklebku odhalil své tesáky a naklonil se, aby se zakousl do mého krku.

11

Hrůzostrašné rozloučení

Znovu jsem se probírala v mokré trávě vleže na zádech. Dešťové kapky mi padaly do tváře. S úzkostí jsem si přejela rukou po krku a hledala nějaké zranění.

Alexander se sklonil nade mnou, v jeho očích se zračily obavy.

„Jsi v pořádku? „ zeptal se smutně. „Připletla ses mi do cesty.“

„Proměnila jsem se v...? „ Ani jsem tu větu nechtěla dokončit.

Zakroutil hlavou a pomohl mi na nohy. „Musíš jít! „ nařídil mi znovu. „Neměla bys tady být – jsi v nebezpečí.“

Otočila jsem se a očima hledala Jaggera. Ale všude kolem jsem viděla jen náhrobky. „Ale co když tě už nikdy neuvidím, „ ozvala jsem se zoufale.

„Musíš hned teď odejít, „ trval na svém.

Alexander mi opět lámal srdce na kousky. Jestli teď odejdu, mohlo by to být naposledy, co ho vidím. Jak jsem si mohla být jistá, že mu Jagger neublíží? Alexander se mohl navždy rozplynout do temné noci. Ale pokud bych ho neposlechla, mohla bych mu svou přítomností způsobit o to větší újmu.

Zahlédla jsem Jaggera, jak klopýtá kolem barončina pomníku a otírá si ústa. Jeho oči už nebyly modré ani zelené, ale ohnivě červené. Svaly měl napjaté. Ušklíbl se na mě a olízl si rty jako vzteklé zvíře, které se chystá roztrhat svou kořist.

Neměla jsem ani čas dát své gotické spřízněné duši polibek na rozloučenou. Běžela jsem bez ohlížení, po tváři mi tekly slzy a kapky deště, bláto mi cákalo na boty a srdce mi tlouklo jako splašené. Nad stromy hlasitě zahřmělo a zdálo se, že se zvuk hromu odráží od náhrobních kamenů.

Běžela jsem až k bráně hřbitova a přelezla plot.

Když jsem se otočila, Jagger i Alexander byli pryč.

12

Riskantní shledání

Se vzlykáním jsem běžela co nejrychleji ze hřbitova. Přes slzy jsem ani pořádně neviděla na chodník. V dešti jsem se řítila centrem města, aniž bych se ohlížela na řidiče v saabech, mercedesech a džípech, pro které musela být zkroušená a promočená gotická holka zvláštní podívanou.

Běžela jsem po hlavní ulici a prodírala se mezi prodavači s deštníky, narážela jsem do dvojic, které právě vycházely z kina, a hnala jsem se kolem lidí, kteří před deštěm prchali do restaurací.

Ze strachu, že mě Jagger pronásleduje, jsem se vylekala při každém zatroubení auta nebo zatřepání křídel ptáka. Pokračovala jsem ve svém strastiplném běhu.

Nechtěla jsem jít domů. Potřebovala jsem být sama, daleko od své rodiny. Nechtěla jsem o ničem mluvit – nikdo by nedokázal pochopit tenhle neskutečný zážitek, dokonce ani Becky ne. Musela jsem se schovat na jediném místě, kde jsem se kdy cítila jako doma.

Proběhla jsem otevřenou branou sídla, nohy už úplně znecitlivělo a chodidla rozechvělá zimou. Spěchala jsem po dlouhé, větrné příjezdové cestě a pak dozadu za dům. Zadívala jsem se směrem k altánku, jestli tam na mě náhodou nečíhají dvoubarevné oči. Když jsem zjistila, že je altánek prázdný, protáhla jsem se otevřeným sklepním oknem a prošla opuštěným sídlem. Slzy mi kanuly po tváři a padaly na vrzavou dřevěnou podlahu přímo pod nic boty. Utřela jsem si oči a vyrazila po velkém schodišti až nahoru do Alexandrova podkrovního pokoje.

Dotkla jsem se prázdného malířského stojanu. Pohlédla jsem na jeho postel, pořád ještě neustlanou od doby, kdy tady před několika dny ležel naposledy. Přitiskla jsem k sobě jeho černý pletený svetr, který nechal ležet na otlučené, ale pohodlné židli.

Přešla jsem k podkrovnímu oknu a pohlédla ven na osamělý měsíc. Silný déšť již ustal. Cítila jsem se vyčerpaná a opuštěná, jako ten největší zoufalec. Kdybych bývala zůstala v Dullsville, Alexander by se pro mě vrátil. Ale moje netrpělivost uvrhla mě i Alexandra do nebezpečí. Schoval se před Jaggerovou žíznivou

odplatou v Dullsville, a já jsem jeho nepřítele nasměrovala přímo k němu. I když jsem si myslela, že jsem všechno chytře vyřešila, ve skutečnosti jsem celou dobu byla jen návnadou v Jaggerově d'ábelské hře.

Zaslechla jsem za sebou zavržení podlahy. Pomalu jsem se otočila, ale temnou postavu, která stála ve dveřích, jsem nedokázala rozeznat.

„Jaggere... „ vydechla jsem přiškrceným hlasem.

Postava udělala krok ke mně a podlahová prkna znovu zavržala.

„Vypadni! „ zakřičela jsem a couvala dozadu. Neměla jsem kam utéct. Postava blokovala dveře, a tak mou jedinou nadějí byla římsa u úzkého podkrovního okna.

Ucouvla jsem o další krok a s úzkostí myslela na nebezpečný únik, který budu možná muset provést.

„Zavolám policii! „ varovala jsem ho.

Postava se přiblížila. Rozhodla jsem se pro rychlý útěk kolem ní. Zhluboka jsem se nadechla a v duchu počítala do tří. Jedna. Dva. Tři.

Rychle jsem vystartovala, připravená proběhnout kolem a vyběhnout ze dveří, ale postava mě chytila za zápěstí.

„Jdi ode mě! „ ječela jsem a snažila se vykroutit. Ale když slabá měsíční záře dopadla na ruku, která mě držela, uviděla jsem černý pavoučí prstýnek.

Zalapala jsem po dechu a zastavila se. „Alexandře?“

Vkročil do měsíčního světla.

Tak tam stál přímo přede mnou, jako kdybych snila a to všechno se odehrávalo jenom ve snu. Vrátil se. Byl krásný jako vždycky, jenom se zdál být vyčerpaný.

„Myslela jsem, že už tě nikdy neuvidím! „ vykřikla jsem. Mé tělo, až doteď ztuhlé strachem, se vpilo do jeho těla, jak jsem ho pevně objala. Opětoval moje objetí a stiskl mě tak silně, že jsem téměř cítila tlukot jeho srdce ve své vlastní hrudi.

„Už tě nepustím, „ vydechla jsem a stiskla ho ještě silněji, s úsměvem na tváři. „Nikdy!“

„Neměl jsem... „ začal tiše mluvit.

Vzhlédla jsem k němu, jako bych viděla zjevení. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady!“

Vzal mě za ruce, zvedl je ke rtům a začal jejich hřbety posévat polibky, až mě z toho příjemně zamrazilo. Podíval se mi do očí a usmál se.

A pak udělal to, po čem jsem tolik toužila. Políbil mě. Jeho rty se jemně přitiskly k mým, pomalu, něžně, svůdně. Bylo to, jako bychom byli odděleni celou věčností.

Pokračovali jsme ve vášnivém líbání. Naše rty se pohybovaly k tvářím a k uším, doslova jsme se vpíjeli jeden do druhého. Jemně mě pohladil po vlasech a pak si pohrával s mým ušním lalůčkem. Zahihňala jsem se, když se posadil na svou starou dobrou židli a přitáhl si mě na klín. Podívala jsem se mu do očí a přemítala, jak jsem vůbec těch posledních pár dní mohla dýchat, když mi nebyl nablízku.

Prohrábla jsem prsty jeho rozčuchané vlasy barvy lékořice.

Odhrnul mi vlasy z krku a začal mě od ramene nahoru svůdně líbat. Cítila jsem, jak jeho zuby vášnivě přejíždějí po mé kůži na krku. Dotýkal se mě, pohrával si se mnou, lechtal a zlehka mě kousal. Cítila jsem jeho něžné rty na své šíji.

Najednou se Alexander odtáhl. V očích se mu zračil strach.

„Nemůžu, „ řekl zahanbeně a vyhnul se mému pohledu.

„Děje se něco? „ zeptala jsem se, překvapená tou náhlou změnou nálady.

Alexander vstal a pomohl mi na nohy. Nervózně si prohrábl rukou vlasy a začal přecházet po pokoji.

„To je v pohodě, „ ujistila jsem ho, když jsem ho dostihla u malířského stojanu.

„Myslel jsem, že nejsem jako Jagger, „ povzdechl si a posadil se na kraj postele. „Ale..., možná že jsem.“

„Vůbec nejsi jako on „ řekla jsem. „Ve skutečnosti jsi jeho přesný opak. „ „Jen chci, abys byla v bezpečí. Napořád, „ odpověděl a podíval se na mě očima plnými citu.

„To taky jsem, když jsi tu teď se mnou, „ přikývla jsem a pohladila ho po hřbetu ruky.

„Copak to nevidíš? „ ozval se naléhavě. „Můj svět není bezpečný. „ „No, to není ani můj. Nedíváš se na zprávy?“

Jeho ztrápený obličej se projasnil, když se mé poznámce zasmál.
„Asi máš pravdu.“

„Vidiš? Je pro mě větší riziko chodit do školy s Trevorem než líbat upíra.“

„Nikdy dřív jsem nepotkal někoho, jako jsi ty, „ řekl a otočil se ke mně. „A nikdy jsem necítil to, co teď cítím k tobě.“

„Jsem hrozně ráda, že ses pro mě vrátil. „ Objala jsem ho kolem pasu. „Už tě nikdy víc neopustím, „ ujišťoval mě.

„Jak si tím můžeš být tak jistý? Zdá se, že Jagger je odhodlaný vyřídít si s tebou účty, „ zeptala jsem se a posadila se vedle něho.

„To protože se mnou nějaké ty nevyrovnané účty pořád má.“

„Páni, takže jsi mu ukázal, kdo je šéf? Jako při nějaké školní rvačce? „ „Tak nějak... Jenom to v našem případě byla hřbitovní rvačka.“

„A je už pryč?“

„Jeho rodina je v Rumunsku. Tady už nemá co pohledávat. Může se vrátit a říct jim, že mě našel.“

Prsty jsem si pohrávala se svým náhrdelníkem.

„Jaký slib jsi porušil?“

„Žádný slib jsem neporušil, protože jsem nikdy nic neslíbil... Ale s tím si už nemusíme dělat starosti, „ řekl unaveně.

„A na co byly všechny ty svíčky na hřbitově? „ chtěla jsem vědět.
„Upír si může vzít kohokoliv, kdykoliv se mu zamane. Ale pokud to provede na hřbitově nebo na nějakém jiném posvátném místě, pak je tato oběť jeho už navěky.“

„Tak to jsem ráda, že ses objevil a zachránil mě v tu pravou chvíli! „ Sevřela jsem Alexandra v náručí. „Vážně mě mrzí, že jsem k tobě Jaggera přivedla, „ svěřila jsem se mu.

„To já bych se ti měl omluvit. Vůbec mě nenapadlo, že mě půjdeš hledat, „ řekl a hleděl při tom na měsíc. Pak otočil obličej zpátky ke mně. „Ale měl jsem to tušit. To je přesně to, co na tobě miluju.“

„Tak teď mi musíš všechno povědět! „ vykřikla jsem najednou.
„Jaké to je, být...?“

„Jaké to je, být člověkem? „ přerušil mě.

„Nudné.“

„Jak to můžeš říct? „ zeptal se a přitáhl mě k sobě. „Můžeš se vzbudit do slunečného dne, chodit do školy a vidět v zrcadle svůj odraz.“

„Ale já chci být jako ty.“

„To už přece jsi, „ řekl s úsměvem.

„Ty už ses jako upír narodil?“

„Ano. A ty ses narodila jako člověk? „ dobíral si mě.

„Jo. Jsou v našem světě milióny upírů?“

Přikývl. „Ale jsme menšina, takže se většinou držíme pohromadě. Samozřejmě že v jednotě je síla a především bezpečí. Nemůžeme odhalit naši identitu, jinak bychom byli pronásledováni.“

„Musí být strašně těžké skrývat to, čím skutečně jste.“

„Je to hodně osamělý život. Cítíme se jako vydědenci společnosti. Jako by tě někdo pozval na večírek v kostýmech, ale ty bys byla jediná, kdo má ve skutečnosti masku.“

„Máš v Rumunsku hodně upířských přátel? Vsadím se, že se ti po nich stýská.“

„Můj otec shání umění do svých galerií v několika různých zemích. Takže jsme hodně cestovali. Když už jsem si udělal nějaké přátele, museli jsme vždycky odjet.“

„A co lidé jako já? „ zeptala jsem se a přivinula se k němu.

„Nikdo není jako ty, ad už upír, nebo člověk, „ hřejivě se usmál. „Je těžké dělat si nové přátele, když nechodím do školy. A je ještě těžší si je udržet, když v době, kdy jedí večeři, já teprve vstávám z postele.“

„Nejsou tví rodiče našťvaní, že máš za přítelkyni člověka?“

„Ne. Kdyby tě poznali, určitě by si tě hned zamilovali stejně jako já, „ ujistil mě a hladil mě po vlasech.

„Já bych ráda cestovala a žila v noci, zatímco přes den bych spala. Tvůj svět se zdá být tak romanticky. Být s někým spřízněný na věčnost. Odletět společně k noční obloze. A žít pouze jeden po druhém a po nikom jiném.“

„Stejně pocity mám z tvého světa.“

„Hádám, že na druhé straně plotu je tráva vždycky zelenější. Nebo v našem případě – černější.“

„Když jsem s tebou, „ začal, „je mi jedno, ve kterém světě jsme.
Důležité je jen to, abychom byli ve stejném světě společně.“

13

Slib

Vzbud' se, „ zašeptal mi Alexander něžně do ucha.

Otevřela jsem oči a zjistila, že jsem usnula na gauči v televizním pokoji, zatímco mě Alexander hladil po vlasech. Na velkoplošné ploché televizi běžely *Rakve lásky*.

Zoufalá Jenny právě vstoupila do univerzitní kanceláře profesora Livingstona.

„Věděla jsem, že tě tady najdu! „ vykřikla, když uviděla Vladimíra u jeho pracovního stolu, ponořeného do čtení učebnice.

„Neměla jsi chodit, „ varoval ji, aniž by vzhlédl, „ani ke mně domů, ani do mé pracovny. Vystavuješ se nebezpečí.“

V dálce se ozvalo strašidelné zavytí.

„Proč jsi mě nechal usnout? „ zeptala jsem se Alexandra a zvedla hlavu z jeho ramene. „Ty jsi mě nějak očaroval?“

„To ty jsi navrhla, abychom se dívali na *Rakve lásky*, „ odpověděl. „Ale sotva jsem to pustil, úplně jsi odpadla. Navíc už je pozdě a máš za sebou perný den.“

„Pozdě? „ zeptala jsem se a protáhla se. „Pro tebe je to teprve polovina dne.“

Jenny pohlédla směrem k oknu. „Jdou si pro mě, „ svěřila se Vladimírovi nervózně. „Chtějí, abych byla..., jednou z vás.“

Vladimír nevzrušené otočil stránku knihy. Vůbec se na Jenny nepodíval. V dálce se ozvalo další zavytí.

„Doprovodím té domů, „ nabídl se Alexander, když jsme vstali z gauče. Galantně mi podal svou černou koženou bundu.

„Ale já tady chci zůstat, „ zakňourala jsem.

„To přece nemůžeš. Tví rodiče budou mít starost.“

„Řeknu jim, že hlídám dítě.“

„Sedmnáctileté dítě? To asi těžko.“

Přehodil mi svou bundu přes ramena.

„Raději bych měla jít... „ ozvala se v televizi Jenny a vyhlédla z okna pracovny do zamlžené tmy. „Bylo ode mě hloupé, že jsem vůbec přišla.“

„Budeš tady v tom velkém sídle úplně sám, „ řekla jsem Alexandrovi, zatímco jsem si uhlazovala pomáčkané šaty.

„Jsem v bezpečí. Navíc jsem poslal pro Jamesona.“

„Soudě podle toho, jak pomalu řídí, mu bude trvat roky, než se sem dostane. Zůstanu, dokud nepřijede, „ rozhodla jsem a znovu se posadila.

„Počkej! „ zvolal Vladimír, ale jeho oči se stále soustředily na knihu.

Jenny se zastavila ve dveřích. Profesor vstal a pomalu k ní přistoupil. „Od chvíle, co jsem tě poznal, jsem nebyl sám sebou, „ přiznal se jí.

Vytí v dálce pokračovalo.

„Ale no tak, pojd', „ řekl Alexander a začal mě pošťuchovat.

„Bála jsem se, že už tě nikdy neuvidím, „ řekla Jenny. „Jestli teď odejdu bez tebe, možná už tě nikdy nespatřím.“

Sledovala jsem Jenny, jako by právě vyjádřila mé vlastní obavy.

„Ale co když tě už nikdy neuvidím? „ zeptala jsem se Alexandra a přitáhla ho blíž k sobě.

„Není zítřek po západu slunce dost brzy?“

„Nemůžu teď odejít, „ řekla jsem Alexandrovi. „Myslela jsem si, že tě uvidím po tom večírku k uvítání do sousedství. Ale hned další noc jsi byl pryč.“

„Odešel jsem, abych tě ochránil, ne abych ti ublížil, „ odpověděl vážným tónem a posadil se vedle mě.

„Ochránil před čím?“

„Před Jaggerem. Před sebou. Před mým světem.“

„Ale ty mě přece nemusíš chránit.“

„Můj svět není jen plný romantiky, jak si ho představuješ. Skrývá spoustu nebezpečí.“

„Nebezpečí muže být všude. To není jen výsada upírů. Člověk zkrátka musí být opatrný.“

„Ale já tě nechci vystavovat nebezpečí, ať už by to bylo v mém světě, nebo ve tvém.“

„Pokud budeš se mnou, pak mi žádné nebezpečí nehrozí, „ trvala jsem si na svém.

„Nechci, aby sis myslela, že se musíš nějak měnit jen proto, abys mohla být se mnou, „ řekl upřímně.

„To přece vím, „ ujistila jsem ho.

„Nebo aby ses chtěla změnit.“

„Tak proto jsi opustil Dullsville, „ řekla jsem nahlas, když jsem si to uvědomila. „Bál ses, že bych se mohla chtít stát upírkou.“

„Ano, to taky. Ale především zde bylo jiné blížící se nebezpečí – upír s bílými vlasy.“

„Jagger.“

Přikývl.

„Tak proč jsi odešel do Hipsterville?“

„Hipsterville? „ zeptal se zmateně.

„Tak tomu městu říkám, „ přiznala jsem s lišáckým úšklebkem.

„Aha, „ řekl a zasmál se. „Dostal jsem vzkaz od rodičů, že Jagger si našel byt v Hipsterville, a že prohledává všechny hřbitovy v okolních obcích, aby našel babiččin pomník. Jakmile by ho totiž našel, věděl by, ve kterém městě pobývám.“

„Takže tohle ten lístek znamenal, „ vzpomněla jsem si. „Varování, že Jagger je už na cestě za tebou a pátrá po tobě, aby se ti pomstil.“

„Jaký lístek? „ zeptal se zmateně.

„Ve tvém pokoji, „ přiznala jsem se mu.

„Ty ses vloupala do sídla poté, co jsem odešel?“

Šibalsky jsem se usmála.

„To jsem mohl tušit, „ oplatil mi úsměv.

Pak se jeho odlehčený tón změnil na vážný. „Ale důležitější než to, že ses mě snažila najít, je, že tě mohl najít on.“

„No, v podstatě mě našel, ale to byla moje vlastní chyba.“

„Chtěl jsem mu nadběhnout, než se mu vůbec podaří dojít do Dullsville – postavit se mu dřív, než on se postaví mně. Jameson a já jsme našli opuštěné panské sídlo, abychom se schovali, než vymyslím plán. Ale s jednou věcí jsem nepočítal.“

„S tím, že tě budu sledovat?“

„Uviděl jsem tu nejkrásnější holku, jak leze dolů ze stromu na zadním dvorku.“

„Takže jsi to byl ty v tom podkrovním okně?“

„Ano.“

„Tak proč jsi...?“

„Bedlivě jsem tě sledoval. To jsem taky musel, že jo?“

„Tak proč ti jde vlastně Jagger po krku?“

Z televize se ozvalo silné zavytí, které odvedlo Alexandrovu pozornost dříve, než mi stihl odpovědět.

„Musím tě dostat na hřbitov – na posvátný pozemek, „ prohlásil Vladimír. Pohledný profesor vedl Jenny tmou skrz bažinaté lesy, protkané mlhou. Zatímco se vytí přibližovalo, držel ji v těsném objetí.

Alexander i já jsme zaujatě sledovali dění na obrazovce.

„Jak můžeme být spolu, „ ptala se Jenny, „když nejsem upír?“ Najednou obrazovka zčernala. Alexander položil ovladač zpátky na konferenční stolek.

Postavil se a natáhl ke mně ruku.

„Jak *můžeme* být spolu?“ položila jsem mu otázku, zatímco jsem vstala.

„Jak spolu být *nemůžeme!*“ ujistil mě. Vzal mě za ruku a já jsem ho neochotně následovala ven ze sídla a směrem k našemu domu. Cítila jsem se jako dítě při zavíračce Disneylandu.

Večerní vzduch v Dullsville se zdál čerstvější než jindy, temná obloha se zdála jasnější a mokrá tráva svěžejší. „Tak proč se ti chce Jagger pomstít?“ chtěla jsem vědět.

„To je dlouhý příběh, „ zívla znučeně.

S propletenými prsty jsme šli ruku v ruce vedle sebe a Alexander se zdál být bez vzpomínek na minulost spokojený. Ale já jsem se nedokázala uklidnit, dokud tomu nepřijdu na kloub.

„Mám celou noc. A ty máš čas až do svítání.“

„Máš pravdu, „ přikývl, zatímco jsme se ubírali dál ulicí. „Šlo o slib, ke kterému jsem se nikdy nezavázal.“

„Slib?“ zopakovala jsem.

„Slib, že si vezmu jednu dívku na věčnost.“

„Jakou dívku?“

„Jaggerovu dvojvaječnou sestru Lunu.“

„On má dvojče?“

Alexander přikývl.

„No, a jak k tomu slibu teda došlo? „, vyzvídala jsem nahlas.

„Mí rodiče se tím slibem zavázali v roce, kdy jsme se my tři narodili. „, „Takže to bylo jako domluvený sňatek?“

„Je to víc než obyčejný sňatek.“

„A proč zrovna Luna?“

„Když se narodila, začalo se povídat, že netíhne k temnotě, ale lépe se jí daří na světle. Nechtěla pít nic jiného než mléko. Její zoufalí rodiče se ji nakonec rozhodli vzít k lékaři z místního podsvětí a ten ji prohlásil za, člověka ‘.‘“

Zasmála jsem se. Ale Alexandrovi se to nezdálo směšné.

„Jenom mi to připadá divné, to je všechno, „, řekla jsem, když jsme zahrnuli za roh.

„No, Maxwellům to rozhodně vtipné nepřišlo. Byli z toho zničení. Luna musela žít svůj život ve dne, zatímco její rodina žila v noci. Mezi ní a Jaggerem ani nikdy nevzniklo skutečné sourozenecké pouto. V době té dohody si byly naše rodiny velmi blízké. Takže došlo k rozhodnutí, že až bude Luně osmnáct, my dva spolu provedeme obřad spojení a sloučíme naše životy na věčnost, což jí zaručí místo v upířském světě.“

„A co se tedy stalo? „, zeptala jsem se, když jsme procházeli trávou v Oakleyském lese.

„Když jsem vyrůstal, moji rodiče začali hodně cestovat, a tak se naše rodiny odcizily. A protože Luna a já jsme žili každý v jiném světě, nikdy jsem ji doopravdy nepoznal. V době, kdy mělo dojít k obřadu, jsem ji viděl jenom párkrát. Vůbec mě neznala, ale měla se mnou být navěky?“

„No, jsi docela pohledný, „, zamumlala jsem nesměle. „Takže co jsi udělal?“

„Když mělo dojít k polibku na věčnost, naklonil jsem se k ní a dal jí polibek na rozloučenou.“

„Muselo to pro tebe být těžké, když jsi upír, „, zašeptala jsem.

„Udělal jsem to pro nás oba. Maxwelllové to samozřejmě nepochopili. Mysleli si, že jsem Lunu zavrhl, a zneuctil tak celou

jejich rodinu. Byli pobouřeni. Mí rodiče rychle zařídili, abych se přestěhoval s Jamesonem sem a žil v babiččině starém sídle.“

„Páni. Následovat své srdce za cenu vzpoury vůči vlastnímu upířskému společenství – to pro tebe muselo být vážně těžké, „ řekla jsem. „A ještě těžší muselo být to, že jsi kvůli tomu rozhodnutí musel opustit Rumunsko.“

„Ve chvíli, kdy jsem ze svého okna uviděl tu krásku s havraními vlasy, která si přišla vykoledovat sladkosti, jsem věděl, že raději strávím věčnost čekáním na to, až ji uvidím znovu, než abych byl jediný den s někým, koho nemiluju.“

Právě v té chvíli jsme dorazili k předním dveřím našeho domu. Alexander mi věnoval dlouhý polibek na dobrou noc.

„Zítřka po západu slunce, „ připomněla jsem mu.

„Ani o vteřinu později, „ přikývl.

Když jsem otevřela dveře, ještě mi zamával. Vešla jsem dovnitř a otočila se, abych mu zamávala taky.

Ale jak jsem očekávala, Alexander už zmizel.

14

Pitomec

Už je po půlnoci, „ ozval se táta, když jsem po špičkách procházela kolem obývacího pokoje, kde se díval na program ESPN.

„Tati, je mi šestnáct. A je víkend.“

„Ale tohle je... „ začal přísným hlasem.

„Já vím, tohle je tvůj dům. A já jsem tvoje dcera, takže dokud nebudu žít sama, musím se řídit tvými pravidly.“

„No, aspoň dáváš pozor.“

„Vždyť mi to říkáš už od mých dvou let.“

„To proto, že se vykrádáš ven z domu už od doby, co jsi začala chodit. „ „Promiň mi to, už se to víckrát nestane, „ slíbila jsem.

Podala jsem mu sodovku, která stála na konferenčním stolku, a objala jsem ho na dobrou noc.

„Jsem vážně rád, že sis to u tety Libby užila, „ usmál se. „Ale taky jsem rád, že už jsi zpátky.“

„Já taky, tati. Já taky.“

Vyčerpaná jsem si vlezla do postele, aniž bych se obtěžovala svléknout deštěm promáčené oblečení. Zhasla jsem lampu s obrázkem *Střihorukého Edwarda*, která stála na nočním stolku, a olízla jsem si rty. Stále jsem na nich cítila Alexandrovy polibky. Přitulila jsem se k plyšákovi Mickeymu Malicovi a přála si, abych k sobě místo něj mohla tisknout Alexandra.

V posteli jsem se jen převalovala a obracela. Už jsem se nemohla dočkat zítřejšího západu slunce.

O něco později jsem v okolním tichu ucítila něčí přítomnost. Rozhlédla jsem se, ale všechny stíny patřily jen nábytku. Nahlédla jsem pod postel, ale mezi všechny ty krámy, které jsem tam nacpala, by se už nevešel ani netopýr. Otevřela jsem dvířka skříně, ale nenašla jsem žádné jiné oblečení než to, které tam viselo na věšácích nebo

bylo pohozené na dně. Po špičkách jsem došla k oknu a odhrnula závěs, abych se podívala na náš zadní dvorek.

„Alexandře?“

V dálce jsem uviděla temnou postavu, která odcházela od našeho domu.

„Dobrou noc, má lásko, „ zašeptala jsem a přitiskla dlaň na okno.

Vrátila jsem se do postele a usnula.

S trhnutím jsem se probudila do dalšího rána. Včerejší události se teď zdály být jako sen.

Teprve když jsem vstala z postele v pomačkaném oblečení, jsem si uvědomila, že všechno, co se včera odehrálo, bylo skutečné.

, Jak to, že jsi ještě pořád ve včerejším oblečení? „ vyhubovala mi máma, když jsem vešla do kuchyně. „To vám ve zdravotvědě neříkají nic o správné hygieně?“

Promnula jsem si unavené oči a vrávorala do koupelny. Svlékla jsem si den staré oblečení a vešla do sprchy.

Horká voda mi stékala po bledé pokožce. Černý lak na nehty, který jsem měla na ruku i na nohu, ostře kontrastoval s čistě bílou vanou a kachličkami.

Byla jsem zpátky v Dullsville a Alexander zase v sídle. Konečně jsme mohli žít naše životy společně. Ale můj kluk byl upír a jeho nepřítel mu byl stále v patách. Nikdy bych si nemyslela, že by Dullsville mohlo být tak málo nudné jako teď!

Během pouhých několika dnů se celý můj svět změnil. Šestnáct let jsem žila tentýž nezajímavý život. Vrcholem mé existence bylo najít v tomhle pastelovém městě černý lak na nehty. Ale teď jsem měla úplně jiné starosti – musela jsem sama přetrpět všechny slunečné dny, zatímco Alexander pokojně spal ve svém sídle. Nemohli jsme společně podnikat odpolední výlety na kole, setkávat se po škole nebo trávit víkendové dny někde venku.

Bylo těžké si představit, že s ním nikdy nebudu moci sdílet sluneční paprsky. Začaly mě šírat obavy, že si na tento nový svět nezvyknu.

„Bylo to boží! Tohle jsem ti koupila, „ řekla jsem a podala Becky balíček, zatímco jsme seděly na houpačkách v parku Evans.

Otevřela zápisník Hello Kitty. „Je pěkný. Díky!“

„Mají tam ty nejlepší obchody, jaké jsem kdy viděla! A taky jsem šla do klubu, který se jmenuje Záhrobí. A potkala jsem tam jednoho divného kluka.“

„Vážně? Matt a já jsme byli jenom v kině.“

„Kdybych ti řekla tajemství, mám na mysli super ultra kolosální tajemství, slíbila bys mi, že to nikomu neprozradíš?“

„A můžu to říct Mattovi? „ zeptala se dychtivě.

Matt, Matt, Matt – koho zajímal nějaký Matt, když jsem se jí právě chystala povědět o svém setkání s Jaggerem a prozradit jí pravdu o Alexandrovi.

„Proč mluvíš o Mattovi, když se ti právě chystám vyzradit největší tajemství svého života?“

„No, ty taky pořád mluvíš o Alexandrovi, „ vyštěkla na mě najednou a její porcelánově bílé tváře nabraly sytě červenou barvu. „A já tě vždycky poslouchám. To, že byla chvíli pryč a zažila něco vzrušujícího, ještě neznamená, že já jsem něco takového nezažila taky.“

Beckyin výbuch mě překvapil. Bylo to jenom pár dnů, co se dala dohromady s Mattem, ale jestli k němu chovala jen z poloviny takové city, jaké chovám já k Alexandrovi, pak jsem její rozhořčení musela chápat. Becky byla vždycky šedá myška. Ale teď, když měla vlastního nápadníka, její sebevědomí stouplo. Náš vztah se změnil. Nikdy předtím jsme neměly nikoho jiného než samy sebe.

„Fajn, „ přikývla jsem neochotně. „Máš pravdu. Mám radost, že teď chodíš s Mattem. Někdo tak skvělý jako ty si taky zaslouží skvělého kluka.“

„Díky, Raven. Tak co jsi mi chtěla říct?“

Odmlčela jsem se a uvažovala, jestli ty upíří informace vůbec snese. „Neobjeví se tady Matt stejně jako minule?“

Přikývla. „Stojí hned za tebou.“

To mi jako odpověď úplně stačilo.

„Tak co, příšerko, jak se má tvůj příšerák? „ zavolal na mě klučicí hlas, když jsem odcházela z parku. Rozhlédla jsem se a uviděla Trevora v jeho červenobílém fotbalovém dresu.

„Myslela jsem si, že jsme spolu skončili. Jak dlouho mě ještě hodláš otravovat? „ zeptala jsem se ho.

„Dokud budeš nosit černou, můžeš se mnou a mými poznámkami vždycky počítat. Tak co, už jste si nadělali nějaké příšerné dětičky? „ chtěl vědět.

„Ne, ale až budeme nějaké mít, určitě jedno pojmenuju po tobě.“

Dala jsem se na odchod, ale Trevor se táhl za mnou.

„Jak to vůbec dokážeš? Hrát fotbal, utrácet tatínkovy peníze, otravovat lidi a to všechno dělat dohromady? „ zeptala jsem se.

„Mohl bych toho dělat víc než tě jenom otravovat, kdybys mi to dovolila, „ prohlásil a nesměle na mě upíral svoje zelené oči.

„Takže tahle hláška už nefunguje ani na roztleskávačky?“

Jestli mě dřív Trevor vážně rozčiloval, v porovnání s tím, čím jsem si v poslední době prošla, byl nyní jen drobným dotěrným hmyzem.

„Pořád si myslím, že se v tom sídle děje něco podezřelého, „ řekl s přesvědčením v hlase.

„Dej s tím už pokoj.“

„Nemyslíš si, že je divné, že Alexander nikdy nechodí ven přes den?“

„Přála bych si, abys přes den nechodil ven *ty*. Navíc, má přece domácí výuku.“

„Máma mi říkala, že toho děsivého komorníka viděla v řeznictví.“

„Jo. Tak to je vážně divné. Kdo by čekal, že i komorníci jedí?“

„Řekl si o to, nejčerstvější a nejkrvavější maso, ' jaké tam měli.“

„Byl bys raději, kdyby pili tvoji krev? „ dobírala jsem si ho.

Vyděšeně se na mě podíval.

„Vzpamatuj se, „ řekla jsem. „Možná by se tvá matka měla víc starat o tebe a méně roznášet drby.“

„Neopovažuj se takhle mluvit o mé...“

„Neboj se, na tebe ani na tvou matku vážně nemám čas ani náladu. Možná by sis měl konečně najít nového nejlepšího kámoše, „ řekla jsem a odkráčela pryč.

15

Noční můra

Nedočkavě jsem k sídlu dorazila ještě před západem slunce. Na příjezdové cestě opět parkoval Jamesonův mercedes.

Seděla jsem na nerovných předních schodech a sbírala pampelišky a jiný plevel, který rostl v puklinách v betonu. Dveře se pomalu otevřely. Uvítal mě Jameson.

„Jsem tak ráda, že jsi zpátky. „ řekla jsem a stiskla jeho kostnaté tělo v objetí.

„To já také, slečno Raven. Stýskalo se mi po sídle i po našem oblíbeném hostovi.“

„Mně se taky stýskalo, Jamesone. A vím o jedné úžasné dámě, která byla zničená z toho, že jsi pryč...“

„Slečna Ruby? „ zeptal se a jeho oči rázem ožily.

„Nezavoláš jí? „ zajímala jsem se.

„Po tom, co jsem provedl? To přece nemůžu.“

„Musíš! Navíc to přece nebyla tvá chyba. Jen jí vysvětlí, že tě nečekaně odvolali z města.“

„Nikdy mi to neodpustí. A ani by mi odpouštět neměla.“

„Ruby se ta kytice moc líbila. A tento víkend, se koná karneval. Bude potřebovat doprovod. A ty taky.“

Bylo vidět, že Jameson to zvažuje. Na jednu stranu byl nadšený z toho, že by se mohl znovu setkat s Ruby, na druhou stranu si nebyl jistý, jestli má dost odvahy na to, aby jí zavolal.

Alexander se přihnul dolů po velkém schodišti, na sobě měl černé džíny a černé tričko HIM. Uvítal mě dlouhým polibkem.

„To od tebe bylo hezké, že jsi za mnou minulou noc přišel, „ zapředla jsem v jeho náručí.

„Já jsem ale nikam nepřišel, „ podivil se zmateně.

„Ne? Na našem zadním dvorku jsem zahlédla nějakého kluka.
„ Alexander mi věnoval ustaraný pohled.

„Vsadím se, že to byl Trevor, „ přemítala jsem. „Viděla jsem ho po škole. Myslím, že mi pořád dává za vinu svou upadající popularitu.“

„Jestli chceš, abych si s ním promluvil, udělám to.“

Vždycky jsem se Trevorovi bránila sama. Bylo příjemné vědět, že teď mám někoho, kdo se mě zastane. „Jsi můj hrdina! „ vykřikla jsem a objala ho.

„Našel jsem bezvadné místo.“

„Bezvadné místo? V Dullsville?“

Vzal mě za ruku a vedl mě ven a dolů po ulici.

„Zdá se to tak ironické, že fámy, se kterými začal Trevor, se nakonec ukázaly být pravdivé, „ poznamenala jsem směrem ke svému upířskému příteli. „Máš na mysli fámy o mně, nebo o tobě? „ škádlil mě.

„Myslím... Myslela jsem si, že jsi... pak, že nejsi. A pak, že jsi. A potom, když jsem skutečně začala věřit, že nejsi, tak jsem zjistila, že vlastně jsi. „ „Počkat. Teď jsem z toho zmatený. Tak jsem? Nebo nejsem?“

„To je ta správná otázka. „ Stiskla jsem mu ruku.

„Jenom tě nechci ztratit nebo tě vystavovat nebezpečí.“

„Já nebezpečí miluju.“

Když jsme minuli dullsvillský hřbitov, začala jsem přemýšlet, kam vlastně jdeme.

„Už je to jenom kousek, „ ujistil mě.

S Alexandrem po svém boku bych klidně šla až do Číny. Na jazyku mě pálila spousta otázek a nevěděla jsem, na co se zeptat dřív.

„Takže jsi s Jaggerem vyrůstal?“

„Když jsme se narodili, naše rodiny si byly hodně blízké. Myslím, že na Lunu žárlil. Když viděl, jak žije jako člověk, věděl, o co přichází – o školu, sporty, přátele. Je dost hubený, ale myslím, že vždycky snil o tom, být sportovcem, jako je Trevor. V podstatě ho lituju. Nikdy ne našel nic, co by ho bavilo, kromě pomsty. Ale pak má rodina začala cestovat. Mi rodiče žili nekonvenčně a naše rodina

nikdy nezapadala mezi ostatní našeho druhu. Upírům jako my se říká, upírští vegetariáni.“

„To zní zajímavě. A jak přežíváte? Konexe s řezníkem? „, zavtipkovala jsem, když jsem si vzpomněla na svou debatu s Trevorem.

„Jak to víš? „, zeptal se překvapeně. „Také se známe s rodinou, která má přístup do krevních bank.“

„Eh... jenom mě to tak napadlo, „ odpověděla jsem. „Moji rodiče byli hipíci. Nejedli nic, co mělo oční bulvy. Ale nakonec vyměnili své hipíkovské hadry a korálkové tašky za obleky od Armaniho a pracovní kufříky a každý den jezdí do práce svými BMW kolem lidí z organizace na ochranu zvířat, kteří protestují na ulicích.“

„Zdá se, že by z našich rodičů mohli být dobří přátelé.“

„Jo, jako my dva.“

Alexander pevně stiskl mou ruku.

„Někdy přemýšlím, jaké by to bylo, kdybys mě proměnil. Mohli bychom zůstat vzhůru celou noc, létat společně temnotou a spojili bychom naše životy na věčnost.“

„Já si zase představuju, jaké by to bylo, kdybych se narodil jako ty. Mohli bychom chodit do stejné školy, ležet na slunci a pořádat pikniky v parku. Mohl bych nás vidět, jak se vedle sebe odrážíme v zrcadle. A na zed' bych si vyvěsil naše společné fotky, jak ležíme na pláži.“

„Máme podobné sny.“

„Ty jsi člověk, který chce být upírem, a já upír, který chce být člověkem.“

Soucítně jsem se na Alexandra podívala. Vůbec jsem si neuvědomila, že se ve svém světě cítí stejně osaměle jako já v tom mém.

„Tamhle je to, „ řekl najednou a ukázal k opuštěné stodole, která stála za železniční tratí.

Červená stodola už měla nejlepší dny za sebou. Na šedé střeše a v boční stěně budovy chybělo několik prken, takže vypadaly jako zuby rozesmátého dítěte ze školky.

Vešli jsme dovnitř. Dveře sice chyběly, ale dřevěné trámy, které stodolu držely pohromadě, zůstaly nedotčené. Na jedné straně byly

volné chlěvy a na druhé prázdný seník. Alexander sundal z háku na stěně plynovou lampu a rozsvítil ji. Vzal mě za ruku a zamířil do temného rohu.

„Jdeme nahoru do seníku? „ zeptala jsem se bázlivě.

„Pojď za mnou, „ řekl. „A neměj strach. Nekoušou, „ zasmál se.

„Kdo nekouše? „ ptala jsem se. Představila jsem si rodinu upírů, schovávající se v chlěvě. Možná jsou to jeho dlouho ztracení příbuzní.

Křečovitě jsem se ho držela za ruku, zatímco mě táhl do potměšilého kouta opuštěné stodoly. Pak jsem uviděla dvě šikmé oči, které na mě odtamtud hleděly. Vstoupila jsem do měsíčního světla a zjistila jsem, že tam leží bílá kočičí maminka se svými malinkými sněhobílými koťátky – a tam mezi nimi bylo jediné drobné černé kotě.

„To kotě je jako já! „ vykřikla jsem.

„Tušil jsem, že se ti bude líbit.“

„To je ta nejroztomilejší věc, jakou jsem kdy viděla! Chtěla bych si je vzít domů, „ řekla jsem toužebně, klekla jsem si a sledovala koťátka.

„Našel jsem je včera v noci.“

„Můžu si je vzít?“

„Už je odkojené. A jeho máma se stejně nedokáže postarat o všechny.“

Pak jsme si s Alexandrem sedli stranou a sledovali, jak koťata předou a jejich máma usíná.

„Docela mě udivuje, že na nás nesycí, „ podotkla jsem.

„To protože ví, že tady nejsme, abychom jí ublížili, ale abychom jí pomohli.“

„Takže jsi jako doktor Dolittle s tesáky.“

Usmál se mému vtipu. „Tak chceš si to kotě vzít, nebo ne?“

Dychtivě jsem přikývla.

Alexander zvedl malé černé koťátko, které v jeho pěkných rukou vypadalo jako klubíčko.

„Neboj se, „ řekl a klubíčko mi předal.

Držela jsem to nejmenší černé koťátko, jaké jsem kdy viděla. Kotě se olízlo a zvedlo hlavičku, jako by se na mě usmívalo.

„Vážně si je můžu nechat?“

„Chtěl jsem, abys měla něco, co by ti mě připomínalo.

„ „Připomínalo?“

„Abys nebyla přes den sama.“

„To je tak milé!“

Hleděla jsem dolů na svůj gotický dáreček, který na mě upíral drobné zelené oči.

„Bude se jmenovat Noční můra.“

16

Upíří návštěva

Kde jsi to vzala? „chtěl vědět Billy, když jsem donesla Noční můru domů. „Alexander mi je dal.“

„Je vážně roztomilé. Ale asi je budeš muset schovat před tátou. Víš přece, co si myslí o domácích mazlíčcích.“

„Já vím. Ale tentokrát domů neberu ještěřku. Je to jenom kotě.“

„Kde jsi to vzala? „ zajímal se táta, který právě scházel ze schodů.

„Dal mi je Alexander.“

„Nezajímalo by mě to, ani kdyby ti je dal prezident. Musí pryč. „ „Paule, je vážně roztomilé, „ ohodnotila koťátko máma a pohladila Noční můru po hlavičce. „A Raven je už dost stará na to, aby se o kočičku dokázala postarat.“

„O její věk mi nejde, „ prohlásil táta.

„Ale tati, copak jsem ti nedokázala, že jsem dost zodpovědná, když jsem pracovala v Armstrong Travel? Už dávno přece nejsem malá holka.“

Strčila jsem mu Noční můru k obličejí a on se odmlčel.

„Dobře. Ale zůstane ve tvém pokoji. Nepřeji si, aby běhala po kuchyňské lince nebo aby rozdrápala pohovku.“

„Díky, tati. „ Zeširoka jsem ho objala a dala mu pusu na tvář.

„Teď ti ukážu tvůj nový domov, „ řekla jsem Noční můře a nesla ji k sobě do pokoje.

Rozhlédla jsem se kolem. Nevěděla jsem, kam ji mám dát.

„V garáži mám krabici s oblečením z vysoké školy, ze které bys pro ni mohla udělat pelíšek, „ řekla máma, když nakoukla ke mně do

pokoje. „Je nad bednou s nářadím. Přines mi ji a já jen to oblečení předám jinam.“

„Díky.“

Chtěla jsem zavřít dveře od pokoje, ale Noční mūra se rozběhla za mnou.

„Budu hned zpátky, zlatíčko, „ řekla jsem a postavila ji doprostřed pokoje. „Jenom ti udělám pelíšek.“

Noční mūra nastražila uši a ohlédla se směrem k oknu. Pak vyskočila na mou počítačovou židli a z ní na psací stůl. Koukala z okna a syčela. Zvedla jsem ji a položila na postel.

„Hned budu zpátky. Když tak si zatím zdřímni tady.“

Když jsem došla ke dveřím, Noční mūra už byla zase u mých nohou a upírala na mě limetkově zelené oči. Zasyčela a drápky mi škrábala botu.

Zvedla jsem ji. „Maminka bude hned zpátky. „ Políbila jsem svou novou kočičku na nos, položila ji na podlahu a rychle za sebou zavřela. Když jsem běžela chodbou ke schodům, slyšela jsem, jak škrábe na dřevěné dveře.

Došla jsem k naší garáži na konci příjezdové cesty. Vylezla jsem na tátovu bednu s nářadím a hledala krabici, o které máma mluvila. Zvenčí jsem slyšela cvrkání cvrčků.

Zdálo se, že šelestění stromu u mého okna je nějak moc hlasité. Zarazila jsem se.

Další šustění listů. Mohla to být veverka. Nebo to mohl být Trevor – při vzpomínce na včerejší setkání s ním mě napadlo, že mi možná obaluje okno toaletním papírem.

Zhasla jsem světlo v garáži a po špičkách došla až ke stromu. Ale listů bylo nehybné. Žádný pták. Žádná veverka. Žádný fotbalový snob.

Otočila jsem se zpátky ke garáži, když vtom jsem uviděla Jaggera. Leknutím jsem zalapala po dechu.

„Co tady děláš?“

„Jen jsem tě chtěl vidět.“

„Myslela jsem, že ses vrátil do Rumunska, „ řekla jsem a ustoupila o krok dozadu.

„Doufal jsem, že bys mohla jet se mnou.“

„Alexander mě ujistil, že ten spor je už za vámi a že ses vrátil domů. „ „Právě proto mu o mně nesmíš říct, „ řekl. „Protože jestli to uděláš, budeš v ohrožení nejen ty a Sterling, ale i celé město.“

„Celé město? „ zopakovala jsem po něm.

„Nepokoušej mě, „ řekl a olízl si rty. „Nechtěj vědět, co by se stalo, kdyby lidé v tak malém městě zjistili, že je mezi nimi upír a že jedna z jejich dcer s tím upírem chodí.“

Jeho slova mě donutila ztuhnout. Vzpomněla jsem si, jak snadno Trevorovy pomluvy ovlivnily Dullsvillské a jak to všechno vyústilo ve spoustu drbů a graffiti. Kdyby město našlo důkaz o Alexandrově pravé identitě, kdo ví, co by zdejší obyvatelé udělali.

„Dobře. Neřeknu mu o tobě. Ale musíš hned teď odejít!“

Jagger místo toho postoupil o krok ke mně.

„Už s tebou na hřbitov nepůjdu! „ ujistila jsem ho a couvala dozadu. „Jestli něco uděláš, budu křičet. Můj táta je právník a je uvnitř domu. „ „To nebude nutné. Proč chtít sedět v sídle s přecitlivělým umělcem a dívat se, jak zasychá barva na jeho obrazech, když se mnou bys mohla vidět celý svět?“

„S tebou nikam nepůjdu!“

„No, tak to budu muset zůstat ve městě. Vlastně se mi tady začíná líbit. „ „Nechci tě tady! Tvůj spor s Alexandrem je u konce. Tak už jdi konečně domů...“

„Spor? Teď mi starosti dělá něco jiného. Alexander možná dokáže popřít, kým skutečně je, ale já svou podstatu popřít nedokážu.“

Probodl mě zeleným i modrým okem. Vyhnula jsem se jeho pohledu ze strachu, že by mi zase mohl způsobit mdloby. Začal se ke mně naklánět.

„Raven! „ ozval se od zadních dveří Billy.

Můj brácha seběhl po schodech s Noční můrou v náručí. Jagger ucouvl zpátky mezi stíny.

„Billy! Jdi dovnitř. Hned! „ vykřikla jsem a rozběhla se k němu.

„Co ti trvá tak dlouho? „ ptal se Billy. „Noční můra měla nějaký záchvat. Škrábala na dveře jako šílená.“

Zahradila jsem Billymu cestu. Zběsile jsem se otočila a zaštitila ho vlastním tělem.

Ale zadní dvorek byl prázdný. Jagger byl pryč.

Zatáhla jsem Billyho dovnitř a zamkla dveře.

„Ještě nikdy jsem nebyla tak ráda, že tě vidím! „ zmáčkla jsem svého malého brášku i s Noční můrou v objetí.

„Co je to s tebou? „ zeptal se a otřepal se, jako bych měla breberky.

„Jen jsem měla pocit, že jsem právě viděla strašidlo.“

„Měla by ses míň dívat na horory, „ řekl.

„Někdy mám pocit, jako bych v těch hororech hrála hlavní roli, „ odpověděla jsem.

17

Školní upír

Jakkoliv se mi myšlenka na návrat do školy po jarních prázdninách přičila, věděla jsem, že aspoň za bílého dne budu před Jaggerem v bezpečí.

Na dullsvillskou střední jsem se vrátila jako úplně jiný člověk, než jaký z ní odešel – jako bych se už tak dost neodlišovala tím, že jsem jediná gotická v tomhle konzervativním městě. Teď, když jsem věděla o tajném světě upírů, bylo těžké se v hodinách vůbec soustředit.

Spolužáci dál schovávali své hlavy za učebnice a těšili se na příští fotbalový zápas, zatímco já jsem si čmárala do svého zápisníku a nemohla jsem se dočkat dalšího západu slunce.

Pořád jsem byla outsider, ale myslím, že po svržení Trevora z trůnu na tom byli všichni lépe. A přestože mi na školní chodbě nikdo nenastavoval ruku, abych si s ním plácla, ani mě nikdo nezval na večírky, získala jsem aspoň privilegium prvního místa ve frontě u fontánky na pití.

„Je to škoda, že má Alexander domácí výuku. Bylo by skvělé obědvat ve čtyřech, „ poznamenala Becky, když jsme pojídaly oběd na baseballových tribunách.

„Jo, to by bylo super.“

„Ale i tak bychom spolu měli něco podniknout.“

„Co takhle zajet do autokina? „ navrhl Matt, který právě přišel po tribunách a zůstal stát za mnou. „Dnes večer hrají *Rakve lásky*. Vstupné je za polovinu, pokud člověk přijde v kostýmu.“

„Bezva! Vždycky jsem ten film chtěla vidět na velkém plátně. A jsem si jistá, že Alexander bude chtít jít taky.“

„A já konečně zjistím, co se stane s Jenny, „ ozvala se Becky nadšeně. „Můžu se převléknout za jednoho z těch městských upírů a mít na sobě kápi.“

„A nezapomeň na tesáky! „ dodala jsem.

V té chvíli vešel na hřiště Trevor se skupinou dalších fotbalových snobů. Vzhledl k Mattovi, který seděl vedle Becky.

Přestože pro mě byl Trevor tyran a ubožák, na okamžik mi ho bylo líto. Ted', když byl bez Matta, působil ještě smutněji a ubozeji. Sledovala jsem, jak Matt nabízí Becky svůj sendvič.

„Jsem ráda, že jsi přešel k našemu týmu, „ řekla jsem Mattovi, který zavřel svůj hnědý batoh a upřímně se na mě usmál.

Po škole jsme s Becky prohledávaly můj šatník, abychom pro ni našly kostým, který by si mohla vzít do autokina.

„Páni, vážně máš hodně černého oblečení, „ řekla uznale, když jsem na hromadu hodila několik sukní a halenek, ze kterých si měla vybrat.

Becky se mi předvedla v černých punčochách, v černé minisukni a černé krajkové košilce.

„Perfektní. Budeš jedním ze členů upírského gangu, kteří se snaží přeměnit Jenny. Ted' si ještě najdu kostým já.“

Uslyšela jsem mámu vjíždět na příjezdovou cestu v jejím sportáku, a tak jsme ji s Becky běžely uvítat k zadnímu vchodu.

„Mohla bych dostat kapesné předem? „ zeptala jsem se rychle. „Uklidni se, „ pokárala mě. „To mě ani nepozdravíš?“

„Ahoj, „ odpověděla jsem jí. „Tak můžu dostat kapesné předem? „ „Doufám, že jsi zase na eBay nepříhazovala, do aukce na toustovač Hello Batty. Už jsme ti přece říkali...“

„Ne. Já si chci přebarvit vlasy na blond.“

„Na blond? „ zeptala se šokovaně. „Nemysli si, že ti dovolím zničit si tvé krásné černé vlasy.“

„Ale já potřebuju, aby byly blond kvůli kostýmu.“

„Ty hraješ v nějaké divadelní hře?“

„No, tak nějak.“

„Ve škole?“

„Ne, jenom potřebuju, abys mi s tím pomohla.“

„No, mám nějaké paruky z vysoké školy. Jsou z té krabice, kterou jsem vyprázdnila pro Noční mŕvu. Jsem si jistá, že mám jednu kaštanově hnědou. Ale možná by se našla i blondátá.“

„A můžeš se po ní jít podívat? „ poprosila jsem ji.

Máma neochotně odložila kabelku na kuchyňský stůl a Becky a já jsme ji následovaly do ložnice.

Prohrabala starou nákupní tašku z obchodního domu Harrod's.

„Tady je! „ vykřikla, jako by našla potopený poklad. Podala mi obnošenou blondátou paruku. „Nosila jsem ji na vysoké. Tvůj táta ji zbožňoval!“

Protočila jsem oči v sloup. „Taky bych potřebovala bílé šaty, „ svěřila jsem se jí.

Potěšeně se na mě podívala, jako by si její rebelská dcera konečně chtěla půjčit perly. „Podívám se, co tu mám, „ odpověděla vesele.

Z krabice vytáhla džíny do zvonu, poseté blyštivými kamínky. „Věřila bys, že jsem tohle někdy nosila? „ zeptala se a přidržela si džíny před svou skládanou sukní značky Ann Taylor.

„Tady mám bílou halenku, „ řekla.

„A. A tady je bílá sukně s vyšíváním.“

„Skvělé.“

Máma mi paruku posadila na hlavu a přidržela mi oblečení u těla.

„To je jako dívat se na náctiletou verzi sebe samé, „ řekla láskyplně.

Hodila jsem sukni i halenku do pračky a s Becky jsme se vrátily ke mně do pokoje.

„Budeme vypadat bezvadně! „ těšila jsem se. „Ale potřebujeme ještě jednu věc, aby naše kostýmy byly kompletní.“

Prohledala jsem zásuvky toaletního stolku, poličky ve skříni i krabice pod mou postelí.

Halloween byl už dávno pryč a ve městě, jako je tohle, bylo lehčí najít falešnou kabelku Prada než falešné upíří zuby.

Otráveně jsem zaklepala na Billyho dveře. Pootevřel jen tak, aby mohl vystrčit ven svou hlavu připomínající Charlieho Browna. I tak jsem si však všimla, že je v jeho pokoji Henry a něco vytukává na klávesnici počítače.

„Ty jsi mi vzal moje upíří zuby? „ vyjela jsem na Billyho.

„Proč bych měl brát něco, na čem jsou tvoje hnusné sliny? „ odsekl Billy a chystal se dveře zase zavřít.

„No, nemůžu je najít. A nutně je dneska večer potřebuju, „ vysvětlovala jsem mu a tlačila na dveře, aby je nezavřel.

Henry přispěchal ke dveřím. „Já nějaké mám, „ nabídl se. „Zbrusu nové, nepoužité.“

Henry a Billy jeli na svých kolech a my jsme je s Becky následovaly na těch našich. Musel na nás být docela vtipný pohled, jak jsme tak jeli až k Henrymu domů, ke kraji Oakleyského lesa – dvě gotičky a dva intošové, kteří jedou bok po boku na kolech.

Zaparkovali jsme kola na Henryho příjezdové cestě a vstoupili do pětiložnicového domu v koloniálním stylu.

Uvítala nás hospodyně, která právě skládala prádlo.

Vyšli jsme po dokonale čistém dřevěném schodišti a zamířili k Henryho pokoji. Na jeho dveřích visela cedule s nápisem **KRAVAŤÁKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.**

„To se mi líbí, „ pochválila jsem ceduli.

Na podlaze ležela tlustá černá rohožka a jeho dveře byly zamknuté na několik zámků.

„Co vevnitř schováváš? Tajné recepty na obědy z jídelny? „ zajímala jsem se.

Když odemkl všechny zámky, postavil se na rohožku. Jeho dveře se automaticky otevřely.

Henry měl patrovou postel, pod kterou stál na stole kovově modrý počítač. Na stropě měl nalepené hvězdy – byla jsem si jistá, že

v astronomicky správném uspořádání. Ze stropního ventilátoru visel model sluneční soustavy. A u okna stál teleskop.

Odsunul dveře obrovské skříně a odhalil tak úhledně seřazené krabice na boty z čirého plastu.

„Za pět dolarů dostanete vzorky, „ řekl a ukázal na krabice.

Každá z nich na sobě měla popisek: AKNÉ, KREV, BEĎARY, ZVRATKY, JIZVY.

„Kdo by chtěl mít víc beďarů? „ nechápala jsem.

„Mám i různé pachy. Tady, „ řekl, otevřel kelímek a dal mi ho k nosu.

„Fuj! „ ušklíbla jsem se zhnuseně. „Smrdí to jako koupelna potom, co se tam umyl Billy.“

„Sklapni! „ ozval se brácha.

„Někdy bych to rád vylil na židli paní Louisové, „ řekl Henry hrdě. „Klidně si to všechno prohlédněte. Mám to seřazené podle abecedy.“

„To jsem mohla čekat.“

Becky i já jsme zaplatily a nacpaly jsme si kapsy různým upířským zbožím.

Když jsme skončily, Henry vytáhl nějakou další krabici a podržel ji před námi, jako by to byl svatý grál. Otevřel ji a odhalil dvě dokonalé repliky lidských zubů s upířími tesáky.

„S lepidlem to bude sedm dolarů.“

Věděla jsem, že mi v peněžence zbývá už jenom šest dolarů.

„Pět dolarů a žvýkačka, „ nabídla jsem.

„Šest. A tvoji školní fotku, „ smlouval se mnou.

Podívala jsem se na něho a pak na Becky.

„Ale tys mi tu fotku věnovala! „ namítla ublíženě.

„Prosím, „ zažadonila jsem a udělala na ni psí oči.

Otevřela peněženku a podala Henrymu mou fotku.

Já jsem mu předala svoje zbylé peníze a rychle jsme odešly, než si to rozmyslí.

Když jsem z domu odcházela na schůzku s Alexandrem, potkala jsem v kuchyni rodiče, právě probírali účty.

„Dneska se trošičku opozdím, „ oznámila jsem jim.

„Ale zítra máš školu, „ namítla máma.

„Já vím, ale jedeme do autokina, „ prohlásila jsem s úsměvem.
„A proč nepočkáte až na víkend? „ chtěla vědět máma.
„Protože dnes večer je vstupné za polovic, pokud přijdeme v kostýmu. Becky a Matt jdou taky.“
„Becky? „ zeptala se máma překvapeně.
„Jo jo, moje malá Becky. Bude to naše první dvojité rande. Kromě toho, úkoly mám všechny hotové a první hodinu máme stejně suplování.“
„Zdá se, že sis všechny ty výmluvy předem dobře promyslela, „ ozval se táta.
„Budu mýt celý týden nádobí, „ slíbila jsem mámě. „A tati, umyju ti auto.“
„Naposled, když jsi mi myla auto, jsi ho polepila samolepkami Wicked Wiccas.“
„Ale musíš uznat, že to vypadalo drsně.“
„A naposled, když jsi měla na starosti nádobí, jsi rozbila babiččinu čajovou konvici, „ vzpomněla si máma.
„Fajn. Tak jsme domluvení, „ uzavřela jsem. „Prostě půjdu na film a pak vám ušetřím všechny starosti tím, že nebudu dělat žádné domácí práce.“
„Jak jsme vůbec došli k takové dohodě? „ přemítal táta, zatímco jsem vyrazila ke dveřím. „A nezapomeň, že tu blondátou paruku pak musíš vrátit mámě.“

Přes rameno jsem si přehodila batoh plný různých doplňků k *Rakvím lásky* a z kuchyně jsem si vzala nádobu se sušeným granulovaným česnekem. Cestou k sídlu jsem si nádobu pevně tiskla k tělu, jako by to byl sprej se slzným plynem. Chtěla jsem být chráněná pro případ, že by na mě odněkud vyskočil Jagger.

Když jsem zabočila k Benson Hill, přepadl mě známý pocit, že mě někdo pozoruje. Všimla jsem si, že se v křoví něco hýbe, a pak

jsem zahlédla světlé vlasy, vykukující mezi větvemi. Zhluboka jsem se nadechl i a tiše otevřela nádobu s česnekem. Rozmáchla jsem se a prudce ji vhodila přímo do křoví.

„Au! „ uslyšela jsem známý klučicí hlas.

Trevor vyskočil z křoví a držel si čelo.

„Co to děláš? „ vykřikla jsem na něho.

„Viděl jsem, že jdeš nahoru po cestě, tak jsem tě chtěl vystrašit, „ řekl a třel si zranění na čele.

„Tak to se ani nemusíš schovávat. Stačí jen vidět tvůj obličej, a vyděsil by se i Frankenstein.“

Sebrala jsem nádobu z chodníku a strčila ji do kabelky.

Vydala jsem se znovu po cestě a Trevor mě sledoval až k bráně sídla.

„Vážně na tebe nemám čas, „ řekla jsem. „Jedeme do autokina. „ A proklouzla jsem pootevřenou železnou bránou.

„Máš dobrý náprah. Měla bys zkusit štěstí v baseballovém týmu. A řekni svému gotickému příteli, „ volal na mě ještě, „že kdyby chtěl, může zkusit post pálkaře.“

Nechala jsem Trevora ze sebou a kráčela dál po příjezdové cestě k sídlu, když vtom jsem zaslechla, že se před bránou s někým baví. Ohlédla jsem se zpátky a vedle Trevora jsem uviděla stát kluka s bílými vlasy.

Zastavila jsem se. Jagger a Trevor? Nebezpečná dvojka.

Potají jsem se připlížila zpátky a schovala se za křovím vedle tepané železné brány.

„Hele, vole, dávej pozor! „ hulákal Trevor. Nejspíš se ve tmě s Jaggerem srazili.

Mohla jsem si jenom představovat, jak by Trevor reagoval, kdyby večer v potemnělé ulici spatřil poletovaného Jaggera s jeho bledým

obličejem a piercingy v obočí. Nebyla jsem si jistá, jestli by ho uhodil nebo raději utekl pryč.

„Promiň, „ odpověděl Jagger klidným hlasem. „Neviděl jsem tě. Je tady taková tma, „ pokračoval a přešlápl z jedné nohy na druhou.

„To máš sakra pravdu, „ přisvědčil Trevor. „Myslím, že Sterlingovi vyřadili ty pouliční lampy z provozu schválně.“

Jagger se zasmál. „Co ta kočka, se kterou jsi přišel? Tvoje holka? „ zajímal se.

„Raven? To je spíš moje noční můra. Chodí s tím klukem, co bydlí tady v sídle. Nikdy dřív jsem tě tady neviděl, „ řekl Trevor a zkoumavě si Jaggera ve tmě prohlížel.

„Přijel jsem jen na návštěvu. Jsem Sterlingův kámoš.“

„Kámoš? Nikdy by mě nenapadlo, že má nějaké přátele, „ řekl Trevor se smíchem. „Tak to by sis měl pospíšit, ať ho stihneš. Prý jedou do autokina. „ „Do autokina? „ ptal se Jagger.

„Jo. Je postavené na starém pohřebišti, „ zašeptal Trevor, jako by odhaloval velké tajemství. „Slyšel jsem, že pozdě v noci tam můžeš spatřit duchy, jak pojídají popcorn.“

„Staré pohřebiště? „ přemítal Jagger nahlas. „To je perfektní. „ „Perfektní k čemu? „ zeptal se zmateně Trevor.

„Eh... k zasvěcení do klubu, „ vymýšlel si Jagger. „Ale jde o hodně exkluzivní klub... Někdy v budoucnu by ses možná mohl přidat. „ „Díky, ale fotbal mi zabírá všechnen volný čas. Navíc, Sterling se nezdá jako ten typ, který by mohl patřit do klubu.“

„On už členem je. Jenom musím přesvědčit Raven, aby se k nám přidala. Možná je tam překvapím, „ prohlásil Jagger. „Můžeš mi ukázat, kterým směrem je to kino?“

„Pojď se mnou, „ přikývl Jaggerův nový spojenec. „Mám to po cestě na zápas.“

Když ti dva odcházeli, jen jsem nevěřicně stála s otevřenou pusou.

Jagger chtěl dnes večer vykonat obřad spojení přímo v autokině. A jeho družkou jsem měla být já!

Potřebovala jsem rychle nějaký plán.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se přemýšlet. Kdybych naše dvojité rande zrušila, Jagger by se mohl vrátit k nám domů a ohrozit nejen mě, ale i mou rodinu.

Neměla jsem dost času, abych vymyslela způsob, jak se Jaggera zbavit navěky a přitom neskončit jako jeho večeře. Proč jsme si dnes večer nemohli s Alexandrem prostě užít film? Můj oblíbený film *Rakve lásky*, který přesně vystihoval mou situaci – film o upírovi Vladimírovi Livingstonovi, který se pokusil zachránit nevinnou smrtelnou krásku Jenny před nebezpečím temného podsvětí.

A pak mě to napadlo.

Takže Jagger si mě chtěl vzít dnes večer v autokině, co? Ale to nebude možné. Ne pokud si mě dřív vezme někdo jiný.

18

Rakve lásky

Dělá se to hrozně špatně, když nemám zrcadlo, „ prohlásila jsem nervózně v Alexandrově pokoji, když jsem se nemotorně snažila přilepit si falešné tesáky ke svým pravým zubům. V pozadí hrál soundtrack z *Rakví lásky*. „Nemám je nakřivo? „ usmála jsem se na něho svůdným upířským úsměvem.

„No teda! „ řekl ohromeně. „Jsi si jistá, že je to jenom plast? „ Sáhnu na ně prsty. „Vypadají tak opravdově.“

„Dávej pozor. To lepidlo ještě nezaschlo, „ vyštěkla jsem na něho podrážděně.

„Proč jsi tak nervózní? Je to jenom film.“

„Ne, není. Musím ti něco říct. Slib mi, že se na mě nebudeš zlobit. „ „Fajn. Zahnuje to nějakého jiného kluka?“

„Jo, ale ne tak, jak si myslíš. Jagger je pořád v Dullsville.“

„Jak to můžeš vědět? „ zeptal se šokovaně.

„Právě jsem ho viděla, „ svěřila jsem se.

„Kde?“

„Před sídlem. A byl s Trevorem.“

„S Trevorem? To je ten poslední, s kým by měl Jagger mluvit.“

„No, vlastně jsem Jaggera viděla i jednu noc před naším domem. Ale vyhrožoval mi, že jestli ti o něm řeknu, prozradí všem, že jsi upír.“

„On byl u tebe doma? „ zeptal se Alexander rozčileně.

„Ublížil ti?“

„Ne, „ ujistila jsem ho. „Ale má v plánu to udělat dnes večer v autokině. Trevor řekl Jaggerovi, že to kino leží na posvátném

pozemku, a Jagger ho požádal, aby mu ukázal, kde to je. Předtím to vypadalo, že mě jen využil, aby si s tebou vyrovnal účty. Ale teď mám pocit, že mě chce získat jenom pro sebe – ledaže bychom ho přesvědčili, že už jsem obřad spojení provedla s někým jiným.“

„Ale...“

„Potřebuju, abys ho o tom přesvědčil.“

„Ale to by znamenalo...“

„Stejně jako Vladimír zachrání Jenny ve filmu. Bude to romantické „ „Nevím, jestli to dokážu.“

„Musíš. Nemáme na výběr.“

Políbila jsem ho, abych ho trochu povzbudila. „Bude to v pořádku. Věř mi.“

Načechrala jsem si vlasy. Otáčela jsem se a předváděla se ve svém kostýmu. „Jak vypadám?“

„Jako blondýnka vypadáš skvěle, „ pochwálil mě, ale zdál se být rozrušený.

„A ty vypadáš úplně jako Vladimír, „ složila jsem mu kompliment, zatímco jsem mu uhlazovala tmavý oblek a narovnávala kápi.

„Ty zase vypadáš úplně jako Jenny, „ řekl.

„Chtěla bych se vidět v zrcadle.“

Vzala jsem z jeho postele svou kabelku, otevřela ji a sáhla dovnitř, abych našla Rubyinu pudřenku.

Alexander se chytil za břicho. „Je mi nějak špatně.“

„Jsi jenom nervózní. Slibuju, že to dopadne dobře.“

„Já vážně ne...“

„Počkej chvíli, „ přerušila jsem ho a našla mentolové bonbóny.

„Co to je? „ zeptal se nedůvěřivě, když jsem mu nabídla.

„Jenom mentolka, „ odpověděla jsem. „To je v Rumunsku nemáte? Jsou dobré na žaludek.“

Dej to ode mě pryč, „ řekl a ustoupil dozadu.

Vtom jsem z kabelky ucítila něco divného.

Znovu jsem sáhla dovnitř a pod peněženkou a balíčkem s papírovými kapesníky jsem našla příčinu.

„Ale ne! Můj sušený česnek, „ vykřikla jsem a ukázala mu plastovou nádobu. Její víčko se otevřelo.

„Dej to pryč! „ vykřikl Alexander a držel se za břicho.
„Promiň mi to! „ řekla jsem a zmateně od něj ustoupila.
„Jdi dál. Asi tak do Utahu!“

„Já jsem vážně nechtěla... „ omlouvala jsem se mu.
S každým nádechem jeho bílý obličej ještě víc bledl.

Otevřela jsem podkrovní okno a odhodila nádobu k noční obloze,
co nejvíc do dálky.

Alexander ode mě pořád ustupoval a ztěžka dýchal.

„Vyhodím z okna i svou kabelku, jestli je to nutné.“

Ale on nic neříkal, jen lapal po dechu.

„Jamesone! „ zavolala jsem, ale soundtrack z *Rakví lásky* hrál
moc hlasitě na to, aby mě někdo mohl slyšet.

Vyběhla jsem z pokoje a seběhla podkrovní schody. „Jamesone! „
křičela jsem. „Jamesone! „ Uháněla jsem tichým poschodím a řítila
se dolů po velkém schodišti. Proč musí žít v tak velkém domě?

Vpadla jsem do kuchyně, kde právě Jameson skládal nádobí do
myčky.

„Alexander! „ vydechla jsem. „Měla jsem u sebe česnek. Zavolej
záchranku!“

Jamesonovy už tak vykulené oči se ještě zvětšily, což mě
vyděsilo ještě víc. Ale pak se vzchopil a otevřel dvířka kredence.

Na policičce tam ležel protijed. Jameson mi ukázal injekční
stříkačku.

„Musíte mu to vstříknout do nohy, „ zavelel.

„Musím? „ zeptala jsem se šokovaně.

„Než bych vylezl ty schody, mohlo by už být pozdě, slečno
Raven.“

Vzala jsem z jeho útlé ruky stříkačku a rozběhla jsem se zpátky.

Srdce mi tlouklo jako splašené, když jsem běžela po velkém
schodišti a bála se, že to nestihnou.

Vřítla jsem se do pokoje a tam jsem našla Alexandra, jak leží na
zádech na matraci, kůže mu modrá a v očích má prázdný výraz.
Dýchal jenom slabě.

Vzpomněla jsem si na film *Pulp Fiction*. Nervózní John Travolta
se rozpráhl a vbodl Umě Thurmanové injekci přímo do zastaveného
srdce. Doufala jsem, že i já dokážu být tak statečná.

Položila jsem třesoucí se ruku na Alexandrovo stehno a zvedla injekční stříkačku. „Jedna. Dva. Tři. „ Kousla jsem se do rtu a bodla mu injekci do nohy.

Čekala jsem. Ale Alexander se nehýbal. Jak dlouho to má trvat? Nebylo už pozdě?

„Alexandře! Řekni něco! Prosím!“

Najednou se Alexander posadil, úplně ztuhlý a s očima dokořán. Zhluboka vdechl vzduch, jako by nasával všechnen kyslík v pokoji.

Pak vydechl a jeho tělo se uvolnilo.

Pohlédl na mě unavenýma očima.

„Jsi v pořádku? „ ptala jsem se. „Já nechtěla...“

„Potřebuju nějakou... „ zasípal.

„Co? Krev? „ zeptala jsem se ustaraně.

„Ne. Vodu.“

V té chvíli vešel do pokoje Jameson s velkou sklenicí.

Přidržela jsem mu sklenici u rtů a Alexander všechnu vodu rychle vypil. S každým lokem se jeho oči zdály živější.

„Jeho tvář už je skoro stejně bledá jako dřív, „ řekla jsem s úlevou.

Já i Jameson jsme si oddechli, když jsme zjistili, že se Alexander zotavil.

„Proč jsi s sebou měla česnek? „ zeptal se konečně Alexander.

„To pro případ, že by mi Jagger zase zkřížil cestu.“

„Jagger? „ vyjekl Jameson vyděšeně. „On je tady?“

S Alexandrem jsme přikývli.

„A neměli bychom odejít? Je slečna Raven v bezpečí?“

Chytila jsem Alexandra za ruku. „Batman už mě jednou před zlým nepřítelem zachránil. A dnes v noci mě zachrání nadobro.“

Nejblíže jsem byla autokinu v době, kdy jsme já a Becky chodily na základní školu. Společně jsme sedávaly v trávě za plotem kina a sledovaly jsme filmové trháky, zatímco jsme pojídaly popcorn a sladkosti, které jsme si přinesly z domu. Když jsme měly štěstí, byly reproduktory zapnuté na maximální hlasitost. A když jsme štěstí neměly, Becky a já jsme k obrazu na plátně doplňovaly vlastní dialogy a chechtaly jsme se, dokud nás nevyhnal hlídač.

V životě by mě nenapadlo, že s Becky jednou projedeme branou dullsvillského autokina se dvěma kluky.

Když se začaly šířit zvěsti o tom, že autokino leží na starém pohřebišti, museli ho zavřít. Ale to jediné, co tam bagry vyhrabaly, byli nějací červi, takže nedávno se autokino znovu otevřelo. Vůně čerstvého nátěru se mísila s večerním vzduchem. Vedle přijíždějících aut stály na stojanech kovově šedé reproduktory. Žlutobílý bufet a jídelní stolky stály zhruba padesát metru za posledním zaparkovaným autem.

Když Alexander vezl mě, Becky a Matta přes parkoviště, sledovala jsem páry s ručně vyráběnými kápěmi a uhlazenými vlasy a malé děti v pyžamech s netopýřími křídly, které seděly na kapotách a střechách aut. Spolužáci z dullsvillské střední na sobě měli černá trička a džíny. Bylo zřejmé, že kromě mě a Alexandra ten film nikdo neviděl. Já a Alexander jsme byli jediní, kdo přišli v přestrojení za Vladimíra a Jenny; ostatní věděli jen to, že jde o upířský film, takže přišli v černé. Zatímco jsme projížděli zástupem aut, všichni návštěvníci autokina si nás prohlíželi.

Našli jsme místo až skoro vzadu a všichni čtyři jsme vystoupili z auta, abychom si došli pro nějaké občerstvení.

Mně však dělaly starosti jiné věci než popcorn. Zatímco zbylí tři z naší skupinky diskutovali o tom, jestli je máslový popcorn lepší nebo ne, já jsem se po špičkách propíčila kolem parkoviště. Jagger mohl být kdekoliv, připraven zakousnout se do mého krku.

Alexander mě našel, jak slídím kolem křoví.

„Pojď zpátky, „ řekl a vedl mě zpět k autu.

„Už nám překazil dost zábavy. Měli bychom se snažit si to užít. Podívej se kolem. Dneska večer tady nejsme outsideři, „ objal mě Alexander. Měl pravdu. Rozhlédla jsem se po tom obrovském houfu lidí, který byl daleko větší než při Alexandrově večírku k uvítání do sousedství.

„Je to úžasné, „ přikývla jsem a na chvílku zapomněla na blížící se nebezpečí.

Matt a Becky se vrátili s popcornem a pitím. Začalo promítání upoutávek na filmové novinky, takže jsme všichni zase nastoupili do auta – Matt a Becky na zadní sedadla a já s Alexandrem na přední.

Hned jsem zamkla dveře.

„Co to děláš? „, zajímal se Matt. „Vždyť jsme v autokině.“

„Jen prevence proti luze, která se neumí chovat, „ odpověděla jsem.

Právě v té chvíli nám na okenní sklo přitisklo obličej nějaké dítě v předpubertálním věku, které mělo v ústech brčka místo tesáků.

„Vidíš? „, ukázala jsem na ně a všichni jsme se zasmáli. Naklonila jsem se k oknu, vykulila oči a předvedla své upíří zuby.

Klučina otevřel pusu dokořán, až mu brčka vypadla na zem. „Mami! „, zakřičel a běžel pryč.

„To bylo od tebe hnusné, „, pokárala mě Becky.

„Ale srandovní, „, uznal Matt.

Zatímco skončily upoutávky a začal film, pustili jsme se do koupených dobrot. Celou tu dobu jsme však s Alexandrem úzkostlivě vykukovali z okna a rozhlíželi se po Jaggerovi.

„Myslím, že to nezvládnou, „, zašeptal mi Alexander, když si všiml, že se místo na plátno ohlížím k jídelním stolkům.

„Jasně že to zvládneš. „, V očích se mu zračily obavy. Naklonila jsem se k němu a políbila ho.

„Hej, nevidíme, „, ozvali se Matt a Becky.

My dva jsme se zasmáli a napětí, které v nás narůstalo, se v ten moment uvolnilo. Přitulila jsem se k Alexandrovi a na chvíli zapomněla na Jaggera. Vžili jsme se do filmu a společně jsme odříkávali repliky hlavních postav.

Zhruba ve třech čtvrtinách děje, při scéně, kdy upír Vladimír vede Jenny na hřbitovní svatbu, obraz na plátně zežloutl a film se propálil a roztrhl. Zaslechli jsme třepotavý zvuk pásky.

Dav začal nespokojeně hučet.

„Ale to ne, „, uslyšela jsem říkat Matta.

„Celé je to jen naplánovaná habadůra, která nás má donutit koupit si další popcorn, „, postěžovala jsem si.

Vylezli jsme z auta a protáhli se.

„Dal bych si něco k pití. Mám vám taky něco přinést? „, nabídl se Matt.

„Ne, ale díky, „, zavrtěla jsem hlavou.

„Půjdu s tebou, „ nabídla se Becky. Matt ji vzal za ruku a společně zamířili k bufetu.

„Neměli bychom si o ně dělat starosti? „ zeptala jsem se nejistě.

„Jagger chce tebe, ne nějakého fotbalistu.“

Rozhlédla jsem se kolem. Srdeční tep se mi znovu zrychlil.

„Tak teď už vážně začínám být nervózní, „ řekla jsem.

„Co aby ses šla uklidnit do auta?

Já zůstanu venku a budu hlídat.“

Otevřela jsem dveře u řidiče, naskočila dovnitř a rychle zamkla.

Otočila jsem se, abych zamkla i dveře u spolujezdce, a leknutím jsem zalapala po dechu.

Vedle mě seděl Jagger!

„A ty sis myslela, že tě v blond'até paruce nepoznám, „ ušklíbl se.

Chtěla jsem otevřít dveře, ale chytil mě za ruku.

„Přišel jsem si pro to, co jsem předtím nezískal, „ řekl, podíval se mi do očí a vycenil tesáky. Odstrčila jsem ho právě ve chvíli, kdy jsem uslyšela bušení na okno. Vzhledla jsem a uviděla Alexandra, který byl zuřivostí bez sebe.

Zatímco jsem se snažila udržet si Jaggerovy tesáky od těla, Alexander lomcoval dveřmi.

Zoufale se rozběhl na druhou stranu auta, ale Jagger automaticky zamkl všechny dveře.

„Pomoc! „ křičela jsem a odstrkovala Jaggera co nejdál od sebe.

Alexander se vrátil k mému okýnku a zaťal ruku v pěst, aby prorazil sklo, když vtom se mi povedlo vklínit mezi sebe a Jaggera nohy. Natáhla jsem ruku k oknu a snažila se prsty dosáhnout co nejdál, až jsem se do tkla zámku. Nataženým ukazováčkem jsem vši silou zatlačila a podařilo se mi čudlík vysunout.

Dveře se rozletěly, ale Jagger mě protáhl ven dveřmi spolujezdce dřív, než se ke mně Alexander dostal.

Táhl mě pryč od auta směrem k zadní části autokina.

Ale než se mu podařilo dostat se až k východu, Alexander nás dohnal a chytil ho za ruku. „Pusť ji! „ rozkázal mu. „Pusť ji, nebo...“

Jaggerův stisk na mém zápěstí nepovoloval.

„Přišel jsem udělat to, k čemu se ty nikdy neodvážíš, „ řekl mu Jagger.

„O čem to mluví? „ chtěla jsem vědět.

Alexander na Jaggera vycenil své tesáky a vkročil mezi nás. „Nenuť mě to udělat před těmi lidmi, „ zavrčel a ukázal na několik návštěvníků kina, kteří stáli opodál a podezíravě se na nás dívali.

Ustoupila jsem z Jaggerova dosahu.

„Tohle by se nikdy nestalo, „ promluvil Jagger.

„Má sestra jenom chtěla být jako všichni ostatní. A mohla mít kohokoliv. Ale my jsme museli vybrat tebe! A tys ji tam nechal stát samotnou a opustil jsi ji!“

„Víš, proč jsem to udělal. Nikdy jsem nechtěl ublížit ani jí, ani vaší rodině, „ bránil se Alexander.

„Raven provedeš to samé. Nikdy jsi nebyl jeden z nás. Možná popíráš, kým jsi, „ křičel Jagger, „ale já nehodlám popřít, kým jsem já!“

Rozběhl se ke mně a chytil mě za paži právě ve chvíli, kdy Alexander sevřel tu druhou.

Jagger vycenil tesáky a vrhl se mi po krku.

„Je pozdě! „ zavolala jsem na něj a vyhnula se jeho výpadu.

„Už patřím Alexandrovi. „ Naklonila jsem se a kousla Jaggera do paže.

Najednou se světla v autokině ztlumila a film se znovu rozběhl. Upír Vladimír vedl Jenny za ruku přes hřbitov. Upíří gang je sledoval a marně se pokoušel jejich obřad překazit a získat nevinnou dívku pro sebe.

Jagger vykřikl bolestí a já jsem rychle táhla Alexandra k filmovému plátnu.

Alexander se mi snažil vykroutit. „Kam to jdeš? Nemůžeme se k němu otočit zády!“

Pohlédla jsem k promítacímu plátnu. Vladimír přivedl Jenny k hrobům. „Už nemáme moc času.“

Ale Alexander se ohlížel na Jaggera, jehož bledý obličej se měnil na sytě červený.

„Je to přesně tak, jak jsme to plánovali. Důvěřuj mi, „ prosila jsem Alexandra a tahala ho za ruku.

Alexander se ohlédl přes rameno. Jagger vyrazil za námi.

Všimla jsem si Becky a Matta, kteří přicházeli přes parkoviště s několika kelímky s pitím.

„Hej, co to děláte? „ chtěla vědět Becky, když se k nám přiblížila.

„Teď nemůžu nic vysvětlovat. Ale jděte do auta a zamkněte se tam! „ přikázala jsem jí.

Alexander a já jsme spěchali k přední části parkoviště, kde bylo filmové plátno.

Rozzuřený Jagger nám byl pořád v patách.

„Co to ta Raven dělá? „ slyšela jsem se ptát Becky, když s Mattem nastupovali do mercedesu.

Alexander a já jsme se postavili před plátno a zároveň před Vladimíra a Jenny, jako bychom byli jejich zrcadlové odrazy.

Návštěvníci kina začali hulákat: „Hej, co to má znamenat?“

Rozhlédla jsem se po přeplněném parkovišti, ale Jaggera jsem nikde neviděla.

Pak jsem si ho všimla, jak postává za nějakou rodinou jen asi patnáct metrů od nás. Když se naše pohledy setkaly, opět vyrazil dopředu.

„Rychle! „ vykřikla jsem. „Nemáme moc času!“

Když Vladimír zvedl Jenny do náruče, objala jsem Alexandra kolem krku. Zvedl mě nahoru.

Dav zapískal a začal tleskat a troubit klaksony aut, zatímco jsme předváděli dění na plátně za námi.

Koutkem oka jsem zahlédla Jaggera, který byl už jenom kousek od nás a prodíral se ke mně.

„Přesně jako ve filmu, „ zašeptala jsem.

Alexander mi úzkostlivě pohlédl do očí. Zaťala jsem ruce v pěst, připravená na to, co se mělo stát.

„Kousni mě, Alexandře! „ zakřičela jsem. „Kousni mě!“

Jagger v marné snaze natáhl ruku před sebe. Alexander se přiblížil ústy k mému krku, stejně jako upír na plátně, který se naklonil ke své nevěstě. Na kůži jsem ucítila slabý tlak. Chytila jsem se za krk a vyjekla. Hlava mi klesla dozadu a mé tělo v jeho náruči bezvládně ochablo. Srdce se mi rychle rozbušilo, jako by tlouklo za nás oba. Ucítila jsem, jak mi teplá červená tekutina stéká po krku, a pach krve se rozšířil do okolního ovzduší. Alexander hrdě zvedl

hlavu, stejně jako na plátně Vladimír držící svou nevěstu a oběma upírům odkapávala od rtů rudá krev.

Dav zajásal.

Pohlédla jsem směrem k Jaggerovi, jehož obě oči, modré i zelené, byly najednou ohnivě rudé vztekem. Alexander mě zlehka postavil na nohy.

Byla jsem omámená. Zavravorala jsem s rukou na svém zranění na krku a červená tekutina mi stékala po předloktí. Když se kamera přiblížila a ukázala detail obličeje Jenny, pohlédla jsem na Jaggera a se zlomyslným úšklebkem jsem odhalila své upíří zuby.

Zaječel tak hrozivě, že se celé jeho tělo otřásl, ale jeho výkřik se ztratil v jásotu publika a troubení klaksonů.

Už nezbylo nic, co by mohl Alexandrovi udělat. Nic, co by mu mohl sebrat.

Jaggerovy oči zčervenaly a jeho svaly se napjaly. Jazykem si přešel tesáky, ustoupil do tmy a zmizel.

19

Noc a den

Ta scénka z filmu se vám včera večer vážně povedla! „prohlásila Becky uznale následujícího dne u školních skříněk. „Vůbec jsem netušila, že chcete něco takového předvést. Byli jste úžasní!“

„Díky. Museli jsme jen počkat na tu správnou chvíli.“

„Kdo by čekal, že Vladimír bude jen předstírat, že Jenny kousl, aby ji ti upíři nechali na pokoji.“

„Udělal to, aby ti upíři uvěřili, že s ní spojil svou duši na věčnost. Oni pak musí odejít z Londýna a vrátit se do Rumunska, aniž by jí ublížili. „„Jo, ale jeden by si myslel, že Vladimír ji bude chtít jen pro sebe a proměnit ji v upírku doopravdy.“

„No, z toho plyne ponaučení, že ne všichni upíři jsou zlí, „usmála jsem se.

„Že nejsou? „ozval se Matt, který se objevil za námi.

„Jo, stejně jako nejsou špatní všichni fotbaloví snobi, „žertovala jsem. „Musím říct, že jsem si myslel, že tě Alexander vážně kousl. Můžu se podívat na tvůj krk? „zeptal se.

„Není to moc osobní dotaz? „zavtipkovala jsem. „Kromě toho, Alexander jenom předstíral, že mě kousl – stejně jako Vladimír předstíral, že kousl Jenny. Podal výkon hodný ocenění, „prohlásila jsem hrdě. „Myslím, že se mu to naše vystoupení před publikem vážně líbilo.“

„No, ta krev vypadala taky hodně opravdově, „trval na svém Matt.

„Ňoumovský kámoš mého bráchy, Henry, prodává různý zajímavý materiál. To od něho jsem koupila ty upíří zuby, „,, pochlubila jsem se a vycenila na něj svoje tesáky.

„Jak to, že je máš pořád v puse? „ chtěl vědět.

„Nemůžu je sundat. Myslím, že Henry si účtuje příplatek za nějaký odstraňovač lepidla.“

V té chvíli se u našich skříněk zastavily dvě holky ze školního týmu roztleskávaček.

„Mohla bys mi prozradit, kde seženu ty kostýmy, které jste měly včera večer na sobě? „ zeptala se jedna z nich.

„Vypadala jsi jako Marilyn Monroe, „ řekla druhá roztleskávačka. „A ty jsi vypadala jako Elvíra, „ otočila se k Becky. „Chtěla bych mít kostým jako Elvíra.“

Kostým? přemýšlela jsem. To si nikdy nevšimla, že se tak oblékám běžně? Zvažovala jsem, jestli jí říct o obchodu Žhaví gotici v Hipsterville nebo ji pozvat k sobě domů, aby si půjčila něco z mého šatníku. Ale z myšlenky na načančané roztleskávačky, které se oblečou jako gotičky jenom proto, že si myslí, že je to „in“, se mi dělalo špatně. Byla jsem outsiderem tak dlouho, že mi asi bude dělat problémy být najednou populární.

„Včera v noci jsi byla skvělá, „ složila mi poklonu její kamarádka. „Kde jsi sehnala tu umělou krev?“

Přemýšlela jsem, jestli jí říct o Henrym, ale nakonec jsem se rozhodla, že si to nechám pro sebe.

„Ta krev byla skutečná, „ odpověděla jsem.

„No fuj! „ vykřikly obě a uháněly pryč.

Musela jsem připustit, že jsem si tu náhlou pozornost, kterou jsem na sebe strhla díky vystoupení v kině, docela užívala. Přestože mi bylo jasné, že potrvá jen tak dlouho, jak dlouho jsou roztleskávačky schopné nějakou pozornost udržet.

Zazvonilo na hodinu.

„V autokině se prý bude pořádat další promítání s kostýmy, „ dodal Matt. „A lidé už mluví o tom, že budou předvádět nějakou stonu z filmu.“

„Možná bychom za ten nápad měli s Alexandrem dostat slevu na vstupné. Kde mám svou manažerku, když ji potřebuju?“

„Kdo byl ten děsivý kluk s bílými vlasy, který k tobě včera přišel až k promítacímu plátnu? „ zajímala se Becky.

„Nejspíš jen někdo, kdo chtěl předvést člena upířího gangu,
„ odpověděla jsem a zabouchla skříňku. „Ale myslím, že hrál hrozně,
„ dodala jsem. „Jako hrozivý upír nebyl vůbec přesvědčivý.“

20

Tanec v temnotách

V Dullsville byla nová holka – já. Koneckonců, strávila jsem šestnáct let naprosto nudným životem. Ale městečko Dullsville už nebylo tak nezajímavé jako dřív. Pár bloků ode mě žila na vrcholku Benson Hill má životní láska – Alexander Sterling. Můj přítel. Má gotická spřízněná duše. Můj upír.

Znovu jsem se s Alexandrem shledala a jeho nepřítel zmizel z našich životů. Musela jsem přemýšlet nad tím, co pro nás dva bude vůbec normální. Chodila jsem s upírem. A to tajemství jsem nikdy nesměla nikomu vyradit – ani Becky, ani rodičům, nikomu. Abych si ho udržela ve svém životě, musela jsem své černé rty zamknout na zámek.

Alexander a já jsme se mohli setkávat až po západu slunce. Nikdy s ním nebudu moct snídat nebo obědvat. Museli jsme se vyhýbat zrcadlům ve stylových restauracích a vždycky dávat pozor, aby v naší blízkosti nikdo nekrájel česnek.

Ale co bylo důležitější, nemohla jsem se zbavit myšlenky na to, zda se budu muset stát upírkou, aby náš vztah měl budoucnost.

Toho večera jsem se s Alexandrem setkala u dveří sídla. Přes rameno měl přehozený batoh a v ruce držel deštník.

„Pojďme, „ řekl hrdým hlasem a vzal mě za ruku.

„Kam mě zavedeš dnes v noci? Do nějaké hrobky?“

„Uvidíš...“

„Té noci jsi byl skvělý. Každý ve škole si teď myslí, že jsi byl úžasný! I já jsem si na malý moment myslela, že mě doopravdy kousneš.“

„Na okamžik jsem vážně chtěl, „ prohlásil a šibalsky na mě zamrkal.

„Musí to pro tebe být těžké, odolávat přirozeným pudům.“

„Ale i ty máš některé choutky, kterým zkrátka odoláš, nebo ne? „ zeptal se vesele a polechtal mě. „Proč by v tom měl být nějaký rozdíl?“

Zahihňala jsem se.

Když jsme prošli několik bloků, zastavili jsme se před dullsvillským sportovním klubem.

„To si snad děláš legraci. Sem chodí trávit čas jen členové jako můj táta.“

„V tom případě má dobrý vkus.“

„Nikdy mi to tak nepřišlo.“

Pozemek lemovaly osm stop vysoké keře, ohraničené nízkým řetězovým plotem.

Rychle jsme přešli kovovou zábranu a vstoupili na dullsvillské golfové hřiště. Ze všech míst bylo tohle snad jediné, kam jsem se nikdy nevloupala.

„Jestli mě tady chytí, „ žertovala jsem, „může to zničit mou pověst.“

V noci vypadalo hřiště tajemně a tak trochu strašidelně. Byla to nádhera.

Přešli jsme přes odpaliště a golfové pole až na zelenou trávu, kde jsme se jako golfové míčky, vyhýbali pískovým překážkám a bunkrům.

Alexander a já jsme se posadili na zeleň u třetí jamky, kde byl výhled na malé jezírko a rozsvícenou fontánu. Smuteční vrby, které se skláněly nad jezírkem, ve tmě vypadaly, jako by místo listů měly dlouhé černé krajky. Hřiště bylo tajuplně tiché. Bylo slyšet jen cvrkání cvrčků a slabé šplouchání vody ve fontáně.

„Rád se obklopuju pěknou scénérií – ale ty ji svou krásou pokaždé zastíniš.“

Zlehka jsem ho políbila.

„Taky rád tančím na neobvyklých místech. „ Otevřel batoh a vytáhl přenosný CD přehrávač. Zapnul ho a hřištěm se rozlehlo kvílení Marilyna Mansona.

„Můžu poprosit o tanec? „ zeptal se Alexander a nabídl mi ruku.

Nejdříve jsme na trávě tančili v pomalém tempu na jednu z morbidně táhlých písniček. Musel na nás být docela zajímavý pohled – dva gotici tančící ve tmě na golfovém hřišti.

Když písničky začaly nabírat na rychlosti, poskakovali jsme kolem sebe a tančili okolo vlaječky v jamce, dokud jsme nebyli vyčerpaní.

Běželi jsme k jezírku a opláchli si v něm ruce. Světlo z fontánky způsobovalo, že byl na hladině vidět můj odraz. V místech, kde měl být vidět Alexandrův odraz, se šířily jen vlnky od kapek, které mu stékaly z rukou. Vzhledla jsem k němu. Zešíroka se na mě usmál, jako by ani svůj chybějící odraz nevnímal. V té chvíli mi ho bylo líto a přemítala jsem, jako to je, žít osamocený život bez vlastního odrazu.

Udýchaní jsme se pak rozplácli na trávě a koukali na hvězdy. Až na pár mráček v dálce byla obloha jasná. Jak jsme tak leželi na otevřeném golfovém hřišti, kde ve výhledu nezacláněly stromy, ani nás nerušila pouliční světla, mohli jsme spatřit donekonečna se rozprostírající milióny hvězd, které tu noc svítily jenom pro nás.

Alexander se posadil a vytáhl z batohu dvě plechovky s pitím.

„Chceš gumové červíky, pavouky nebo ještěrky? „ zeptal se a znovu sáhl do batohu.

„Červíky, prosím.“

Společně jsme popíjeli šťávu a žvýkali barevné gumové bonbóny ve tvaru hmyzu.

„Jaké to je, když nemůžeš vidět svůj odraz? „ zeptala jsem se, protože jsem to pořád nedokázala pustit z hlavy.

„Nedokážu to srovnat, když jsem na to zvyklý už odjakživa.“

„Tak jak vůbec víš, jak vypadáš?“

„Z maleb. Když mi bylo pět, rodiče pověřili jednoho ze svých malířů, aby nám udělal rodinný portrét. Visí nám nad krbem doma v Rumunsku. Bylo to to nejkrásnější, co jsem kdy viděl. Jak ten malíř zachytil světlo, detaily dolíčků, které měla má matka ve tváři, radostnou jiskru v otcových očích, a to všechno pomocí barevné palety a jemných tahů štětce. Na jeho malbě jsem vypadal tak živě, i když jsem se ve skutečnosti cítil osaměle a zasmušile. Takovým

způsobem mě ten muž viděl. Tehdy jsem se rozhodl, že malování je právě to, čemu se chci věnovat.“

„Takže ses sám sobě líbil?“

„No, vsadil bych se, že jsem na tom obraze vypadal lépe, než kdybych viděl svůj skutečný odraz. „ Alexandrův hlas zněl najednou vášnivě, jako by poprvé v životě vyjadřoval své myšlenky. „Vždycky mi bylo lidí tak trochu líto, že před zrcadlem tráví tolik času. Upravují si účes, make-up a oblečení, především aby udělali dojem na ostatní. Vážně v zrcadle vidí sami sebe? A je to to, co chtějí vidět? Mají z toho radost, nebo jsou nešťastní? A nejvíce mě vždycky zajímalo, jestli si mínění o sobě samých zakládají na svém odrazu.“

„Máš pravdu. Trávíme hodně času starostmi o svůj vzhled, místo abychom se soustředili na své nitro.“

„Umělci to dokážou zachytit. Vyjádřit, co si o subjektu myslí. Vždycky jsem cítil, že je to daleko romantičtější než se dívat na svůj odraz ve studeném, neúprosném zrcadle.“

„Tak proto maluješ portréty? Jako ten, kde jsem já na Sněhovém plese? „ „Přesně tak.“

„Ve světě upírů musí být těžké prorazit jako umělec.“

„Proto jsem nikdy nezapadal. Raději tvořím, než abych něco ničil. „ Alexander najednou pohlédl k měsíci. Vstal a sebral ze země jednu silnější větev, která ležela u jezera. Z kalhot si vytáhl pásek a připevnil jím větev k rukojeti deštníku. Pak vytáhl ze třetí jamky vlaječku a místo ní tam zabodl větev s deštníkem.

„Co to děláš? Chceš nás skrýt před měsíčním světlem?“

Vtom jsem uslyšela zvuk zapínajících se zavlažovačů. Okolo nás začala stříkat voda, jako by začalo pršet.

Zahihňala jsem se, když mi proud vody dopadl na nohy.

„To je nádhera! Nikdy bych netušila, že golfové hřiště může vypadat tak krásně.“

Líbalí jsme se pod stříkající vodou, dokud jsme v dálce neviděli náznak světla.

Rychle jsem sebrala pití a CD přehrávač, zatímco Alexander vzal deštník a odvázel z něho větev.

„Promiň mi, že jsme to museli zkrátit, „ omlouval se, když jsme se vraceli domů.

„Děláš si legraci? Bylo to dokonalé, „ ujistila jsem ho a objala.
„Už nikdy se na golf nebudu dívat stejně jako předtím.“

21

Děsivý karneval

Po několik dalších dní jsem jako obvykle chodila do školy, trávila čas s Becky a Mattem, vyhýbala se Trevorovi, po škole chodila domu a starala se o Noční múru. Po západu slunce jsem trávila co nejvíc času s Alexandrem, dívali jsme se na filmy, tulili se a poslouchali hudbu ve tmě.

V sobotu jsem byla vyčerpaná. Prospala jsem celý den a za soumraku jsem se sešla s Alexandrem před sídlem. Tu noc se měl konat dullsvillský jarní karneval.

V minulosti jsme s Becky vždycky chodily na karneval společně. Tentokrát jsme však měly přijít každá zvlášť v doprovodu našich kluků.

Alexander a já jsme na karneval dorazili krátce po západu slunce. Prošli jsme dvěma oblouky, které tvořily různobarevné balónky, a zastavili se u bílé dřevěné budky stojící uprostřed. Alexander přistoupil ke starému Jimovi, který v budce prodával vstupenky. Jeho dánská doga Luke mu seděla věrně u nohou.

„Dva lístky, prosím, „ požádal Alexander a zaplatil za nás oba.

„Všiml jsem si, že jsi spala v jedné prázdné rakvi na hřbitově, „ varoval mě starý Jim.

„Na hřbitově jsem nespala už měsíce, „ odpověděla jsem.

„Možná je to...“

Věnoval mi pochybovačný pohled. „Jestli tě tam chytím, budu to muset oznámit tvým rodičům“

Alexander mě vzal za ruku a odvedl mě skrz balónkový vchod pryč od starého Jima. Karneval zabíral celé fotbalové hřiště dullsvillské střední. Byly tam stánky s domácími koláči, párky na špejli a kornoutky s ledovou tříští, kolotoče jako ruské kolo nebo centrifuga, zábavní dům, střelnice a hry jako piškvorky nebo házení kroužky. Vzduch voněl cukrovou vatou a grilovanými kukuřičnými klasy. S Alexandrem jsme procházeli davem jako princ a princezna temnoty. Ale Alexander si pohledů ostatních vůbec nevšímal a místo toho se rozhlížel jako malé dítě, které neví, s čím si má začít hrát dřív.

„Ty jsi ještě nikdy nebyl na karnevalu? „ zajímala jsem se.

„Ne. Ty jo?“

„Jasně že jo.“

„Tak jste to stihli, „ uslyšela jsem známý hlas. Byl to můj táta.

Otočila jsem se a uviděla rodiče sedět u stolku a pojídat párky v rohlíku.

Alexander si s tátou potřásl rukou a zdvořile pozdravil mámu.

„Nechcete si přisednout? „ nabídla nám máma.

„Určitě nechtějí strávit celý den s takovými starými suchary, jako jsme my, „ poznamenal vesele táta. „Jděte a užijte si to, „ popřál nám, sáhl do peněženky a nabídl mi dvacku.

„Dneska to platím já, pane Madisone, „ řekl Alexander.

„Líbí se mi tvůj styl, „ odpověděl táta a vrátil bankovku zpátky do peněženky.

„I tak děkuju, tati, „ řekla jsem. „Uvidíme se později.“

Když jsme s Alexandrem procházeli mezi stánky, návštěvníci i pracovníci se na nás dívali, jako bychom byli součástí nějaké atrakce.

„Ahoj Raven, „ pozdravila mě Becky, kterou jsem našla prodávat domácí koláče ve stánku jejího otce. „Táta musel běžet domů. Vyprodali jsme všechna karamelová jablka a zbyly nám už jen dva koláče.“

„Tak to gratuluju, „ pochválila jsem ji. „Taky jsem si chtěla nějaké koupit.“

„Schováme pro vás dvě jablka, až se tat'ka od Becky vrátí, „ řekl Matt a podal zákazníkovi kousek jablečného koláče.

„Zdá se, že jsi našel povolání svého života, „ dobírala jsem si ho.

Becky a Matt měli plné ruce práce se zákazníky, takže jsme se s nimi rozloučili.

Na cestě ke kolotočům jsem zahlédla Ruby. Postávala mezi dvěma stánky. „Ahoj Ruby. Jsi tady s Janice? „ zeptala jsem se.

„Jé, ahoj Raven, „ odpověděla a přátelsky mě objala. „Ne, jsem tady s přítelem, „ dodala a šibalsky na mě mrkla.

V té chvíli se vedle nás objevil Jameson s čerstvě natočenou modrou cukrovou vatou v ruce. Místo obvyklé komornické uniformy měl na sobě tmavý oblek a černou kravatu.

„Dobrý večer, slečno Raven, „ pozdravil mě a podal cukrovou vatu Ruby. „Jsem rád, že je Alexander v tak dobrých rukou, když mám dnes večer volno.“

Alexander se na Děsivého staříka usmál.

„Ani nevíš, jak jsem ráda, že jste se s Jamesonem vrátili do města, „ řekla Ruby Alexandrovi.

„To já taky, „ odpověděl a stiskl mi ruku. „Chová se k tobě Jameson pěkně? Někdy se dokáže docela odvázat, „ žertoval Alexander.

„Je to dokonalý džentlmen, „ ujistila ho Ruby a pak zašeptala: „Ale doufám, že se ta zdvořilost v průběhu večera trochu vytratí.“

S Alexandrem jsme se zasmáli. „Necháme vás dvě hrdličky o samotě. Slíbil jsem Raven, že ji vezmu na ruské kolo.“

Prošli jsme kolem stánků s jídlem a hrami.

„Raven, „ zavolal na mě zezadu Billy.

Otočili jsme se a můj brácha k nám přiběhl se sáčkem, ve kterém plavala vyděšená rybka. Hned za ním se objevil Henry se svou vlastní rybkou.

„Podívej, co jsme právě vyhráli! „ křičel Billy.

„Bezva, „ pochválil Alexander uznale.

„Ta je roztomilá, „ řekla jsem a poklepala prstem na sáček. „Jen ji raději drž dál od Noční múry. Ještě je sice malá, ale brzo vyroste.“

„Žádný strach, už mám plán na ochrannou střechu, kterou postavím nad jejich akváry, „ prohlásil Henry hrdě.

„Jak jinak, „ usmála jsem se na intošského kamaráda svého bráchy.

„Už nám došly lístky, „ stěžoval si Billy. „Neviděla jsi někde tátu?“

„Tady, „ řekl Alexander, a než jsem mohla odpovědět, sáhl do zadní kapsy a dal Billymu nějaké peníze na další lístky.

Bráška vykulil oči, jako by právě vyhrál v loterii.

„Díky, Alexandře! „ vykřikl.

„Jo, díky, kámo, „ poděkoval Henry a oba vyrazili zpátky ke stánku se zlatými rybkami.

„To jsi nemusel. Ale bylo to od tebe pěkné, „ řekla jsem.

„To nic nebylo. Tak pojď, půjdeme se projet na ruském kole, „ navrhl.

Obvykle jsem nesnášela čekání ve frontách, předbíhala jsem a zdráhající se Becky jsem táhla za sebou. Tentokrát jsem si však čekání ve frontě užívala, protože to znamenalo víc času stráveného s Alexandrem.

Zanedlouho jsme stoupali k noční obloze. Pomalu jsme se dostali až na vrchol, kde se kolo zastavilo, aby mohli návštěvníci dole vystoupit.

„Myslíš, že náš vztah bude těžký, protože jsme odlišní? „ zeptala jsem se, když jsem sledovala šťastné dvojice, které dole mířily k dalším atrakcím.

„Jsme si víc podobní než většina párů.“

„Tobě nevadí, že se uvnitř lišíme? „ chtěla jsem vědět a pohlédla mu do obličeje.

„Ale tady se nelišíme, „ odpověděl a ukázal na své srdce.

„Kdybych byla Luna, opustil bys mě při obřadu spojení?“

Alexander vypadal zmateně. „Jak to myslíš?“

„Chtěl bys, aby se ze mě stala...? „ zeptala jsem se.

Najednou se kolo dalo znovu do pohybu a utnulo naši konverzaci. Přitulili jsme se k sobě a čekali, až se náš vozíček přesune zpátky dolů.

Alexander mi pomohl vystoupit ven. Zastavili jsme se, přemoženi množstvím různých her, kolotočů a stánků s jídlem, které na nás stále čekaly.

„Pojďme si hodit kroužky, „ rozhodl Alexander.

Přešli jsme ke stánku s kroužky, odkud právě odcházel pár, který nic nevyhrál.

Prohlížela jsem si plyšáky na policích, zatímco obsluhující v modrobílé uniformě a černém cylindru sesbíral kroužky ze země.

„Je to podvod. Nikdy jsem nic nevyhrála. Většinou tady utratím celé kapesné, a nikdy nedostanu ani ty hloupé masopustní korálky, „ stěžovala jsem si.

Alexander položil na pult nějaké peníze, obsluhující vstal, a předal mu tři kroužky.

„Je to těžší, než to vypadá, „ řekla jsem.

Alexander upřel pohled na jeden ze dřevěných kolíků, jako by byl vlk, který číhá na nic netušící zvěř.

Pak hodil všechny tři kroužky rychle za sebou, jako to dělají krupiéři v kasinech s kartami. Obsluhující u stánku ani já jsme nemohli uvěřit vlastním očím. Všechny tři kroužky byly na kolíku.

Vyskočila jsem radostí. „Tys to dokázal!“

Alexander se zeširoka usmál, když mi stánkař předal obrovského fialového medvěda. Přitiskla jsem obřího plyšáka k sobě a věnovala Alexandrovi dlouhý polibek.

Svírala jsem medvěda a štěstím jenom zářila. Plyšák byl skoro větší než já –

„Ledová tříšť je na mě, „ oznámila jsem Alexandrovi, když jsme se otočili, abychom prošli davem. V houfu lidí jsem ztratila tempo a do někoho jsem vrazila.

„Omlouvám se, „ řekla jsem a přesunula si medvěda na bok, abych viděla před sebe.

„Hej, přišero, dávej pozor, kam šlapeš! „ zařval Trevor a v ruce držel dvě vstupenky. „Jdeš si do stánku napadat tvář barvami na obličej? „ zeptal se. „Možná bys měla.“

„Taky tě ráda vidím, „ řekla jsem sarkasticky.

Chytila jsem Alexandra za ruku a vedla ho ke stánku s ledovou tříští.

„Hej, Luno! „ uslyšela jsem za sebou zavolat Trevora.

Alexander i já jsme ztuhli na místě. Trevor přece nemohl říct to, co jsme právě slyšeli.

„Luno! „ zavolal Trevor znovu.

Alexander a já jsme se na sebe nevěřicně podívali.

Luna? To přece nemůže být možné! Jaggerovo dvojče? Co by dělala tady v Dullsville?

Otočili jsme se a spatřili Trevora, který se díval k zábavnímu domu – obrovské, barevné, hranaté budově. Nahoře na levé straně byla velická hlava klauna a jeho otevřená ústa fungovala jako vchod do domu. Dole na pravé straně návštěvníci z domu vycházeli po červených tkaničkách klaunovy obři hnědé boty.

„Je to ona, „ vydechl Alexander a třesoucí se rukou ukázal na drobnou dívku, která stála u rampy, vedoucí ke vchodu. Její splývající dlouhé vlasy byly bílé a pokožka světlá jako porcelán. Měla na sobě pastelově růžové šaty a černé boty.

„To je jako zjevení. Naposledy jsem ji viděl v Rumunsku.“

„Co tady dělá? „ ptala jsem se. „Naše město přece není žádné turistické středisko.“

„To bych taky rád věděl!“

Předala jsem medvěda Alexandrovi a společně jsme dohnali Trevora. „Ty tu holku znáš? „ ptala jsem se Trevora a srdce mi zběsile tlouklo. „Představil nás kámoš od Alexandra a požádal mě, abych ji vzal na karneval. Je vážně pěkná, „ řekl mi. „Proč se ptáš? Žárlíš?“

„Jagger? On je ještě pořád tady? „ zeptala jsem se zmateně.

„Kdybyste vážně byli jeho dobří přátelé, tak byste se tak hloupě neptali.“

„Není to náš kamarád. Je to zloduch. Nedá se mu věřit, „ varovala jsem Trevora.

„No, vypadá trochu děsivě, asi jako vy dva. Ale taky mi říkal, že se s Alexandrem nějak pohádal, tak jsem si z toho vyvodil, že je v pohodě. „ „On s tebou mluvil i jindy než tu noc před sídlem?“

„Co? Takže ty mě sleduješ? Přišel na můj večerní zápas a řekl mi, že do města přijede jeho sestra. Požádal mě, abych se s ní setkal. Trenér ho ale nepustil na hřiště. Ten kluk má na tváři víc kovu, než je na páru fotbalových kopaček.“

„Jagger ale nikdy nebude náhrada za Matta, víš, „ snažila jsem se

Trevorovi promluvit do duše. „On není jako Matt. Jagger se tě snaží jen podvést.“

„Zdá se, že tady někdo závidí.“

„Není takový, jaký si myslíš, „ varoval ho naléhavě Alexander.

„Tak poslyšte, bylo prima si s vámi povykládat, ale mám rande. A vy byste se měli vrátit zpátky do své klece. Určitě už vás v zoo hledají.“

Znovu se vmísil do davu. Snažili jsme se držet se mu v patách, ale cestu nám zastoupil ramenatý muž s malým batoletem. Uviděla jsem Trevora s Lunou, jak vystupují po červené rampě ve tvaru jazyka, která vedla do zábavního domu.

„Konec fronty je až tamhle! „ zaburácel ramenatý muž a ukázal za nás.

„Je to naléhavé, „ řekla jsem.

Vykoukla jsem za rozladěného návštěvníka zábavního domu a uviděla Trevora, jak předává obsluze vstupenky a spolu s Lunou mizí v klaunově puse.

Chytila jsem Alexandra za ruku a ve chvíli, kdy ramenatý muž utíral svému dítěti pusou od zmrzliny, jsme rychle proběhli kolem něj.

Spěchali jsme po dřevěných prknech a předbíhali frontu ostatních návštěvníků. „Hej, oni předbíhají! „ začalo křičet několik dětí.

Když jsme doběhli ke vchodu, zastavila nás obsluha. „Lístky, prosím.“

„Já nemám... „ Strčila jsem ruku do kapsy a vytáhla plnou hrst drobných, které jsem mu vysypala do dlaně.

„To stačí jenom na jednoho.“

Alexander vytáhl svazek bankovek, vrazil mu je do ruky a položil mu k nohám medvěda. „Vrátím se pro něho, „ slíbil. Vzal mě za ruku a běželi jsme do klaunovy pusy.

Vstoupili jsme do místnosti, která byla až po kolena plná barevných plastových balónků. Brodili jsme se jimi a snažili se pohybovat co nejrychleji.

„S takovou ji nikdy nenajdeme, „ povzdechla jsem si zoufale.

Když jsme došli až na konec místnosti, zjistili jsme, že napravo jsou červené dveře a nalevo černobílý tunel.

„Ale ne! Je to bludiště! „ vykřikla jsem. „Hodíme si mincí?“

„Na to nemáme čas, „ řekl Alexander.

Následovala jsem ho do velkého černobílého tunelu, který se otáčel kolem dokola, až mi z toho začalo být špatně. Abych nespadla, musela jsem se držet zábradlí i Alexandra. Pak jsme museli přejít po skleněném mostě. V patře pod námi jsem uviděla Trevora. Bušila jsem na sklo, ale vůbec si toho nevšiml.

Na konci mostu byla červená skluzavka. První jsem se sklouzla já a Alexander hned za mnou. Když jsme se postavili na nohy, spatřila jsem Trevorovy blondaté vlasy deset stop nad námi.

„Trevore... „ zavolala jsem na něj.

Ale zatočil za roh a vešel do další místnosti. Protlačila jsem se mezi tříčlennou rodinou a otevřela puntíkované dveře.

S Alexandrem jsme osaměli.

„Trevore? „ zavolala jsem.

Najednou nastala tma. Znehybněla jsem. Pak se rozsvítilo mdlé světlo a my jsme uslyšeli klaunův šílený smích. V té chvíli se Luna objevila před námi.

Vypadala kouzelné. Safírově modré oči, měkké růžové rty, nádherné černé řasy jako panenka. Světlé šaty v barvě žvýkačky, lemované fuchsiovou krajkou, jí krásně splývaly na těle. Z robustních černých bot po kolena vykukovaly její útlé, alabastrově bílé nohy a ze zipu jí visel přívěsek s růžovým plastovým medvídkem. Na paži měla vytetovanou černou růži.

Než jsme vůbec dokázali promluvit, nastala tma.

Alexander mě vzal za ruku a místnost se začala znovu prosvětlovat. Černé zdi byly najednou skloněné. Ale Luna pořád stála před námi.

Všimla jsem si vlastního odrazu. Zdi nebyly skleněné, jak jsem se nejdříve domnívala. Byla to místnost plná zrcadel.

V zrcadlech se donekonečna odrážely desítky a desítky Raven. Alexander, který stál vedle mě, se v zrcadlech neodrážel. Ale ještě jeden odraz v zrcadle chyběl.

Nevěřicně jsem stála s otevřenou pusou.

„Proč jsi přišla? „ vyzval ji Alexander.

„Luno! „ uslyšela jsem z jiné místnosti Trevorovo volání. „Kde jsi!“ Luna, se zlomyslně usmála a odhalila dva lesklé tesáky. Zalapala jsem po dechu.

„Pokud jsi dosáhla svého snu stát se upírkou, „ promluvil znovu Alexander, „proč jsi sem tedy přišla?“

„Jagger pro mě poslal. Teď chci žít životem, o který jsem byla po celou tu dobu ochuzena. Díky Jaggerovi jsem konečně mohla odjet z Rumunska.“

„A co upír, který té kousl? Neměla bys být s ním? „ ptal se Alexander. „Byl to jenom krátký románek, nic na posvátném pozemku. Když jsi mě opustil, uvědomila jsem si, že si můžu najít někoho jiného – kohokoliv jiného –, aby mě proměnil, a pravou lásku můžu hledat později. „ „Pravou lásku můžeš najít i v Rumunsku, „ dohadoval se s ní Alexander. „Ale pro *tebe* to neplatí, co? „ řekla se zlostným pohledem. „Kromě toho, Jagger mi našel kluka, o kterém tvrdil, že pro mě bude perfektní. „ „Trevora? „ ozvala jsem se. „To si snad děláš legraci.“

„Jaggerovi nemůžeš věřit, „ snažil se jí domluvit Alexander. „Nezáleží mu na tvém dobru, záleží mu jen na něm samotném. Ovládá ho touha po pomstě.“

„Teď, když patřím do tvého světa, dívám se na věci jinak. Tehdy na hřbitově jsem ti to viděla na očích, Alexandře. My oba toužíme po tom samém, „ řekla. „Ad už upír, nebo člověk... chci mít vztah, do kterého se konečně můžu zakousnout.“

Světla opět zhasla. Pevně jsem sevřela Alexandrovu ruku. Poslepu jsem šmátrala kolem. Musela jsem Trevora najít dřív, než ho najde Luna. „Trevore! „ zavolala jsem. „Ne...“

Světla se rozsvítila.

Luna byla pryč.

O dvacet minut později už jsem se dívala na osmnáctiletou Raven. „Na svůj věk vypadám dobře, „ poznamenala jsem s mrknutím a vyrazila na cestu domů.